

ပုညခင်

စာကယ်ချစ်လို့ ရူးခဲ့သည်

BURMESE
CLASSIC
.com

- ထုတ်ဝေခြင်း - ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ
ပထမအကြိမ်
- မျက်နှာဖုံးပန်းချီ - L လင်း
- အုပ်ရေး - ၅၀၀ အုပ်
- တန်ဖိုး - ၁၅၀ ကျပ်
- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်သင်းသင်းမာ
- ပုညခင်စာပေ (ယာယီ - စ၅၆)
တိုက် (၆၁)၊ အခန်း (၁၁)
ကမ္ဘာ့အေးဘုရားလမ်း၊ ရန်ကုန်။
- အတွင်းပုံနှိပ် - ဦးတင်ဝင်း (မြို့-၀၉၄၇၁)
မဟာမီဒီယာပုံနှိပ်တိုက်၊
အမှတ်(၃၁၅)၊ ကန်သာယာ(၂)လမ်း၊
ကမ္ဘာ့စုရပ်ကွက်၊ ဒေါ်ပုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
- မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ် - ဦးမြသိန်း
(သိန်းမြင့်ဝင်း ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် (၉၆)၊ (၁၁) လမ်း၊ ရန်ကုန်။
- ဖြန့်ချိရေး - ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

BURMESE
CLASSIC

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

ပုညခင်

တကယ်ချစ်လို့ ရူးခဲ့သည်

၈၉၅ . ၈၃

ပုညခင်
တကယ်ချစ်လို့ ရူးခဲ့သည်/ပုညခင် - ရန်ကုန်။
ပုညခင်စာအုပ်တိုက်၊ ၂၀၁၃။
၂၉၆ - စာ၊ ၁၈ x ၁၂ စင်တီ။
(၁) တကယ်ချစ်လို့ ရူးခဲ့သည်

BURMESE
CLASSIC
.COM

ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ရှိသောသူသည်
ကိုယ်နှင့်စပ်ဆိုင်သော သူ၏အကျိုးကို မဖျက်ဆီးတတ်၊
ထို့ကြောင့် ... ချစ်ခြင်းမေတ္တာသည် အကျင့်တရားပြည့်စုံရာ
ဖြစ်သတည်း ... ။

(သမ္မာကျမ်း)

အခန်း(၁)

BURMESE
CLASSIC

“ကိုစစ် ... မိကို ဘယ်တုန်းကတည်းက ချစ်နေခဲ့တာလဲ
ဟင် ...”

ပြဿနာပါလား ...။ ဘယ်တုန်းကမှ ချစ်တယ်လို့
မပြောမိဖူးတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ဒီလိုမေးလာရင် ဘယ်
လိုအဖြေမျိုး ပေးသင့်သလဲဆိုတာ ‘နေစစ်’ ကတော့ တစ်ခါမှ
စဉ်းစားမကြည့်ခဲ့ဖူးပါ။ အင်း ... ဘယ်လိုဖြေရပါ ...။

နေစစ်က ကိုယ့်ရှေ့မှာ ချစ်ဖွယ်အပြုံးကလေးဖြင့်
ရှိနေသော ‘အိမ်မိမိကို’ ဆိုသည့် မိန်းမချောကလေးကို ပြုံးတုံ့တွံ
စိုက်ကြည့်ရင်း အဖြေကို စဉ်းစားနေရသည်။

“အဟင်း ... သူကပဲ ရှက်နေရတယ်ရှိသေးတယ်နော်”

အအေးခွက်ထဲကို ပိုက်ကလေး ထိုးမွှေရင်း ခေါင်း
ကလေးငဲ့ကာ မျက်လုံးကလေး ဝှံ့ကြည့်ကာ မချိုမချင်ပြုံးကလေး
နှင့် ပြောလိုက်ပုံက အသည်းယားဖွယ်ရာ လှပနေပါသေးသည်။

ဒီမိန်းကလေးရဲ့ အလှကိုကြည့်ရတာ ကြည်နူးစရာ
တော့ ကောင်းသည်။ မိန်းမသားဆန်ဆန် နဲ့နဲ့တဲ့ အမူအရာကလေး
တွေကလည်း အထူးချစ်စရာကောင်းသည်။

သို့သော်လည်း ...

သို့သော်လည်းပေါ့လေ ... ကိုယ်ကတော့ သူမကို
နည်းနည်းလေးမှ မချစ်ခဲ့ဖူးပါ။ ဒါကြောင့် လိမ်ညာပြီးတော့လည်း
‘ချစ်တယ်’ လို့ မပြောခဲ့ဖူးပါ။

“ဟင်း ... ဟင်း ... ကိုစစ် မပြောလည်း မိက ရိပ်မိပါတယ်
နော်”

အင် ... ဘာကိုရိပ်မိတာပါလိမ့်။ လှတဲ့ မိန်းကလေး
တွေဟာ သူတို့ကိုယ်သူတို့တော့ ယုံကြည်မှု အပြည့်အဝရှိပုံ ရပါ
သည်။ သူတို့ကို ဂရုတစိုက်လေး ဆက်ဆံလိုက်ရင်ပဲ ဒီလူတော့
ငါ့ကို ကြွေရှာပြီဟု အထင်ရောက်တတ်ကြပါသေးသည်။

ယောက်ျားလေးဆိုတာကတော့ အလှအပမှာ သာ
ယာတတ်တာပေါ့၊ အညာအခရာမှာ ပျော်ဝင်တတ်တာပေါ့ ...။
သာယာဖွယ်အာရုံထဲမှာ နစ်ချောနိုင်ဖို့ အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်
ပေးမိတာလေးတွေလည်း ရှိတာပေါ့။ ဟိုဒီ အတူတဲ့ သွားလာပျော်
ရွှင်ခဲ့မိတာပေါ့။ သို့သော် ... ဒါဟာလည်း ကိုယ့်ဘက်ကချည်း
ဖွတ်ကြီး တစ်ဖက်သတ် ‘ဖား’ ‘ပြာ’ ‘မွန်’ နေတာတော့ မဟုတ်။
မိန်းကလေးဘက်က ‘လိုလား’ ‘လှိုက်လှဲ’ ‘ဖိတ်ခေါ်’ ‘တောင်းဆို’
မှုတွေထဲမှာ ‘လိုက်လျော’ ‘မက်မော’ ‘ပျော်ဝင်’ ခဲ့မိတာသာ ...။

အပေးအယူမျှတတ အတွဲညီညီလေး အတူသွားလာ စားသောက်
ခဲ့မိရုံသာ။

ဒါလောက်နဲ့ပဲ ကိုယ်ဟာ သူ့ကိုချစ်နေတာလို့ စွပ်စွဲ
ယူဆလိုက်တာကတော့ ရယ်စရာကောင်းမနေဘူးလား။ ကိုယ်ဖြင့်
‘ချစ်တယ်’ လို့ တစ်ခွန်း မပြောဖူးဘဲနဲ့လေ ...။

နေစစ်က အိမ်မိကို ခပ်စိုက်စိုက်ကလေး ကြည့်နေ
လိုက်ရင်း စန္ဒီမြင့်လွင်ရဲ့ သီချင်းထဲက ‘လာမချုပ်နဲ့’ ဆိုသော
သီချင်းစာသားကလေးကို သတိရလာမိပါသည်။

မိန်းကလေးတွေဟာ ‘အချုပ်ဇယား’ မှာတော့ တော်
တော် ကျွမ်းကျင်ပုံရသည်။ ချုပ်နည်းမျိုးစုံကိုလည်း တတ်မြောက်
ကြသေးသည်။ ဟန်ဟန်ပန်ပန် ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်နဲ့
ရင်းရင်းနှီးနှီး ပတ်သက်မိပြီလားဆို လူကို သူတို့ရည်းစားလိုလို၊
သူတို့ကို ကြွေနေသူကြီးလိုလို၊ တစ်နေ့သောအခါမှာ သူတို့နဲ့
သေချာပေါက် လက်ထပ်မယ့် ဖူးစာဖက်ကြီးလိုလို ဖြစ်အောင်
‘ချုပ်စကား’တွေ ‘ချုပ်တဲ့လုပ်ရပ်’ တွေ လုပ်တတ်ကြပါသည်။

“အဟင်း ... ဟင်း ... မိကလည်း မိအန္တတာခံတဲ့လူတွေ
ထဲမှာ ကိုစစ် တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ခုလို ခင်မင်ခွင့်
ပေးထားတာပါနော် ...”

— ခြောက် ... ဟုတ်လား။ ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးတင်ပါ
တယ် ခင်ဗျာ။ မိအန္တတာ ခံနိုင်တဲ့သူတွေထဲမှာ ကိုယ်တစ်ယောက်
ပဲ ဂုဏ်ခန့်၏ကောင်းခြင်း၊ ရုပ်ရည်၏ကောင်းခြင်း၊ အရွယ်၏

ကောင်းခြင်း၊ စတိုင်လ်၏ကောင်းခြင်းနဲ့ ပြည့်စုံတာလေးလည်း ထည့်ပြောသင့်တာပေါ့ ခင်ဗျာ ...။

“ကိုစစ် မပြောလည်း ကိုစစ် ရင်ထဲ ဘာရှိတယ်ဆိုတာ မိက ထွင်းဖောက်မြင်ပြီးသားပါ။ မိ ကိုစစ်ကို နားလည်ပါတယ်။ မိတို့ အချင်းချင်း နားလည်မှုရှိရင် စကားလုံးတွေ မလိုအပ်ပါဘူး ...”

ဟိုက်။ ဒါဆို ကိုယ် သူ့ကို ရည်းစားစကားမပြောလည်း ကိုယ့်ကို သူ့ရည်းစားအဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်ပြီ ဆိုတဲ့ သဘောလား။ ဟား ... ချုပ်ချက်ကတော့ ဆယ့်တစ်ချက်လောက် ရှိတယ်ကွာ။

“အိမ်က မာမိကတောင် ပြောနေသေးတယ်။ သမီးနဲ့ တွဲနေတဲ့ ကောင်လေးကို အိမ်လည်ခေါ်လိုက်လေတဲ့၊ မာမိလည်း အကဲခတ်ကြည့်ရတာပေါ့တဲ့ ...”

ဗျား ... ဗျား ...။ အချုပ်ဖယားတွေထဲမှာ အထွဋ်အထိပ် ဖယားကို ချက်ချင်းကြီး အရောက်ပို့တော့တာပါလား။ သူကလည်း အချုပ်တကားအချုပ်ထဲမှာ ဒီအချုပ်ကိုတော့အကြောက်ဆုံးပင် ...။ တွဲရုံကလေး တွဲမိတာနဲ့ပဲ မိဘရှေ့ အစေားဝင်ပြီး ‘မိဘအသိအမှတ်ပြု လက်မှတ်ရ သတို့သားလောင်း’ ဖြစ်ရမယ့် အရေးဟာ ဘယ်လောက် ရင်လေးစရာကောင်းလိုက်ပါသလဲ ...။

နေစစ် ဘဝမှာ ယောက်ျားသဘာဝ သာယာပျော်ရွှင်တာကလေးတွေ ရှိတတ်တာကလွဲရင် တစ်သက်လုံး တစ်အိမ်ထဲ

အတူနေ၊ တစ်အိပ်ရာတည်း အတူအိပ်ပြီး နေ့တိုင်း ဒီမျက်နှာပဲ ကြည့်သွားချင်လောက်စရာ မိန်းကလေးမျိုးလည်း မတွေ့ဖူးခဲ့တာ အမှန်ပင်။

“မိက ကိုစစ်အကြောင်း အမြဲ ပြောပြောပြနေတော့ မာမိကလည်း ကိုစစ်ကို ရင်းနှီးနေပြီလေ ...။ ဟိုတလောက မာမိသူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ကားဝယ်ချင်တယ် ပြောတုန်းကတောင် ကိုစစ်တို့ ရှိုးရွမ်းမှာ ဝယ်ဖို့ ညွှန်းနေသေးတယ်”

ကြားရတာတော့ ရင်လေးစရာပင်။ သူ့အမေကြီးလည်း နေစစ်အကြောင်း သူ့သမီးအပြောနဲ့ အူမချေးခါး သိထားပုံပင် ...။ လူငယ်တွေရဲ့ကိစ္စမှာ မိဘတွေ ပါဝင်ပတ်သက်လာရင် ရှောင်ရ တိမ်းရ ဖြတ်ရ ပြုရ ခက်တတ်တာကို သိတာမို့ နေစစ်က တစ်ဖက်မိဘတွေနဲ့ မရင်းနှီး မသိကျွမ်းချင် ...။ မိကတော့ နေစစ်ရဲ့လုပ်ငန်းဖြစ်တဲ့ ကားရှိုးရွမ်းအကြောင်းပါ ဖောက်သည်ချထားပြီးပြီ ...။ အဲ့ဒီကနေတစ်ဆင့် ဆက်ဆက်ချုပ် လာတော့မှာ အသေအချာကြီးပင်။

အင်း ... ကိစ္စတော့ မရှိပါဘူး။ နေစစ် ဆိုတာကလည်း ‘အချဉ်’မဟုတ်တာ။ သူချုပ် ကိုယ်ချုပ် ချုပ်ကြည့်ရသေးတာပေါ့ နေဉ့်။

... နေစစ်က ကိုယ့်စတိုင်လ်အတိုင်း နှုတ်ခမ်းထောင်ကလေး တစ်ချက်ကွေးကာ ဝင်းဦးလိုလို ဘာလိုလို ညာတုတ်တုတ် အသံကလေး တစ်ချက်ထွက်၍ ပြုံးလိုက်ပြီး သကားလ

“မိ ... ကိုယ်က ကိုယ့်စိတ်ထဲရှိတာဆို မျိုသိပ်မထားဘဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်ပြောတတ်တဲ့ ယောက်ျားမျိုးပါ”

“အဲ့ဒီတော့ ...”

“အဲ့ဒီတော့ ကိုယ် ဘာမှမပြောရင် ကိုယ့်စိတ်ထဲ ဘာမှ မရှိလို့ပေါ့ ...”

မိက တစ်ခဏ ကြောင်သွားသလို သူ့ကိုစိုက်ကြည့်၍ ငြိမ်သွားသည်။ ထို့နောက် နေစစ် စကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို သဘောပေါက်သွားသလို ဖြူဖွေးနုနုနေသော မျက်နှာကလေးက တဖြည်းဖြည်း ပန်းရောင်စိုကြွ၍ နီရဲတင်းမာလာပါသည်။

အို ... နီး ... နီး ... ။ ဒီလိုမဖြစ်ရပါဘူး။ ဒီလို မိန်းမလှကလေးကို အမုန်းတရားတွေနဲ့ လမ်းမခွဲချင်ပါဘူး ... ။ ကိုယ့်ရဲ့ အပီအပြင်ချုပ်မယ့် စကားတွေကို နားထောင်ကြည့်လိုက် ပါဦး မိန်းမလှလေးရယ် ... ။

“မိ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ ခံစားချက် ဆိုတာ ရင်နဲ့မဆုံအောင် တင်းကျပ်များပြားလွန်းရင် လူက နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်လာတတ်တယ် မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် နေလို့ထိုင်လို့ သက်သာအောင် ခံစားချက်တွေကို ရင်ထဲကနေ ခဏထုတ်ထားမှ အဆင်ပြေမှာမဟုတ်လား၊ ခုလို ရင်နဲ့မဆန့် များပြားပြည့်ကျပ်လွန်းတဲ့ ခံစားချက်တွေကို ခဏ ဘေးဖယ်ထုတ်ထားလိုက်တော့မှ ကိုယ်လည်း စိတ်ထဲ ဘာမှမရှိဘဲ ကြည်လင်ရှင်းလင်းသွားတော့တာ”

အိမ်မိရဲ့တင်းမာနေသော မျက်နှာကလေးက တဖြည်းဖြည်း ပျော့ပျောင်းလာသည်။ ဇေဓဝေါအကြည့်ကလေးဖြင့် နေစစ်ကို ကြည့်နေဆဲမှာ နေစစ်က ဆက်ချုပ်ရပါသည်။

“ခံစားချက်တွေ သိပ်များလွန်းရင်လည်း စကားလုံးတွေ ပျောက်ဆုံးသွားတတ်တယ်လေ မိရယ်”

ဒီလိုစကားကို ပြောတဲ့အခါမှတော့ သူမ မျက်နှာကလေးကို ရိရဝေကလေး ကြည့်ပြီး တိုးဖွဖွလေး ပြောရပါသည်။

ခုန မေးမှီနဲ့သွားသော သူမ၏မျက်လုံးကလေးတွေက ပြန်လည် မာန်တက် တောက်ပလာကြသည်။ မိန်းမတွေဟာလည်း သူတို့အတွက် မြှင့်တင်ပေးတဲ့ စကားမျိုး ပြောဖူးတဲ့ ယောက်ျားမျိုးကို နှစ်သက်တတ်ကြတာပဲ မဟုတ်လား။

“ခံစားချက်ကို မိအောင် ပြောနိုင်တဲ့ စကားမျိုး မရှိရင် မပြောဘဲ နေလိုက်တာက ပိုကောင်းတာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ကိုယ် ဘာမှမပြောဖြစ်ခဲ့တာကို မိ စိတ်မရှိပါနဲ့ ...”

သွားပြီ ... သွားပြီ ... မိန်းမလှလေးတော့ အရည်တွေ ပျော်သွားပြီ။ နေစစ် စကားအဆုံးမှာ စင်းကျသွားတဲ့ မျက်လုံးကလေး၊ ပြုံးမြဲသွားတဲ့ နှုတ်ခမ်းကလေး ... ။

ဒီလောက်ဆို ကိုယ် ရည်းစားစကား ပြောမထားတဲ့ မိန်းမလှလေးနဲ့ အမုန်းမပွားဘဲ ရှေ့ဆက် သာသာယာယာ သက်နေလို့ ရမှာ အသေအချာပင်။

“အဟင်း... ကိုစစ်က သိပ်အပြောကောင်းတာပဲနော်၊ ကိုစစ် စကားပြောရင် မိဖြင့် လိုက်မမိဘူး... တကယ်၊ မာမိက ကိုစစ်လို စကားအပြောကောင်းတဲ့ သူမျိုးကိုဆို သိပ် သဘောကျတာ ကိုစစ်ရဲ့၊ မာမိ ကိုစစ်ကို တွေ့ရင် ခင်သွား မှာ၊ မနက်ဖြန် ကိုစစ် အားရင် မိတို့အိမ်လိုက်ပြီး ထမင်း စားပါလား။”

ဟင်... လာပြန်ပြီ ဒီမာမိ။ ဒီကိစ္စမျိုးတွေ ရှိမလာ ပို့ ကိုယ့်ဘက်က ပြောစရာရှိတာလေးတွေ ဆက်ဆက်ပြောရင်း တစ်ချက်ပြီး တစ်ချက် ချုပ်ရပါဦးမည်။

နေစစ်က သူမကို အနူးညံ့ဆုံး အကြည့်လေးဖြင့် စိုက်စိုက်လေး ကြည့်လိုက်တော့ သူမက ငြိမ်ကျသွားသည်။ သူက အနူးညံ့ဆုံးအသံဖြင့် သူမနာမည်ကို ခေါ်လိုက်သည်။

“မိ...”

“အင်ဟင်...”

“ခုလို အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်တဲ့ စားသောက်ဆိုင်မျိုးမှာ ခုလို ကိုယ်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ပြီး အတူတူစားသောက်ရင်း အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောနေရတဲ့ အချိန်တွေမှာ စိတ် ညစ်လား။”

“မညစ်ပါဘူး...”

“ဒါဆို ပျော်တယ်ပေါ့”

“ကိုစစ် အရင်ပြော”

“ကိုယ်ကတော့ မိနဲ့ အခုလိုတွေ့ရတာကို ကျေနပ်တယ် လေ...”

“အင်း... မိလည်း အတူတူပဲ”

“ကိုယ်နဲ့အတူ ကားတစ်စီးနဲ့ လျှောက်သွား၊ ရပ်ရှင်ကြည့်၊ ဈေးဝယ်ထွက်တဲ့အချိန်တွေမှာရော မိ ပျော်ခဲ့လား...”

“ပျော်ပါတယ်”

“ကိုယ်လည်း အတူတူပဲလေ၊ ဒါဆို ပြီးပြီပေါ့ မိရယ်၊ ကိုယ်ကတော့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ပတ်သက်မှု ကမ္ဘာ လေးထဲမှာ မိရယ် ကိုယ်ရယ် နှစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိချင် တယ်၊ တခြား အာရုံတွေဝင်လာရင် တသီးတသန့် ဖီလင် လေးတွေ ပျက်စီးသွားမှာစိုးတယ်လေ...”

“အဟင်းဟင်း... သိပ်အဖြစ်သည်းတာပဲ”

အိမ်မိရဲ့ တဟင်းဟင်း ရယ်သံနှင့်အတူ သူ့စိတ် ထဲက တဟားဟား ရယ်သံတွေက ပြိုင်တူထွက်ပေါ်နေပါသည်။

နေစစ်ကို လာချုပ်ရင် မှားသွားမှာပေါ့ မိန်းမလှ လေးရယ်။

နေစစ်ဆိုတာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အချုပ် ကို အလွယ်တကူ ခံမယ့် ငအမှ မဟုတ်တာ...။

အခန်း(၂)

“အန်တီ ကားရှိုးရွမ်းဘက် ဝင်ဦးမလား ခင်ဗျ”

“ခဏဝင်လိုက်မယ် မောင်ကျော်”

ဒေါ်မိမိမြတ်၏ အဖြေကြောင့် ဒရိုင်ဘာ မောင်ကျော် အေးက ကမ္ဘာအေးဘုရားလမ်းမကြီးအတိုင်း မောင်းနေရာက ကားကို ညာဘက်ယဉ်ကြောသို့ ပြောင်းဝင်လိုက်ပါသည်။

ဒေါ်မိမိမြတ်က ပုံမှန်ဆိုရင်တော့ သားရဲ့ အလုပ်ရှိရာ ကားရှိုးရွမ်းကို မကြာခဏ လာတတ်တဲ့ အမေမျိုးမဟုတ်ပါ။ သားနဲ့ ခင်ပွန်းရဲ့အလုပ်မှာ ဝင်ခြယ်လှယ်ချင်တဲ့ သူမျိုးလည်း မဟုတ်ပါ။ အေးအေးဆေးဆေး ကိုယ့်ဟာကိုယ် အိမ်မှာပဲနေပြီး အိမ်မှုကိစ္စလေးတွေနှင့် ဒီလင် ဒီသားရဲ့ ဝေယျာဝစ္စလေးတွေကိုသာ ဖြည့်ဆည်းပေးနေချင်သူပင်။ မလွဲသာမရှောင်သာ လူမှုရေးကိစ္စလေးတွေနှင့် အိမ်အတွက်၊ ခင်ပွန်းနှင့် သားအတွက် ဝယ်စရာ

ရှိတာလေးတွေ ဝယ်ဖို့သာ အပြင်ထွက်လေ့ရှိသူပင်။ တခြားတခြားသော သူဌေးကတော်တွေလို ထည်ထည်ဝါဝါကြီးလည်း မနေ၊ ဟိုအိမ် ဒီအိမ်၊ ဗျူတီဆလွန်း၊ ဟိုတယ် ဆိုတာမျိုးတွေကို ပိုက်ဆံသုံးဖြုန်း ပျော်ပါးသွားလာတတ်သူလည်း မဟုတ်ပါ။

ဒီနေ့တော့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့ အမေ နေမကောင်းတာမို့ သတင်းသွားမေးပြီး အပြန်မှာ သားရဲ့ ကားရှိုးရွမ်းရှိရာ လမ်းကနေ ပြန်ရမှာမို့ လမ်းလည်းကြုံနေတာနှင့် သားဆီ ခဏတစ်ဖြုတ် ဝင်ဖို့ စိတ်ကူးမိတာပင် ...။

ဒီသားဟာ သိပ်အိမ်ကပ်တတ်သူတော့ မဟုတ်ပါ။ ဓနက်စောစော အိမ်ကထွက်ပြီး မိုးတော်တော်ချုပ်မှ ပြန်လာတတ်သူပင်။ သူ့အလုပ်ကလည်း အများသား။ ကားဝါသနာအိုး သားအတွက် အဖေက ကားရှိုးရွမ်းလုပ်ငန်းလုပ်ဖို့ အရင်းအနှီး မတည်ပေးလိုက်ကတည်းက ရှိုးရွမ်းဖွင့်ဖို့ နေရာရှာ၊ ကားတွေမှာဖို့လုပ်၊ ဝန်ထမ်းတွေခန့်၊ ပြီးတော့ ဂျပန်က ရောက်လာတဲ့ ကားတွေကို သီလဝါဆိပ်ကမ်းမှာ သွားထုတ်ရင်လည်း သူ့ကိုယ်တိုင် လိုက်သွားသေးသည်။ လိုင်စင်ဝင်သည့်ကိစ္စ၊ ကားဟောင်းတွေ သွားအပ်သည့် ကိစ္စတွေကိုလည်း တစ်ခါတစ်ခါ ဝင်လုပ်လိုက်သေးသည်။ ကားကြည့်တဲ့သူတွေ လာရင်လည်း သူပဲ လိုက်ပြ ရှင်းပြ၊ အပင်ပန်းခံလှပါသည်။

ဒေါ်မိမိမြတ်၏ ကားက ကားရှိုးရွမ်းရှိရာ ခြံဝန်းကျယ်ကြီးထဲသို့ မောင်းဝင်လာခဲ့ပါသည်။

ခြံခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ ကားတွေပိုများလာတာ တွေ့ရပါသည်။

ဒေါ်မိမိမြတ်က အဝင်ဝနှင့် သိပ်မဝေးသည့် ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

“ဪ... အန်တီပါလား၊ လာပါ ... ဝင်ပါ ခင်ဗျ”

ရုံးခန်းက ဝန်ထမ်းလေးက တရိုတသေ ခရီးဦးကြိုဆိုလိုက်သည်။ ဒေါ်မိမိမြတ်က ရုံးခန်းထဲသို့ ဝေပဲကြည့်လိုက်ရင်း

“သားရော ... ဘယ်သွားလဲ”

“ကားကြည့်တဲ့သူတွေ လာလို့ လိုက်ပြနေပါတယ် အန်တီဟိုနောက်ဘက်က ကားတွေနားမှာ ရှိပါတယ်၊ ခဏထိုင်ပါ ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော် သွားခေါ်လိုက်ပါ့မယ်”

“နေ ... နေ ... အန်တီဘာသာပဲ သွားလိုက်ပါ့မယ်”

ဒေါ်မိမိမြတ်က တမျှော်တခေါ် မြင်နေရသည့် ကားတွေကိုကြည့်ရင်း နောက်ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

ကားကြည့်နေသည့် လူသုံးယောက်နှင့်အတူ ကားတစ်စီးဘေးမှာ ရပ်ရင်း စကားပြောနေသည့် သားကို မြင်လိုက်ရတာမို့ ဒေါ်မိမိမြတ်က သားရဲ့ နောက်ဘက်က ကားတစ်စီးနားမှာရပ်ရင်း သား အလုပ်လုပ်နေတာကို ရပ်ကြည့်နေလိုက်မိသည်။ ဖျတ်လတ်သွက်လက်သော အမူအရာနှင့် အပြောအဆိုတွေက နှစ်လိုစရာ ကောင်းလှတာမို့ပင်။

“ကျွန်တော်က စေတနာနဲ့ ပြောတာပါ အန်တီရယ်၊ သူများရွှေငါးတိုင်း လိုက်ရွှေငါးမနေပါနဲ့၊ ဒီမိခံကားဆိုရင် မတ်တူးရွှေငါးမှ ကောင်းတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီကမ်မရီ (Camry)ကားက အာရပ်စော်ဘွားနိုင်ငံတွေက တကယ့်သူဌေးကြီးတွေကြိုက်တဲ့ ကားပါ၊ ဒီက အရာရှိကြီးတွေလည်း ဒီလိုကားမျိုးဆို သိပ်ကြိုက်တာခင်ဗျ၊ သံအရာရှိတွေလည်း ဒါမျိုးကား စီးတာပဲ၊ အန်တီတို့ သွားရင်းလာရင်း ‘သံ’ နံပါတ်နဲ့ ကားတွေကိုကြည့်ကြည့် ကမ်မရီကားတွေ အများကြီးတွေ ရလိမ့်မယ်၊ နေပြည်တော်က လွှတ်တော်ဥက္ကဋ္ဌကြီးတွေလည်း ဒါမျိုးကားပဲစီးတာ၊ လာ ... လာ ... အန်တီ ကားနောက်ခန်းထဲ ခဏဝင်ထိုင်ကြည့်လိုက်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တကယ့် VIP(ဗီအိုင်ပီ)လို ခံစားသွားစေရမယ်၊ အတွင်းခန်းကလည်း အရမ်းကျယ်တယ်၊ ဂျဂရိတ်ဆိုတော့ အရမ်းကောင်းတယ်၊ ရှေ့ယက်ကားဆိုတော့ ညက်ညောတယ်၊ ဆီမစားဘူး”

“မင်းအပြော ကြားရတာတော့ ခုချက်ချင်း ဝယ်လိုက်ချင်စရာပါပဲကွယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်္ဂလာမရီကားကို အန်တီတို့ နိုင်ငံက လူတွေက သိပ်မှမသိတာ ...”

“အဲ့ဒါ ခက်တာပေါ့၊ အန်တီရယ်၊ ဒီကလူတွေက သူများရွှေငါးစီးရင် ကိုယ်လည်း ရွှေငါးပဲ၊ အဲ့ဒါနဲ့ပဲ တစ်နှစ်လုံး

ဖျောက်ဆိပ် ရွှေငါး ဖြစ်ကုန်ရော၊ ကိုယ် တကယ်ကြိုက်တဲ့ ကိုယ်နဲ့ကိုက်မယ့် ကားဆို ဒီအချိန်မှာ ဘယ်လိုကားမျိုးပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဝယ်စီးသင့်နေပါပြီ၊ ဟိုအရင်ကလိုမျိုး လူသိမများတဲ့ ကားမို့လို့ ‘ကွက်ပျောက်’ လို့ သတ်မှတ်လို့ မရတော့ပါဘူး။”

“ဒါပေမယ့် လူသိများတဲ့ ကား၊ လူစီးများတဲ့ ကားဆိုတော့ ပြန်ရောင်းလည်း လွယ်တာပေါ့ကွယ်၊ ပြင်ရပြုရလည်း မခက်ဘူးပေါ့၊ ဒီမှာက ကားအကောင်းစားကို ကျွမ်းကျွမ်း ကျင်ကျင် ပြင်နိုင်တဲ့သူ ဘယ်လောက်များများ ရှိလို့လဲ၊ သူတို့နဲ့ ယဉ်နေတဲ့ ကိုင်နေကျ ကားမျိုးဖြစ်တော့ ပိုကောင်းတာပေါ့၊ ဟိုတစ်လောကပဲ အန်တီမိတ်ဆွေတစ်ယောက် လူသိမများတဲ့ ကားမျိုး သွင်းလိုက်မိတာ ပြန်ရောင်းချင်တော့ အရှုံးခံ ရောင်းလိုက်ရပါရောလား ...”

“ခုခေတ်မှာတော့ အန်တီရယ် ကားဆိုတာ ဘယ်ကားဖြစ် ဖြစ် ဝယ်ပြီးလို့ ကိုယ့်လက်ထဲ ရောက်ပြီဆိုတာနဲ့ ရွှံ့ပြီးသားပဲ၊ အရင်တုန်းကလို ကားတစ်စီး ဝယ်ထားရင် စီးလို့လည်း ရ၊ ပြန်ရောင်းလည်း အရမ်းမြတ်ဆိုတာမျိုး မရှိတော့ပါဘူး။ အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းဆိုတာ ကိုယ်သုံးပြီးတာနဲ့ တန်ဖိုးကျတာ ထုံးစံပါပဲ အန်တီရဲ့ ...”

“ဒါတော့ဒါပေါ့ကွယ်၊ ဒါပေမယ့် အန်တီတို့ကတော့ လူနဲ့

များတဲ့ ကားပဲဝယ်မယ် ဆုံးဖြတ်ထားတာဆိုတော့ ရွှေငါးထဲကပဲ ပြပါကွယ်၊ ပြီးတော့ ... အန်တီတို့က တောင်ကြီးနဲ့ ဒီနဲ့ သွားလာနေရမှာဆိုတော့ အဆွဲအရန်း ကောင်းတဲ့ နောက်ယက်ကားမျိုးပဲ လိုချင်လို့ပါ။”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့ ... ရွှေငါးတွေက ဒီဘက်မှာပါ အန်တီ၊ ကြည့်ပါခင်ဗျာ၊ စိတ်ကြိုက်ကြည့်ပါ၊ မောင်းကြည့်လို့လည်း ရပါတယ်။”

ဒေါ်မိမိမြတ်က ရွှန်းရွှန်းဝေအောင် ပြောဆိုနေသော သားရဲ့ နောက်ကနေ ပြုံးပြီးလေးရပ်ကြည့်နေရင်း ‘တော်လိုက်တဲ့ သားလေး’ ဟု စိတ်ထဲကနေ အထပ်ထပ် ချီးမွမ်းနေမိပါသည်။ သားဟာ လူငယ်ပီပီ ပျော်ပါးသွားလာတတ်ပေမယ့် အလုပ်မလုပ်ဘဲ လတ်လျားလတ်လျား လုပ်ရင်း မိဘလုပ်စာ ထိုင်စားချင်သူမျိုး မဟုတ်တာကပဲ ကျေနပ်စရာမဟုတ်လား။ သူ ဝါသနာပါတဲ့ အလုပ်ထဲမှာ စိတ်နှစ်လုပ်ကိုင်နေတာ တွေ့ရတိုင်း ဒေါ်မိမိမြတ်က စိတ်ချမ်းသာရပါသည်။

ဒေါ်မိမိမြတ်က သား အလုပ်စကား ပြောနေတာကို ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် ရပ်ကြည့်နေတုန်းမှာ သားက ဒေါ်မိမိမြတ်ကို လှမ်းမြင်သွားကာ ...

“ဟာ ... မေမေ၊ ရောက်နေတာ ကြာပြီလား။”

“မကြာသေးပါဘူး သားရဲ့ ...”

နေ့စစ်က ကားတွေဘေးမှာ သူတို့ဘာသာ ကြည့်ရှု
ပြောဆို တိုင်ပင်နေကြသည့် ဝယ်သူတစ်အုပ်စုကို ခဏထားကာ
မေမေဆီ အပြေးကလေး ရောက်လာပါသည်။

“သားက ကားပြတာလည်း ကိုယ်တိုင်ပဲလား... အရောင်း
ဝန်ထမ်းလေးတွေကို အပြခိုင်းလည်း ရတာပဲ မဟုတ်လား”

“သူတို့က ကားအကြောင်း သားလောက် မသိတော့ ဝယ်
သူက စစ်ပေါက်မေးရင် မဖြေတတ်တော့ဘူး မေမေရ...
ပြီးတော့ အခု လာတဲ့ အန်တီကြီးကလည်း သူမေးတာ
မဖြေတတ်တဲ့ ဝန်ထမ်းတွေကို ပိတ်ဟောက်နေလို့ သား
ကိုယ်တိုင် လိုက်ပြရတာ၊ သားကိုယ်တိုင် သေချာပြောဆို
ရောင်းတဲ့နေ့ဆို ကားက ပိုရောင်းထွက်တယ်လေ မေမေ
ရယ် ... ဟဲဟဲ ...”

“အေးပါ ... အေးပါ ... မေမေသားက တော်ပြီးသားပါ”

“မေမေ ဘယ်ကလှည့်လာတာလဲ”

“မေမေ မိတ်ဆွေ ဒေါ်ယဉ်ဦးလေ ... သိတယ်မဟုတ်လား။
သူ့အမေ တော်တော်လေး နေမကောင်းဖြစ်နေလို့ သတင်း
သွားမေးပြီး ပြန်လာရင်း လမ်းကြိုတာနဲ့ သားဆီ ဝင်လာ
တာ”

“တခြား ဘယ်ဝင်စရာရှိသေးလဲ မေမေ”

“အိမ်ပဲ ပြန်မှာလေ ...”

“ဒါဆို မေမေ ခဏလေးစောင့်၊ သား ဒီအုပ်စုနဲ့ စကား
နည်းနည်းပါးပါး ပြောပြီးရင် မေမေနဲ့တူတူ နေ့လယ်စာ
သွားစားမယ်”

“ဟယ် ... မေမေ အပြင်စာတွေ မစားချင်ပါဘူး”

“တစ်ခါတလေ အပြင်စာလေး ဘာလေး စားပါ မေမေရာ၊
ဒီနားက Sabai Sabai မှာ သွားစားမယ်လေ၊ သားလည်း
ဆာနေပြီ မေမေရ ...”

“အိမ်မှာလည်း ဟင်းတွေချက်ထားတာ သားရယ် ...”

“ချက်ထားတဲ့ ဟင်းက ညနေမှစားလည်းဖြစ်တာပဲ၊ မေမေ
ပဲပြောတော့ သားက အပြင်ချည်းထွက်ပြီး အပြင်မှာချည်း
စားနေလို့ သားနဲ့ ထမင်းလက်ဆုံ မစားရတာ ကြာပြီဆို၊
အခု သွားစားကြမယ်လေ၊ ခဏလေး ရုံးခန်းထဲမှာ သွား
စောင့်နေနော် မေမေ၊ နော် ... နော်”

“အေးပါ ... အေးပါ၊ ဒီကလေးကတော့ ဇွတ်ကိုပဲနော်”

ဒေါ်မိမိမြတ်က သားရွဲတာကို သဘောလည်းကျကျ
နှင့် ပြုံးပြုံးကလေး ညည်းရင်း ရုံးခန်းဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာ
ခဲ့ပါသည်။

နေ့စစ်ကတော့ အဲဒီလို ရိုးတဲ့ ကိုယ့်အမေကို ဘယ်
လိုချစ်မှန်းကို မသိပါ။ ချမ်းသာတဲ့ မိဘမျိုးရိုးကနေ ဆင်းသက်
လာပြီး ချမ်းသာတဲ့ ယောက်ျားနဲ့ပဲ ရကာ မိဘလက်ထက်နေရတာ

၂၄ ■ ပုညသင်

မိဘကိုပြုစု၊ ယောက်ျားနဲ့ သားရတော့ ဒီလင်ဒီသားကို ပြုစုပြီး
နေလှာတဲ့ မေမေဟာ သိမ်မွေ့ရိုးသား အေးချမ်းလှသူပါ။ ခုလည်း
ပဲ စားသောက်ဆိုင်မှာ သွားစားဖို့အရေး အိမ်ကချက်ခွဲတဲ့ ဟင်းကို
လှမ်းပြီး နှမြောနေသေးတာ။

နေစစ်က ကိုယ့်အမေရဲ့ ရိုးလှပုံကို တွေးကာပြုံးရင်း
ကားကြည့်နေသည့် အုပ်စုဆီ ပြန်လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

အခန်း(၃)

“ဒါ ... ငါ့ရည်းစား ပိုင်တဲ့ ကားရှိုးရွမ်းပေါ့ ...”

“ဟယ် ... တကယ် ...”

အိမ်မိက ဟွန်ဒါဖစ် ကားအဝါရောင်လေးကို ကား
ရှိုးရွမ်းရှိရာ ခြံဝန်းကျယ်ကြီးထဲသို့ မောင်းဝင်လာခဲ့ရင်း နံဘေးက
သူငယ်ချင်း သူသူ့ကို ဝံ့ဝံ့ကြွားကြွားလေး လှမ်းပြောလိုက်တာပင်။
ကျယ်ဝန်းလှတဲ့ခြံကြီးထဲက မျက်စိတဆုံး မြင်ရသည့် ကားတွေကို
လှမ်းကြည့်ရင်း သူသူ့ မျက်လုံးလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်သွားတာ
ကို မြင်ရတာ တော်တော်အရသာရှိပါသည်။ အိမ်မိဘက်ကို လှည့်
ကြည့်လာတဲ့ သူသူ့ မျက်ဝန်းထဲက အံ့သြရိပ်တွေ၊ အထင်ကြီး
ရိပ်တွေကို တွေ့ရတော့ အိမ်မိက ပိုကျေနပ်သွားသည်။

“ရှိုးရွမ်းကြီးက အကြီးကြီးပဲနော်၊ ကားတွေကလည်း အများ
ကြီးပဲ”

“ဒါတောင် အကုန်မဟုတ်သေးဘူး၊ ဆိပ်ကမ်းမှာ မထုတ်ရသေးတဲ့ ကားတွေလည်း အများကြီး ရှိသေးတာ၊ စက်မှု ဇုန်ထဲက ခြံထဲမှာလည်း အများကြီး ထားထားတာ ...”

ကိုစစ်က အသေအချာ ပြောပြထားတာ မဟုတ်ပေမယ့်လည်း ကိုယ်နဲ့အတူရှိနေတုန်း သူ့ဖုန်းပြောတာကြားပြီး အိမ်မိက သိထားခဲ့တာပင်။

“နင်ကတော့ အေးဆေးဖြစ်သွားပြီပဲ၊ ဒီရိုးရွမ်းက သူ့အဖေ လုပ်ငန်းလား၊ သူတစ်ယောက်တည်း လုပ်တာလား”

“သူတစ်ယောက်တည်းပဲ လုပ်တာပေါ့၊ သူ့အဖေက လုပ်ငန်းသပ်သပ် ရှိတယ်”

“တကယ့် ဘော့စ်ပဲ၊ နင် ကံကောင်းလိုက်တာ မိရယ်”

“ဟင်း ... ဟင်း ... နင်ကို ငါ့သူငယ်ချင်းမှန်းသိရင် သူက ဈေးလျှောပေးမှာ သိလား၊ ငါပြောပေးရင် နင် အရင်းတိုင်း နဲ့တောင် ရနိုင်တယ်”

“အဲ့ဒီလိုဆိုရင်တော့ အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ် မိရယ်”

အိမ်မိက ကားကို ခြံဝန်းဝန်းက ရုံးခန်းအဆောက်အဦလေးရှေ့မှာ ရပ်ခဲ့လိုက်ပြီး ရုံးခန်းဘက်သို့ မော့မော့ကျော့ကျော့လေး ဦးဆောင်၍ လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ ဒီကို တစ်ခါမှတော့ မရောက်ဖူးခဲ့ပါ ...။ ကိုစစ်ရဲ့ ရိုးရွမ်းဆိုတာ သိပေမယ့် ကိုစစ်ကလည်း တစ်ခါမှ မဖိတ်ခေါ်ခဲ့ဖူးပါ။ ဒီနေ့တော့ ကားဝယ်

ချင်တဲ့ သူငယ်ချင်းကို ခေါ်လာခဲ့တာမို့ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ရောက်ခွင့်ရတာ ဖြစ်ပါသည်။

“သူသူ လာလေ ...”

အိမ်မိက အိမ်ရှင်လိုလို ပိုင်နိုင်မှုမျိုးနှင့် သူငယ်ချင်းကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပြီး ရုံးခန်းမှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်ခဲ့လိုက်ပါသည်။

အခန်း(၄)

“ကိုစစ် ရှိလား...”

“ဪ... ကိုနေစစ် ဧည့်သည်လားခင်ဗျ”

“ဟုတ်တယ်...”

“ဒါဆို ခဏလေးထိုင်ပါခင်ဗျ၊ ကိုစစ် နောက်မှာ ဧည့်သည်တွေနဲ့ စကားပြောနေလို့ပါ၊ ခဏနေ လာပါလိမ့်မယ်...”

“အိမ်မိမိ လာတယ်လို့ သွားပြောပေးပါလား”

“ခုပဲ လာမယ်လို့ ပြောထားခဲ့လို့ပါ ခင်ဗျ၊ ခဏပဲ စောင့်ရမှာပါ...”

ဒေါ်မိမိမြတ်က ကိုယ်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆိုဖာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည့် မိန်းမချောလေးကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ ကလေးမလေးဟာ တကယ်ကို ငယ်ငယ်နုနုချောချောလေး။ ဝင်လာတဲ့ ပုံကလေးကိုက ဒီနေရာကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်

ရင်းရင်းနှီးနှီး ရှိပုံမျိုး...။ ပြောပုံဆိုပုံလေးကို ကြည့်ရတာလည်း သားနဲ့ အင်မတန်မှ တရင်းတနှီး ရှိပုံမျိုးပင်။

ကိုယ့်သားကလေးကို ကြင်ဖက်ကောင်းကောင်းလေးနဲ့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရှိစေချင်တဲ့ဆန္ဒက ဒေါ်မိမိမြတ် ရင်ထဲက ပြင်းပြသည့် ဆန္ဒပင်...။ အတည်တကျ ရည်းစားရယ်လို့ မထားဘဲ မိန်းကလေးတွေနှင့် တရင်းတနှီး တွဲသွားတွဲလာ လုပ်တတ်တဲ့ သားကို ရည်းစားလေး တစ်ယောက်နှင့် အတည်တကျ တွဲဖြစ်သွားစေချင်လှပါသည်။

ဒေါ်မိမိမြတ်က ကလေးမလေးနှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံ ခိုက်မှာ ပြုံးပြလိုက်ရင်း...

“သမီးတို့က ကိုစစ် သူငယ်ချင်းတွေ ထင်တယ်”

“သူငယ်ချင်း မဟုတ်ပါဘူး အန်တီ၊ သမီးက ကိုစစ် ချစ်သူပါ၊ သူက သမီးသူငယ်ချင်းပါ၊ သူ ကားဝယ်မယ်ဆိုလို့ သမီး ခေါ်လာခဲ့တာပါ”

“ဪ... ဪ...”

ဒေါ်မိမိမြတ်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ပြုံးနေလိုက်မိပါသည်။ ခုခေတ်လူငယ်တွေကတော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရှိလှပါသည်။ သားက ရည်းစားအတည်တကျ ရနေတာကို အမေ သိအောင် ဖွင့်မပြောဘဲ လျှို့ဝှားတုန်း ကိုယ်ကအရင် ဦးအောင် သိလိုက်ရတာမို့ ကျေနပ်နေမိပါသည်။

“အန်တီကရော ကိုစစ် မိတ်ဆွေလား၊ ကားလာကြည့်တဲ့ သူလားရှင် ...”

“ဟင်း ... ဟင်း ... အန်တီက ကိုစစ်ရဲ့ အမေပါကွယ်”
“အို ...”

“အဟင်း ... မရှက်ပါနဲ့ သမီးရဲ့၊ အန်တီက လူငယ်တွေကို နားလည်ပေးတတ်ပါတယ်၊ သမီးက ချစ်စရာလေးပဲ၊ အန်တီသားက အလှကြိုက်ကွယ်၊ သမီးနာမည်က ...”

“အိမ်မိမိကို ပါ အန်တီ”

“နာမည်လေးကလည်း ချစ်စရာလေးပဲကွယ်”

“အန်တီရယ် ... သမီးက လှတယ်ဆိုပေမယ့် အန်တီကို တော့ မိမယ်မထင်ပါဘူး၊ အန်တီက အခုထိတောင် ကျက်သရေ အရမ်းရှိနေတာ ငယ်ငယ်တုန်းက အရမ်းလှခဲ့မှန်း သိပ်သိသာတာ”

“အဟင်း ... အန်တီက အိုနေပါပြီ သမီးရယ်”

“အို ... အန်တီကလည်း လုံးဝ မအိုဘူးသိလား၊ အန်တီက အရမ်းအရွယ်တင်တာ ...”

“ကဲ ... ကဲ ... တော်ပါတော့ သမီးရယ်၊ အန်တီကို အဲဒီလို ပြောရင် အန်တီ မနေတတ်ပါဘူး”

“အန်တီ အန်တီတို့အိမ်က (x x x) လမ်းမှာ မဟုတ်လားဟင်း၊ ကိုစစ် ပြောဖူးလို့”

“ဟုတ်တယ်လေ သမီးရဲ့”

“သမီး အဲဒီဘက်ကို ခဏခဏရောက်တယ်၊ သမီး သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ကလည်း အဲဒီလမ်းမှာပဲ နေတာလေ၊ ဒီတစ်ခါ သူငယ်ချင်းဆီလာတော့မှ အန်တီဆီဝင်ပြီး သမီးကိုယ်တိုင်လုပ်တဲ့ မြီးရှည် ဝင်ပို့ပေးဦးမယ်”

“အန်တီက မြီးရှည် သိပ်ကြိုက်တာ သမီးရဲ့၊ သမီး လာခဲ့လေ၊ အန်တီအိမ်မှာ ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်ပေါ့”

ဒေါ်မိမိမြတ်တို့ စကားကောင်းနေဆဲမှာ နေစစ်က ရုံးခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်လာခဲ့လိုက်ပါသည်။

“ဟင် ...”

တရင်းတနှီး စကားကောင်းနေသော မြင်ကွင်းက နေစစ်ခေါင်းကို မီးတောက်သွားစေသည်။ ပြဿနာမှ တကယ် ပြဿနာအကြီးကြီးပင်။ ကိုယ် တကယ် မရည်ရွယ်သေးတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးနဲ့ မေမေကို တွေ့ပေးဖို့ဆန္ဒ သူ့မှာ လုံးဝကို မရှိတာမို့ ဒီမြင်ကွင်းကို သူ မနှစ်မြို့နိုင်တာပါ။

“သား ...”

“ကိုစစ် ...”

နှစ်ယောက်လုံးက အဝင်ဝဘက်သို့ လှမ်းကြည့်ပြီး ပြိုင်တူခေါ်လိုက်သည်။

— နေစစ်က ဆိုဖာဝိုင်းဘက်သို့ လျှောက်လာလိုက်ပြီး အိမ်မိမိရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ပါသည်။

“မိ ဘာလာလုပ်တာလဲ ...”

“မို့သူငယ်ချင်း ကားကြည့်ချင်တယ်ဆိုလို့ လိုက်ပြတာလေ ကိုစစ်ရဲ့၊ ကိုစစ် မေမေနဲ့ တွေ့လို့ စကားကောင်းနေကြတာ...”

“ဘာကား လိုချင်တာလဲ...”

“ဝမ်းပျိုင့်သရီးတွေထဲကပဲ စူဇူကီးဆွတ်စ် ဖြစ်ဖြစ်၊ မာဒေါ ဒီမီယိုဖြစ်ဖြစ်တဲ့”

“ဪ... အဲဒီကားတွေက လကုန်မှ ရောက်မှာ မိ၊ မေမေ လာလေ... သွားရအောင်၊ မီ ဆောရီး... ကိုယ် မေမေနဲ့ သွားစရာလေးရှိလို့...”

နေစစ်က ဒေါ်မိမိမြတ်ကိုခေါ်ပြီး ရုံးခန်းထဲမှ မြန်မြန်ဆန်ဆန်ပင် လှည့်ထွက်လာပါသည်။ ဒေါ်မိမိမြတ်က သားနောက်မှ လိုက်လာခဲ့ရင်း...

“ဟဲ့... သားရယ်၊ မင်း ဆက်ဆံပုံက ဘယ်လိုကြီးလဲ၊ ကိုယ့်ရည်းစားပဲကွယ်... နွေးနွေးထွေးထွေး ဆက်ဆံမှပေါ့”

“ဗျာ... ရည်းစား၊ သူက သားရည်းစားလို့ မေမေ့ကို ဘယ်သူပြောလဲ...”

“သူ ပြောတာလေ...”

“ဟား...”

“ဘာဖြစ်တာလဲ သားရဲ့”

“ကဲ...လာပါ မေမေရယ်၊ လောလောဆယ် ဒီကနေ

အမြန်ထွက်ခွာဖို့ အရေးကြီးပါတယ်၊ ဆိုင်ရောက်မှ ဆက်ပြောကြရအောင်ပါ...”

နေစစ်က လောလောဆယ် စီးနေသည့် ခရောင်းမဂျက်စတာ (Crown Majesta)ကားရဲ့ ရှေ့ခန်းကို ခပ်သွက်သွက် ဆွဲဖွင့်၍ မာမိုကို ထိုင်စေလိုက်ပြီးနောက် ရှိုးရှမ်းခြံဝန်းထဲမှ ခပ်မြန်မြန် မောင်းထွက်လာခဲ့တော့ မေမေက မသိနားမလည်သလို အကြည့်ကလေးဖြင့် သူ့ကိုကြည့်ရင်း လိုက်ပါလာပါသည်။

အခန်း(၅)

Sabai Sabai ကိုရောက်တော့ စားစရာတွေ မှာထားလိုက်ပြီး နေစစ်က မေမေ့ကို ဖျောင်းဖျောင်းဖျဖျလေး ပြောရပါသည်။

“အဲ့ဒီလောက်ကြီး welcome လုပ်နေတော့ သား ဈေးကွတာပေါ့ မေမေရယ် ...။ မေမေ စိတ်သာချနေပါ။ သားတကယ်ချစ်တဲ့ တကယ် လက်ထပ်ချင်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုးတွေ့ရင် မေမေဆီ ကျိန်းသေပေါက် ခေါ်လာပြမှာပါ ...”

“ဒါက ကျိန်းသေပေါက် မဟုတ်သေးဘူးလား သားရယ် ကလေးမလေးက ချစ်စရာလေးပါ။ သူပြောတော့ မင်းနဲ့က ချစ်သူတွေဆို ...”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေရာ၊ သားတို့က တွဲရုံ တွဲနေကြတာပါ”

“ဟဲ့ ... သူများ သားသမီးကို တွဲရုံတွဲလို့ ဖြစ်မလား၊ တွဲရုံတွဲပြီး မယူတော့ သူ့ခမျာ နာမည်ပျက်ရှာမှာပေါ့”

“ဟား ... မေမေကတော့ ဘယ်ခေတ်မှာ နေနေတာလဲဗျာ”

“မိန်းကလေးဘက်က ချစ်သူတွေပါလို့ပြောတာတောင် မင်းက ငြင်းချင်သေးတာလား၊ သူများသားသမီးကို အပျော်ကြိတ်ကိစ္စမျိုး မေမေ လက်မခံဘူးနော်”

“အား ... မေမေ့ကို ဘယ်လိုရှင်းပြရမှန်း မသိတော့ဘူးဗျာ”

“မင်း ပစ္စည်းဥစ္စာအားကိုး ရုပ်ရည်အားကိုးနဲ့တော့ မိန်းကလေးတွေကို လူလည်မလုပ်ပါနဲ့ သားရယ် ...။ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို မချစ်ဘဲ မတွဲနဲ့၊ ချစ်သူဖြစ်ပြီးရင်လည်း လက်ထပ်ဖို့ တာဝန်ယူတတ်ရမယ် ...”

နေစစ်က မေမေ ရိုးချက်ကို လက်ဖျားခါရပါသည်။

ဒီခေတ်က မေမေတို့ခေတ်လိုမျိုး မဟုတ်တော့တာကို ဘယ်လိုပြောရမလဲ ...။ ဒီခေတ်မှာက ယောက်ျားလေးမှ အပျော်တွဲတာမျိုး မဟုတ်။ မိန်းကလေးတွေကလည်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို တွဲပြီးမှ ဆက်တွဲဖို့ ဖီလင်မလာတော့လို့ သူတို့က အရင်စွန့်ခွာသွားတာမျိုးတွေ၊ သူတို့ကို အလိုလိုက်ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်တဲ့ လူမျိုးကို ခဏတစ်ဖြုတ်တွဲပြီး သာတာတွေ့တော့ ပါသွားတာတွေ ...။ ဒါမျိုးတွေကို မေမေ သဘောပေါက်အောင် သူရှင်းမပြတတ်ပါ။

မေမေကတော့ မိန်းကလေးဆိုတာ ခံဘက်ကချည်းပဲဟု တွေးမိတယ်။ ယောက်ျားလေးတွေ ခံရတဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေ ဘယ်လောက်များ

သလဲဆိုတာ မေမေ သိပုံမရပါ။ မေမေက ယောက်ျားလေးနဲ့ မိန်းကလေး ကွဲရင် မိန်းကလေးကိုသာ သနားမယ့်သူမျိုးပင်။

မေမေက သူ့ကို သံသယ မျက်ဝန်းတွေဖြင့် ကြည့်နေတာမို့ သူက နည်းနည်းပါးပါး ရှင်းပြမှဖြစ်မည်ဟု စဉ်းစားကာ

“ခုခေတ် မိန်းကလေးတွေအကြောင်း မေမေ သိမယ်မထင်ပါဘူးဗျာ”

“မသိဘူးထင်ရင်လည်း ပြောပြဦးလေ”

“ခုခေတ်မှာ တချို့ မိန်းကလေးတွေကိုယ်တိုင်က တွဲတိုင်း ချစ်သူဖြစ်ဖို့ လက်ထပ်ဖို့ ဆန္ဒမရှိတော့တာ မေမေ”

“ဟင် ... ဘယ်လိုကြီးလဲဟယ်”

“သူတို့ကိုယ်တိုင်ကိုက တွဲကြည့်ဦးမယ်၊ အဆင်မပြေရင် သဘောမကျရင် အေးအေးဆေးဆေး လမ်းခွဲမယ်ဆိုတာမျိုးပါ။ အိမ်မိကကျတော့ သားအခြေအနေကို သဘောမကျလို့ တွယ်ကပ်နေတာပါ။ သားကလည်း သူလုတာလေးကို သာယာပြီး ဒီလိုပဲ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး တွဲနေတာပါ။ လက်ထပ်ဖို့ စဉ်းတောင် မစဉ်းစားပါဘူး၊ အဲ့ဒါကို မေမေက ခုလို ‘လှိုက်လှဲပျူငှာ welcome ပါ’ ဝင်လုပ်တော့ သူ့ဘက်က မိဘအသိအမှတ်ပြုလက်မှတ်ရ သတို့သမီးလောင်း ဖြစ်သွားမှာပေါ့ မေမေရယ် ...”

“မင်း အဲဒီလိုမျိုးတွေလုပ်တာ မေမေ မကြိုက်ဘူး သား၊ ခုချိန်မှာ မင်း အိမ်ထောင်မပြုသေးချင်လည်း နေ၊ ဒါပေ

မယ့် အတည်တကျတွဲမယ့် လက်ထပ်ဖို့ရည်ရွယ်တဲ့ ချစ်သူ ရည်းစားတော့ ရှိသင့်ပြီ၊ ပန်မဒီကိုရော မင်း သဘောမကျဘူးလား ...”

“ပန်မဒီ ... အဟိ ... ဟား ဟား”

နေစစ်က ပန်မဒီနာမည်ကို ရေရွတ်ရင်း တကယ်ပဲ ရယ်ချင်လာတာမို့ ရယ်ချလိုက်မိပါသည်။ အဲ့ဒီ သူငယ်ချင်းမကို မိန်းမလို့ကို မထင်တာလေ။

“ဘာရယ်တာလဲ သား၊ ပန်မဒီနဲ့ သားနဲ့ သံယောဇဉ်က နည်းမှ မနည်းခဲ့တာလေ၊ မေမေလည်း သူ့ကို သမီးလေးလို ချစ်တယ်၊ သူက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းလေး ...၊ သူ့ကြည့်လိုက်ရင် အမြဲပေါ့ပါးနေတာပဲ ...”

“ပန်ပန်က မိန်းမမှ မဟုတ်တာ မေမေရယ်”

“ဘယ်လို ...”

“သူက သားသူငယ်ချင်း၊ သူငယ်ချင်းတောင်မှ ယောက်ျား အချင်းချင်းလိုမျိုး ခင်တဲ့ သူငယ်ချင်းမျိုး၊ အဲ့ဒီကောင်ကို သာ လက်ထပ်ရရင် ယောက်ျားချင်း လက်ထပ်ရသလိုပဲနေမှာ”

“မင့်ပြောလိုက်ရင် ဆင်ခြေကတော့ အပြည့်ပဲ၊ ပန်ပန်က အဲ့ဒီလောက်ကြီးလည်း ယောက်ျားမဆန်လှပါဘူးဟယ်”

မေမေက သိပ်တော့ ကျေနပ်ပုံမရပါ ...

၃၈ ■ ပုညဝင်

နေစစ်ကတော့ အိမ်မီ ပြဿနာကို ဘယ်လိုရှင်းရမလဲပဲ စဉ်းစားနေမိပါသည်။

ကိုယ့်ကို လာချုပ်တဲ့သူကို အပီပြန်ချုပ်လိုက်နိုင်ရက်နဲ့ မေမေက ကြားဝင်လာတာမို့ အိမ်မီချုပ်တာ ပြန်ခံရမယ့် အဖြစ်မျိုးတော့ မရောက်ချင်ပါ။

သူ စဉ်းစား စိတ်ရှုပ်နေဆဲမှာပဲ အိမ်မီဆီက ဖုန်းခေါ်လာတာမို့ သူက ဖုန်းကို silent လုပ်ပစ်လိုက်ပြီး မေမေနှင့် အတူ စကားတများများနှင့် ထမင်းဆက်စားနေလိုက်လေသည်။

အခန်း(၆)

နေစစ်က သထုံလမ်းထဲသို့ ကားကို ချိုးကွေ့လာခဲ့ပြီးနောက် တင်းနစ်ကွင်းနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ကားကိုရပ် လိုက်ပါသည်။ တင်းနစ်ကွင်းထဲမှာ အကြိတ်အနယ် တင်းနစ်ရိုက်နေသော ဝန်ပန်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

ပန်ပန်ကိုကြည့်လိုက်ရင် အမြဲ လှုပ်ရှားတက်ကြွနေတတ်သည်။ အီလေးထိုင်းမှိုင်းနေတဲ့ ပုံစံမျိုး ဘယ်တော့မှ မတွေ့ရတာလည်း ထူးခြားမှုတစ်ခုပင်။

ပန်းရိုး ခပ်ကားကား အရပ်မြင့်မားမားနှင့် ခပ်ထွားထွား ပန်ပန်ပုံစံက ရှာရာဗိုပါနဲ့တောင် တူချင်ချင် ...။ အသားက ခြူဝင်းနေပြီး အစက် အပြောက်၊ အဖုအပိမ့် ဘာမှမရှိတဲ့ မျက်နှာကို ဘာမှ မလိမ်းမခြယ်ဘဲ ထားတာတောင်မှ ရုပ်က သန့်ထွက်လင်းလက်နေသည်။ အားကစားလိုက်စားလိုလားတော့ မသိ။

သူကြည့်လိုက်ရင် အမြဲ ရေချိုးပြီးစလို လန်းဆန်းတက်ကြွကာ မျက်လုံးတွေက ကြည်လင်တောက်ပနေတတ်သည်။ မျက်ခုံးမွေး ထူထူနက်နက် ထင်းထင်းက သဘာဝအတိုင်း စုစုခဲခဲ မည်းမည်း လေး...။ နှာတံက ချွန်ချွန်၊ နှုတ်ခမ်းက ခပ်ပါးပါး၊ အလျားရှည်ရှည်...။ ပခုံးသာသာရှည်သည့် ရွှေညိုရောင် စတက်ဆံပင် ဖြောင့်ဖြောင့်စင်းစင်းလေးကို နဖူးအပြောင်သိမ်း၍ ခပ်မြင့်မြင့်စည်းပြီး ထိပ်နားကျကျမှာ ဆံထုံးပိစိလေး ထုံးထားတဲ့အခါ ရှင်းပြောင်ပြောင် မျက်နှာက တော်တော်ကြည့်လို့ကောင်းသည်။ အမြဲတမ်းကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး သွားလာနေထိုင်တတ်သူမို့ ပန်ပန်စတိုင်လ်ကလည်း အနောက်တိုင်းဆန်သည်။ ငယ်ငယ်က အဘိုးအဘွားရှိရာ အမေရိကားမှာ အတော်ကြာကြာနေကာ ဟိုမှာကျောင်းတစ်ဝက် တစ်ပျက် တက်ခဲ့သူမို့ အတွေးအခေါ်တွေကလည်း မြန်မာမဆန်လှ...။

ပန်ပန် မိဘတွေ မြန်မာပြည် ပြန်လာတော့ ပန်ပန် အသက်က ၁၄ နှစ်။ ပန်ပန် ဒက်ဒီနဲ့ နေစစ် ဒက်ဒီက အလွန် ရင်းနှီးသော ငယ်သူငယ်ချင်းများဖြစ်ခဲ့တာမို့ ဟိုအိမ် ဒီအိမ် ဝင်ထွက်ကြရင်း ပွဲတွေအတူတက်ကြရင်း နေစစ်နဲ့ ပန်မဒီလည်း ရင်းချာသော သူငယ်ချင်းများအဖြစ် ခင်မင်လာခဲ့ကြတာ ခုဆို ၁၀ နှစ်လောက်ပင် ရှိခဲ့ပြီ...။

နေစစ်ဟာ မိန်းကလေး အလှကလေးထဲမှာ နှစ်မျှာ သာယာတတ်တာ မှန်ပေမယ့် လူပျိုပေါက်အရွယ်ကတည်းက

အတူ တင်းနစ်ရိုက်၊ အတူဘောကန်၊ အတူရေကူး၊ ကားမောင်းသင်တော့လည်း အတူတူ... အမြဲတတွဲတွဲ ရင်းနှီးခဲ့သော ပန်ပန် ကိုတော့ မိန်းကလေးစာရင်းမသွင်းဘဲ ရဲဘော်ရဲဘက်မဟာ စိတ်မျိုးဖြင့်သာ နေထိုင်လာခဲ့တာ ဖြစ်ပါသည်။

နေစစ်က ကားကို ပန်ပန်နောက်ကျောဘက် နေရာမှာရပ်ထားခဲ့ပြီး ပန်ပန်ဆီ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ပန်ပန်ကတော့ သူ့ကိုမမြင်။ တင်းနစ်ရိုက်ကတ်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ဆုပ်၊ ခါးကို ရှေ့သို့ကိုင်၊ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဟိုဘက်ဒီဘက် ယိမ်းကာ ဘောလုံးအလာကို စောင့်နေသည်။

တစ်ဖက်က ဘောလုံးမြှောက်တက်အလာမှာ နေစစ်က ပန်ပန်နောက်နားသို့ ပြေးကပ်သွားကာ ဟိတ်ခနဲ အော်၍ ခုန်လိုက်ပြီး ဘောလုံးကို လှမ်းဖမ်းထားလိုက်ပါသည်။ ပန်ပန်က ဟန်ချက်ပျက်သွားကာ...

“စစ်... နင် ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ ဒီမှာ ရိုက်နေတာ မမြင်ဘူးလား၊ ပွဲကြီးပွဲကောင်း တွေနေတာကွ၊ လာမရှုပ်နဲ့၊ ဘေးဖယ်နေ...”

“မဖယ်ဘူးကွာ...၊ နင့်ပွဲကြီးပွဲကောင်းပြီးတဲ့အထိ စောင့်နေရရင် မိုးချုပ်သွားမယ်၊ ငါ အဲဒီလောက် မစောင့်နိုင်ဘူး၊ ဟေး... ဘော်ဒါ ဆောရီးကွာ၊ နောက်တစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းလိုက်နော်...”

“ဟား... စစ်ရာ အမှိုက်ပဲဟာ၊ ငါ ဒီမှာရှိမှန်း နင် သိသလိုသိပြီး ရောက်လာတာလဲ...”

“နင့်ဖုန်းကို ဆက်တော့ မကိုင်တာနဲ့ နင့်အိမ်ကိုဆက် ကြည့်တော့ တင်းနစ်သွားရိုက်တယ်ပြောလို့ လိုက်လာတာ ပေါ့...”

“ဘာကိစ္စနဲ့ ငါ့ကို အရေးတကြီး ရှာရတာလဲ”

“နင့်ကို ဟောဒီလို ထုချင်လို့...”

နေစစ်က ပန်ပန်လက်ထဲက ရက်ကတ်ကို ဆွဲလှပြီး

ပန်ပန်ခေါင်းကို ရိုက်ချလိုက်ပါသည်။ ပန်ပန်က လန့်ဖျပ်ခေါင်းပု သွားပြီးမှ ...

“ကြည့်စမ်း ... ငါ့ကိုများ မခန့်လေးစား၊ စစ်နော် ... ငါ ပြန်လုပ်လိုက်ရရင် သေတော့မယ်”

ပန်ပန်က နေစစ်မိုက်ကို လက်သီးနှင့် လှမ်းထိုး

လိုက်တာမို့ နေစစ်က နောက်သို့ ခုန်ရှောင်လိုက်ရင်း ...

“ဟ ... ဟ ... မရဘူးလေကွာ၊ နေစစ်တို့က ဘာသိုင်းမှ မတတ်ရင်တောင် ရှောင်လင်သိုင်းတော့ တတ်ပါတယ်”

“ကဲ ... ပြောပါဦး၊ နင် ငါ့ကို ထုချင်ရတဲ့အကြောင်းရင်း ကို...”

“နင် ဆရာကြီးလုပ်ပြီး ပေးတဲ့ အကြံဉာဏ်ကို နားယောင် မိလို့ ငါ့မှာ ကမ်မရီကား သုံးစီး အဖတ်တင်နေပြီလေ၊ သူဌေးကိုယ်တိုင် အာပေါက်အောင် ပြောရောင်းလည်း ကား က မထွက်ဘူး...”

“ကားရောင်းတာပဲ၊ ငါးရောင်းတာမှ မဟုတ်တာ၊ သွက် သွက်တော့ ထွက်မလား ...၊ အဲဒီကားတွေက တကယ် ကောင်းလို့ နင့်ကို လေလံဆွဲခိုင်းလိုက်တာ၊ ငါ ဘွားဘွား တို့ဆီမှာ နေတုန်းကဆို ဘွားဘွားလည်း ကမ်မရီစီးတာပဲ၊ ဟိုမှာ နင့်ရွှေငါးတို့ ဘာတို့ ဘယ်သူမှ မစီးဘူး”

“ဟိုနဲ့ ဒီနဲ့ မတူဘူးလေ၊ ဟိုက ဟိုအကြိုက် ... ဒီက ဒီအကြိုက်၊ သူ့အရပ်နဲ့သူ့ဇာတ်ပဲ၊ နောက်ဆို နင် ငါ့ရုံးခန်း မလာနဲ့ ...၊ နင်လာရင် ငါ လေလံဆွဲနေတဲ့ ကွန်ပျူတာ နား လာထိုင်ပြီး ဟိုကားဆွဲပါလား၊ ဟိုကားက မိုက်တယ် နဲ့ လာ ဆရာလုပ်တော့ ငါက နားယောင်ပြီး ဆွဲမိရော၊ ဒီရောက်တော့ ဘယ်သူမှ စိတ်မဝင်စားတော့ ငါ့ဆီမှာ အဖတ်တင်ရော ...၊ ငါ့ဘာသာ ဝမ်းပျိုင့်သရီး အင်ဂျင် ကားလေးတွေ မှာပြီး ရောင်းနေတာကမှ သွက်သွက် ထွက် သေးတယ် ...”

“ဟင် ... ငါတော့ အဲဒီလိုကားမျိုးတွေ ဖိလင်မလာပါဘူး၊ စီးရတာ ပေါ့ရွတ်ရွတ်နဲ့ ဖိမ်လည်းမကျ၊ မခံမညား ပီစီ ညောက်တောက်ကလေးတွေ ...”

“အီကိုနိုမီ ကားပဲကွာ၊ အစစအရာရာ အကုန်အကျ သက် သာအောင် လုပ်ထားပါတယ်ဆိုမှ ဖိမ်ခံကားနဲ့ တူပါ့မလား၊ အရေးကြီးတာက ဆီစားသက်သာဖို့ပဲ၊ ယာဉ်ကြောတူပဲ ကျပ်ထဲ အဝင်အထွက်လွယ်ပြီး လိုရာခရီး ရောက်ဖို့ ...”

“ငါကတော့ အင်ဂျင်ပါဝါကြီးတဲ့ ပြိုင်ကားတွေပဲ ကြိုက်တယ်”

“နင့်အကြိုက်ချည်း မှာရောင်းနေရရင် ငါ့မဲ့တော့မှာပဲ”

“နင့်အကြိုက်မှာတော့ကော ဘယ်လောက်တွက်ခြေကိုက်လို့လဲ စစ်ရာ၊ နင်ကလေး သူများယောင်တိုင်း လိုက်ယောင်တဲ့ သူမျိုး...၊ ဝမ်းပွိုင့်သရီးဆို ဟွန်ဒါဖစ်နဲ့ ပရိုဘောက်ပဲ သိတဲ့လူမျိုး၊ သူများ ပရိုဘောက်ဆိုတိုင်း ပရိုဘောက်တွေ လိုက်မှာ၊ နင်မှာတဲ့ကားတွေ ရောက်လာတော့ ဒီမှာ ပရိုဘောက်က ခေတ်ကုန်နေပြီ၊ အိနေပြီ...၊ ငါ နင့်ကိုပြောတယ်လေ၊ တိုယိုတာ ဘီဘီလေးတွေ မာဒေါ ဒီဗီယိုလေးတွေ မှာပါဆိုတာ၊ နင့်ဘာသာ နင်သဘောနဲ့နင် မှာထားတဲ့ကရောင်းတို့ ဟာရီယာတို့ ပါဂျဲရီးဖားပြုတ်တို့ ဆယ်စီရာတို့ကရော အရောင်းသွက်လို့လား၊ အဲဒီကားတွေကရော အင်ဂျင်ပါဝါ မကြီးလို့လား၊ ဆီမစားလို့လား”

“အဲဒါတွေက အစောပိုင်းတုန်းကတည်းက မှာထားမိတဲ့ ဟာတွေပါဟာ၊ ခု ထပ်မမှာတော့ပါဘူး”

“လူတွေက ဆီစားမှန်း မသိတုန်းကသာ အဲဒီကားတွေ စီးတာ၊ ခုသိတော့ မစီးချင်ကြတော့ဘူး မဟုတ်လား...”

“နင်ပဲ ဆရာကြီး၊ နင်ပဲ ပြော...”

နေစစ် ပြောမိတာက နည်းနည်း၊ ပန်ပန် ပြန်ပြောတာက များများမို့ နေစစ်က ခပ်ငေါ့ငေါ့ ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။

“အေးလေ... တကယ်လည်း ဆရာကြီးပဲဟာ၊ နင့်လို ကားရှိုးရွမ်း ဖွင့်မထားပေမယ့် နင့်ထက်သိတယ်၊ ငါသာ နင့်နေရာမှာဆိုရင် ပိုက်ဆံမပေါတဲ့ သူတွေလည်း မစီးနိုင်၊ ပိုက်ဆံပေါတဲ့သူတွေလည်း မစီးချင်တဲ့ တောင်မရောက် မြောက်မရောက် ကားမျိုး မရှာဘူး၊ တကယ် ဟိုင်းဘော့စ်တွေ စီးမယ့် ဘီအမ်ဒီဗလျူ အိတ်ဆစ် (BMW X6) တို့၊ မာဆေဒီးစ် ဘန် (Mercedes-Benz) တို့၊ အော်ဒီ (Audi) တို့၊ ဘန်တလေ (Bentley) တို့၊ ကားဒီးလက် (Cadillac) တို့၊ ဖရာရီ (Ferrari) တို့ပဲ မှာမှာ...”

“အဲဒါတွေ မှာထားပြီး တော်တော်နဲ့ ရောင်းမထွက်တော့မှ ငုတ်တုတ်မေ့နေမယ်၊ နင် အကောင်းကြိုက်တိုင်း ငါ့လာ အဖော်စပ်မနေနဲ့...”

နေစစ်က ကိုယ်အနိုင်ရပြီးရော ပန်ပန်ကို ဟောက်ပစ်လိုက်ပါသည်။ မိပန်နှင့် စကားပြောတိုင်း တစ်ခါမှလည်း မနိုင်ခဲ့ဖူးပါ။

ပါးစပ်ကသာ ဟောက်လိုက်ပေမယ့် လက်ကတော့ ပန်ပန် တင်းနစ်ရတ်ကတ်ကို အိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်ပေးနေမိသည်။ ပန်ပန်က တဘက် အဖြူလေးဖြင့် မျက်နှာပေါ်က ချွေးတွေကို သုတ်ပစ်လိုက်ပြီး...

“စစ် နင်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ သိလား၊ နင့်ကို ကြွားရခါမယ်၊ ငါ့ကားကို တစ်စီးလုံး စတေကာ ကပ်ပစ်လိုက်တာ

အရမ်းမိုက်တာပဲ”

“နင့်ကားက ဘယ်မှာလဲ ...”

“ဟိုးရှေ့မှာ ရပ်ထားတယ်၊ လာ ကြည့် ... လာ၊ အရမ်း လန်းတယ်”

ပန်ပန်က ယောက်ျားလေးချင်းပန်းပုတ်သလို နေစစ် ပန်းကို တစ်ချက်ပုတ်ပြီး ရှေ့ကထွက်သွားနှင့်သည်။ နေစစ်က ပန်ပန် ရုတ်ကတ်အိတ်ကို လွယ်ရင်း နောက်က လိုက်လာပါသည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ ... လန်းတယ် မဟုတ်လား”

ပန်ပန်က သူ့ကားနားမှာ လက်ပိုက်ရပ်လိုက်ပြီး ကားဆီ မေးဆတ်ပြလိုက်သည်။ ပန်ပန် လတ်တလော စီးနေ သည့် ကားက နေစစ် မှာပေးခဲ့သည့် Fair Lady Z (ဖဲလေဒီဇက်) ပြိုင်ကား အဝါရောင်လေးပင် ...။ ခုတော့ ကားက အဝါရောင် ပျောက်လျက် ပန်းရောင်နှင့် အနီစပ်ကျားကလေး ဖြစ်နေသည်။ တစ်စီးလုံးနီးပါးကို စတေကာ အမည်းရောင် ကပ်ပစ်လိုက်ပြီး ဘောနက်အဖုံးနှင့် ဘေးဘက်ခြမ်းတွေမှာ ပန်းရောင် လိုင်းစင်းကြီး ကြီး ကပ်ထားသည်။ အံ့မယ် ... ရှေ့မီးလုံးမှာ မျက်တောင်မွေး ကလေးတွေ ထောင်လျက်သား ...။ အမှတ်တမဲ့ကြည့်လိုက်ရင် ကားမီးလုံးက မျက်တောင်ကော့ကြီးတွေ ခြံရံထားသည့် မိန်းမ မျက်လုံးလိုလို ဘာလိုလို ...။

“အဟိ ...”

နေစစ်က ရယ်လိုက်တော့ ပန်က မျက်မှောင်ကြုတ်

ကာ ...

“ဟေ့ကောင် ဘာရယ်တာလဲ ...”

“နင့်ကားကို ကြည့်ရတာ ငါတောင် ကြိုက်ချင်လာပြီ ...”

“စစ် ... နင် လောင်တယ်ပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“နင့်ကားက ရင်ခန့်ဖို့ကောင်းတာကိုး၊ အဟား ... ငါတောင် ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း ရင်တွေခန့်လာပြီ၊ ကောင်မလေးက ချစ်စရာလေး၊ မျက်တောင်ကော့ကလေးနဲ့၊ ပန်းရောင်စင်း ကလေးဆိုတော့ ပင်ကီလေးလို့ ခေါ်ရင်ကောင်းမလား ...”

“စစ် ... နာချင်ပြီထင်တယ်၊ ငါထိုးလိုက်ရ”

ပန်က နေစစ်မိုက်ကို လက်သီးနှင့် ချိန်ရွယ်လိုက် တာမို့ နေစစ်က နောက်သို့ ခုန်ရှောင်လိုက်ရင်း ...

“ကြည့်ပါလား ... သူ့ကြည့်တော့ တစ်ချက်လေးမှ မနဲ့ဘဲနဲ့ ကားကိုကျတော့ မိန်းမဆန်ဆန်ကြီး ပြင်ထားတယ်၊ ဒီဒီဇိုင်း နဲ့ နင်နဲ့ လုံးဝမလိုက်ပါဘူးကွာ၊ ငါ နင့်ကားအတွက် စတေကာ ဒီဇိုင်းဆွဲထားတာ ရှိပါတယ် ...”

“ဟင် ... စောစောကဖြင့် မပြောဘဲနဲ့၊ နင်ပြောရင် ငါ ဘယ်ကပ်ပါ့မလဲ ...”

“ငါ့ ဒီဇိုင်းကို နင်ကြိုက်ဦးမှကိုး”

“ဒါကြည့်မှာပေါ့၊ နင့်ဒီဇိုင်းကပိုလန်းရင် နင့်ဒီဇိုင်းပဲ ကပ် မှာပေါ့”

“ကားတစ်စီးလုံး စတေကာကပ်တာတောင် ငါတစ်ချက်

ကလေး မပြောဘဲနဲ့၊ ခုမှလာလွမ်းမနေနဲ့။”

“အဟဲ ... သူငယ်ချင်းကလည်း စိတ်မကောက်စမ်းပါနဲ့။”

“စိတ်ကောက်ရအောင် ငါက မိန်းမကြီးမို့လို့လား ...”

“ငါ မနက်ဖြန် နင့်ရိုးရွမ်းကို လာခဲ့မယ်၊ နင့်ဒီခိုင်းကို ကြည့်ပြီး အိုခေရင် အတူသွားကပ်ကြတာပေါ့ ...”

“ဟင်း ... ခုမှ”

“အမှန်တော့ ငါ့မှာ ပိုက်ဆံသိပ်မရှိလို့သာ ဒီကားလေးကို ဝဲ အမျိုးမျိုး ဆင်ယင်ပြီး ဖြေသိမ်းနေရတာပါ စစ်ရာ၊ ငါ တကယ်စီးချင်တာက ‘လန်ဘော်ဂီနီ’ ...”

“ခွီ ... ဟီ ... ဟား ... ဟား ...”

“အမယ် ... အမယ် ... လျှောင်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ပန်ပန်က စိတ်ဆိုးသွားသလို ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး မေးလိုက်တော့ နေစစ်က ပိုရယ်ချင်လာရပါသည်။ ပန်ပန်အသည်း အသန် လိုချင်နေတဲ့ ‘Lamborghini’ ဆိုတဲ့ ပြိုင်ကားဟာ အရမ်း ကို ကျိုကျိတက် ချမ်းသာမှ ဝယ်နိုင်သည့် ပြိုင်ကားမျိုးပင် ...။ မြန်မာငွေ သိန်း ၄ထောင် လောက်တန်သည့် ပြိုင်ကားမျိုးမို့ တော်ရုံ ကားရူးလည်း မဝယ်နိုင်။ ဒီနိုင်ငံမှာ ဒီလိုကားမျိုး စီးတာ တောင် သူ မတွေ့ဖူးသေးပါ။

ပန်ပန်တို့ မိသားစုဟာ ချမ်းသာပြည့်စုံတယ် ဆိုပေ မယ့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးတွေ လုပ်ကိုင်နေကြတဲ့သူတွေတော့ မဟုတ်ပါ။ ပန်ပန် အမေရဲ့ မိဘတွေက ချမ်းသာခဲ့တာမို့ ဝင်ဒါ

ကို ပိုင်ဆိုင်ထားပြီး ပန်ပန်ဒက်ဒီကတော့ သဘောကပွတ်နဲ့ တစ် သောက်ပင်။ ခု ပန်ပန် စီးနေတဲ့ ပြိုင်ကားလေးကိုတော့ ပန်ပန် ဆွေးနေမှာ သူ့ဒက်ဒီက လက်ဆောင်ပေးထားခဲ့တာပင် ...။ ပန်ပန် ဟာ MBA ဘွဲ့တွေ ဘာတွေ ယူထားပေမယ့် ခုထိတော့ ဘာအလုပ် မှ မည်မည်ရရ လုပ်သေးသူ မဟုတ်တာမို့ ဘာဝင်ငွေမှလည်း မရှိ။ ဒီလိုလူက လန်ဘော်ဂီနီ စီးချင်တယ်ဆိုတော့ နေစစ်က ဟာသဟုသာ သဘောထားမိပါသည်။

“အေးပါ ... အေးပါ ... တစ်နေ့ ငါစီးပြမယ်၊ ကြည့်နေ”

“နင်က ဘယ်ပိုက်ဆံနဲ့ ဝယ်စီးမှာလဲ၊ နင့်ဒက်ဒီကလည်း လန်ဘော်ဂီနီတော့ လက်ဆောင်ပေးမယ် မထင်ပါဘူး ...။ စပွန်ဆာတွေ ဘာတွေ ရရှိကျတော့လည်း နင့်လို ဒေါင်းတိ မောင်းတိပုံမျိုးကို ဘယ်သူဌေးကမှ စပွန်ဆာပေးဖို့ စိတ် ဝင်စားမယ် မထင်ပါဘူးကွာ ...”

“ကြည့်စမ်း ... စော်ကားလှချည်လား၊ ငါ့ကိုများ ဘယ်လို အစားမှတ်နေလဲ၊ ခုနေ ဘီလီဂိတ်က စပွန်ဆာလာပေး တောင် စိတ်မဝင်စားဘူး ...”

“ဟား ... ဟား ... အေးပါ ... အေးပါ၊ ကျုပ်သူငယ်ချင်း လေးက အမျိုးကောင်းသမီးလေးမှန်း သိပါတယ်ကွာ”

နေက ပန်ပန်ကို ရယ်မောနောက်ပြောင်နေမိပါ သည်။ ပန်ပန်ကို စနောက်ခြင်းဟာလည်း နေစစ်အတွက်တော့ စိတ်အပန်းဖြေနည်း တစ်ခုဟု ဆိုရမှာပင် ...။

“ပိုက်ဆံလေးဘာလေး ရပေါက်ရလမ်းရှိအောင် နှင်ရှိုးရွှမ်းက ကားတွေကိုပဲ ပွဲစားလုပ်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ နှင်ကမ်းမရှိတွေအတွက်လည်း ပူမနေနဲ့...။ ကမ်းမရှိတာ လိုချင်လို့ ရှာနေတဲ့ ဒက်ဒီမိတ်ဆွေတစ်ယောက် ရှိတယ်။ ငါ နှင်ရှိုးရွှမ်းကို လွှတ်ပေးလိုက်မယ်။ ကားရောင်းရရင် ငါ့ကိုတော့ ပွဲခပေးရမယ်”

“စီးပွားရေး သောင်းကျန်းလိုက်တာကွာ၊ အချင်းချင်းတွေလို လာနှိုက်မနေစမ်းပါနဲ့”

“ဟေ့ ... ဒါတော့ မရဘူးလေ၊ စီးပွားရေးမှာ ဘော်ဒါကဏ္ဍ မရှိဘူး၊ ပွဲခမရရင် လွှတ်မပေးဘူး၊ ဒါပဲ ...”

“ဟား ဟား ... အေးပါကွာ၊ ကဲ ... ကဲ ... လာ ... နဲ့ ဖိုက်ဆာပြီ မဟုတ်လား၊ ပူဂျီဟောက်စ်မှာ ထမင်းသွားစားရအောင် ...”

“ဟာ ဟာ ...”

ပန်ပန်က နေစစ်ကို ပြုံးတုံ့တုံ့ ဖိုက်ကြည့်နေလိုက်ရင်း ပန်းတွန့်ကာ ရယ်လိုက်ပြီးမှ ...

“နင် မိန်းကလေးကိစ္စ ပြဿနာတက်ပြန်ပြီ မဟုတ်လား၊ ဟင်း ... ဟင်း ... ငါ့ကို ထမင်းကျွေးမယ်ဆိုတာတည်းက နင် ငါ့ကို ပြောစရာကိစ္စတွေ၊ အကြံဉာဏ်တောင်းစရာတွေ မလွဲမသွေ ပါလာမယ်ဆိုတာကတော့ မြေကြီးလက်ခံမလွဲပဲ ...”

“ဟဲ ဟဲ ... ပြောချင်လို့ ကျွေးမှာမဟုတ်ပါဘူးကွာ”

“ကျွေးရင်းနဲ့တော့ ပြောမှာမဟုတ်လား ...”

“ဟဲ ဟဲ ... ဒါကတော့ ...”

“ဟင်း ... ရုပ်ကိုက မသိရင် ခက်ဦးမယ်၊ ခဏစောင့် ... ငါ အဝတ်အစား သွားလဲလိုက်ဦးမယ်”

ပန်ပန်က နေစစ် ပန်းကို လက်သီးဖြင့် တစ်ချက် လှမ်းထိုးပြီး အဝတ်အစားလဲသည့်ဘက်သို့ ထွက်သွားခဲ့ပါသည်။

အခန်း(၇)

“နင်ပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ ပန်၊ လူငယ်ဆိုတာကတော့ လူငယ်အထာ ရှိမှာပဲလေ၊ ယောက်ျားလေး မိန်းကလေး တွဲကြရင် သူ့အထာနဲ့သူတော့ ရှိတာပဲမဟုတ်လား၊ ချုပ် တတ်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုးနဲ့ တွေ့ရင် ကိုယ့်ဘက်ကလည်း ကိုယ့်အထာလေးနဲ့ ကိုယ် လွတ်အောင်ရုန်းရမှာပဲ...” အိမ်မိက ချုပ်တဲ့နေရာမှာ ဆရာမကြီး၊ ငါကလည်း ရုန်း တတ်တဲ့နေရာမှာ ဆရာကြီးပဲလေ၊ သူက သူ့အမေဆီ ငါ ခေါ်သွားပြီး ငါ့ကို မိဘအသိအမှတ်ပြုလက်မှတ်ရ သတို့သားလောင်းဖြစ်အောင် ကြံစည်ထားတဲ့သူ ...၊

“အဲ့ဒီလို လူမျိုးကို မာမိက အရမ်း ချစ်စင် လှိုက်လှဲစွာ ကြိုဆိုပြီး ထမင်းစားတွေ ဘာတွေတောင် ဖိတ်နေတော့ သူ့ကို မိဘအသိအမှတ်ပြု သတို့သမီးလောင်း လက်မှတ် ပေးအပ်နေတာနဲ့ မတူဘူးလား”

ပန်မဒီက နေ့စစ် စကားတွေကို နားထောင်ရင်း ရယ်ချင်လာမိသည်။ သို့သော် ပါးစပ်ထဲကို စားစရာတွေ ဆက် တိုက် သွပ်သွင်းနေတာမို့ မရယ်အောင် ထိန်းထားရပါသည်။

“နင်သိတဲ့အတိုင်းပဲ မေမေက လုံးဝ ရှေးရိုးကြီး၊ မေမေ လုပ်ပုံနဲ့သာဆို ငါ့မှာ အိမ်မိကို မယူမဖြစ် ယူရတော့မယ့် အခြေအနေကို ဆိုက်ရောက်သွားတော့မှာ၊ ကျွတ် ... နင်က လည်း စားချည်းနေတာပဲ၊ ကျွေးရတဲ့သူကို နည်းနည်းပါး ပါး အရေးစိုက်ဖော် မရပါလား...”

“ပါးစပ်က စားပေမယ့် နားက သေသေချာချာ နားထောင် နေပါတယ် စစ်ရယ်၊ ဟဲ့... ဒီ ကဏန်းက အရမ်းစား ကောင်းတယ် သိလား၊ ရော... စားကြည့်...”

ပန်မဒီက စားလက်က ကဏန်းအသားတစ်ဖတ်ကို နေ့စစ် ပါးစပ်ထဲသို့ လှမ်းထည့်လိုက်သည်။ နေ့စစ်က အရသာ ခံ ဝါးလိုက်ရင်း...

“အေး... မဆိုးဘူး... ကောင်းတယ်၊ နောက်တစ်ခုပေးဦး”

“နင့်ဟာနင် ခွာစားပါလား...”

“ငါ ပျင်းလို့...”

“ပျင်းရင် မစားနဲ့...”

“လုပ်ပါဟာ... တစ်ခုလောက်ပါ”

“ကဲ... ရောဟေ့... ရော”

ပန်ပန်က ကဏန်းသားတစ်ဖက်ကို နေစစ် ပါးစပ်
ထဲသို့ ဆောင့်အောင့်ထည့်လိုက်သည်။

နေစစ်က ဝါးလိုက်ရင်း...

“အင်း... ကောင်းလိုက်တာ၊ နောက်တစ်ပွဲ ထပ်မှာလိုက်
ဦး၊ အဲဒီတော့ ခုနစ်ကားကို ဆက်ရရင်ဟာ အိမ်မီက
တဆိတ်တော့ လောဘတက်လွန်းတယ်၊ ငါ့ဆီက အခွင့်
အရေးတွေ တောင်းဆိုလွန်းတယ်၊ သူ့ကြည့်ရတာ ငါ့ကို
အတည်ကြံတော့မယ့် ပုံကြီးဟ၊ အတိုချုပ်ပြောရရင် ငါ
သူ့ကို တွဲရတာ လုံးဝ ဖီလင်မလာတော့ဘူးကွာ...”
“ဒါများ... ဖီလင်မလာတော့ရင်လည်း ဖြတ်လိုက်ပေါ့၊
နင် ဒီလိုပဲလုပ်နေကျ မဟုတ်လား၊ ရွတ်... ရွတ်...
ကဏန်းချဉ်စပ် တစ်ပွဲ ထပ်ပေးပါနော်”

ပန်ပန်က ဝိတ်တာကို လှမ်းမှာလိုက်တော့ နေစစ်
က ပန်ပန်ကို လက်မတစ်ချောင်း ထောင်ပြလိုက်ပြီးမှ...

“ဒါပေမယ့် ခက်နေတာတစ်ခုတော့ ရှိတယ်ဟ”

“အွန်း... ပြောပါဦး”

“စတန်းဘိုင်လေး တစ်ယောက် အသင့်ရှိမနေတော့ ဒီ
တစ်ယောက်နဲ့ ပြတ်သွားပြီး နောက်တစ်ယောက် မတွေ့
ခင်စပ်ကြားမှာ အရမ်းပျင်းစရာကောင်းသွားတော့မှာ...”

“အဲဒါဆိုလည်း လဲသေလိုက်တော့ပေါ့ဟယ်...”

ပန်မဒီက အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် ပြောပစ်လိုက်မိပါ
သည်။ နေစစ်တစ်ယောက်ဟာ အမြဲတမ်း အိမ်ကလီ လုပ်နေစရာ
အတွက်လေးမှမရှိရင် နေတတ်တဲ့သူမဟုတ်...။ ပြီးတော့ တကယ်
သူ့ချင်တာလည်း မဟုတ်...။ သူ့တွဲချင်သည့် မိန်းကလေးတစ်
ယောက် စတွေ့တဲ့အချိန်နှင့် ဖြတ်ခါနီးအချိန် ထိုနှစ်ချိန်မှာတော့
ခန့်မဒီ နားငြီးရတတ်ပါသည်။

တကယ်တော့ နေစစ်ဟာ ရုပ်ရည်၊ ပညာ၊ စီးပွား
အစစအရာရာ ပြည့်စုံတဲ့သူမို့ ယူချင်တဲ့ မိန်းကလေးက မရှားပါ။
အယူအယခံ သားကလေးဖြစ်ရုံမက လောကဓံကို မခံခဲ့ရတဲ့
အရာရာ ပြည့်စုံနေသူမို့လားတော့ မသိ၊ နေစစ်မျက်နှာက နုနယ်
သည်။ သို့သော်လည်း ယောက်ျားလေးမျက်နှာဟာ နုဖတ်ပြီး အပြစ်
ထင်းစင်လွန်းရင်လည်း ကောင်မလေးတွေအမြင်မှာ ဆွဲဆောင်မှု
မရှိဟုဆိုကာ ပါးမြိုင်းမွေး ရေးရေးကလေး ထားထားတတ်သည်။
မျက်နှာထား ဂျစ်တစ်တစ်နဲ့ အဲဒီလို အမွေးအမျှင်လေးတွေ ရှိတဲ့
အတွက် သူ့ပုံစံက ပိုကြည့်ကောင်းသွားတာတော့ အမှန်ပင်...။

“နောက်တစ်ယောက် တွေ့မှ သူ့ကို ဖြတ်ရင်ကောင်းမလား
ဟင် မိပန့်...၊ အင်း... ဒါပေမယ့် သူ့ကို မပြတ်ခင်
စပ်ကြားမှာ သူက အိမ်လာပြီး မေမေ့ကို စည်းရုံးနေရင်
လည်း ဒုက္ခကွ...၊ အာ... ခုပဲ ဖြတ်လိုက်တာ ကောင်
ပါတယ်ကွာ...”

ပန်မဒီက နေ့စစ်ကိုကြည့်ကာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်မိရင်း ...

“စစ် ... နင် ဘယ်အချိန်ထိ ဒီလိုလုပ်နေမှာလဲဟာ ... အိမ်မိလို့လူမျိုးကတော့ ထားပါတော့၊ သူ့အကြောင်းတော့ ငါလည်းသိတယ်၊ သူက နင်ထားခဲ့လို့လည်း ဘာမှဖြစ်မယ့် လူမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ နင်တို့နှစ်ယောက်က မြွေမြွေချင်းပဲ၊ တကယ့် ဖြူဖြူစင်စင် မိန်းကလေးမျိုးကိုတော့ နင် ဒီလို သွားမလုပ်နဲ့နော် ...”

“အဲ့ဒါတော့ မပူနဲ့ ပန်း၊ ငါက ငါ့ကို အရူးလာလုပ်ချင်တဲ့ သူမျိုးကိုသာ သူ့အရူးလုပ်တာ မခံရခင် ကိုယ်က အရင်ဦး အောင် အရူးလုပ်တဲ့ သဘောပဲ၊ ငါအရူးလုပ်သင့်တဲ့သူ မလုပ်သင့်တဲ့သူကို ခွဲခြားသိပါတယ်”

“အေး ... နင့်ဇာတ်ကို နင်နိုင်ရင် ပြီးတာပဲ၊ လူပါး ပုလင်း ကွဲထိ မခံရအောင်တော့ ဂရုစိုက် ... ငါကတော့ နင် အတွဲရခါနီးနဲ့ ပြတ်ခါနီးတိုင်း ခုလိုမျိုး စားရတဲ့အတွက် တွက်ခြေကိုက်တယ်လေ၊ နားငြီးတာတစ်ခုတော့ သည်းခံ ရတာပေါ့ ...”

သူတို့ စကားပြောနေတုန်းမှာ ကဏန်းပွဲ လာချတာ မို့ နှစ်ယောက်သား ကဏန်းဆီ ပြိုင်တူလက်ရောက်ကာ ကဏန်း လက်မတွေ့ကို အလှအယက် ဆွဲဖဲ့လိုက်ကြပါသည်။

လောလောဆယ်တော့ နေ့စစ်ကို ကြည့်ရတာ သူ့ လက်ထဲက ကဏန်းကောင်လောက် ဘာကမှ အရေးမကြီးတော့ သလိုပင် ...။

အခန်း(၈)

ထိုနေ့က ရာသီဥတု တော်တော်လေး သာသာယာယာ ရှိခဲ့ပါသည်။

အရင်နေ့တွေကလောက် နေခြစ်ခြစ်တောက် မပူတာမို့ အကာအကွယ်မဲ့ ခြံဝန်းကြီးထဲမှာ ရှိနေသည့် ကားတွေကို လာကြည့်သည့် သူတွေအတွက်လည်း အဆင်ပြေနေသည်။

ဒီနေ့တော့ နေစစ်က ကိုယ်တိုင် ကားရောင်းသည့် အလုပ်ကို မလုပ်ဖြစ်ဘဲ ကိုယ့်ရုံးခန်းထဲ ကိုယ်ထိုင်ပြီး ကွန်ပျူတာဖွင့်ကာ ဂျပန်လေလံဆိုက်ထဲက ကားတွေကို ရှာကြည့်နေမိသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ကားရောင်းသည့် ဝန်ထမ်း ကောင်လေး နှစ်ယောက်က ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လာရင်း...

“လှသလောက် တော်တော် ကြီးကျယ်တယ်ကွာ၊ ငါတို့ ရုံးရွမ်းက ကားတွေကို စိတ်မဝင်စားသလိုကြည့်ပြီး လှောင်

သလို ပြုံးလိုက်တဲ့ပုံက တော်တော် အသည်းယားဖို့ ကောင်းတယ်”

“သူ့ကြည့်ရတာ တော်တော်တော့ ချမ်းသာမယ့် ပုံပဲ၊ သူဌေးသမီးလား၊ သူဌေးကတော်လားတော့ မသိပါဘူး”

“တော်ကြာ စပွန်ဆာလည်း ဖြစ်နေဦးမယ်”

“ပုံစံကတော့ လုံးဝ လူရှိန်စရာပုံမျိုး...”

သူတို့ချင်း ပြောနေကြသည့် စကားတွေကို နေစစ်က ကြားနေရသည်။ အဲဒီလောက်ထိကတော့ နေစစ် စိတ်မဝင်စားသေးပါ။ အဲဒီနောက် သူ့လက်ထောက် အောင်ဇင် ပြူးတူးဗျာတာ ဝင်လာတော့မှ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသွားတော့တာပင်။

“ဆရာ ... ဆရာ ... လန် ... လန် ...”

“ဟမ် ... တလန်လန်နဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မောနေရင် ရေသောက်ပြီး အပြည့်အစုံပြော ...”

“လန် ... လန်ဘော်ဂီနီတဲ့ ဆရာ၊ လန်ဘော်ဂီနီ ကားမှ လိုချင်တာတဲ့၊ လန်ဘော်ဂီနီ လာရှာတာတဲ့ ...”

ဒါကတော့ တော်တော် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသွားပြီ ဖြစ်ပါသည်။

နေစစ် ကားရုံးရွမ်း စဖွင့်တဲ့ တစ်နှစ်အတောအတွင်းမှာ လန်ဘော်ဂီနီလို သိန်း လေးထောင်လောက် တန်သည့် ကားမျိုး လာရှာသည့်သူ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးခဲ့တာကြောင့်ပင် အနောက်နိုင်ငံက လူတွေတောင်မှ လန်ဘော်ဂီနီကို ထူထောင်

စီးနိုင်ကြတာ မဟုတ်ပါ။ ဒီနိုင်ငံမှာတော့ ဧရာမ သူဌေးကြီးတွေ ဟာ ဒီလောက် တန်ဖိုးကြီးပေးရရင် တခြား ဖိမ်ခံကားကိုသာ ပိုစိတ်ဝင်စားကြပြီး ပြိုင်ကားကိုတော့ သိန်းလေးထောင်ပေးမစီးချင် ကြပါ။ ကားဝါသနာပါသည့် သူဌေးလောက်သာ စီးဖို့ စိတ်ဝင်စား ကြတာပင်။

နေစစ်တို့ နိုင်ငံက အရမ်းချမ်းသာသည့် နာမည်ကြီး သူဌေးလောက်သာ စီးနိုင်သည့် ကားမျိုးကို လာရှာသည်ဆိုတော့ ဘယ်လောက်တောင် ချမ်းသာတဲ့ အမျိုးသမီးပါလိမ့် ...။

သူဌေးသမီးလား ...

သူဌေးကတော်လား ...

သူဌေးမလား ...

နေစစ်က စိတ်ဝင်စားသွားကာ ထိုင်ရာမှ ထလိုက် ပါသည်။

သူက ရုံးခန်းမှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ကာ အပြင်သို့ ထွက်လိုက်ရင်း ကားတွေ ရပ်ထားသည့်ဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့် လိုက်ပါသည်။

ကားတွေနားမှာ တခြား ကားလာကြည့်နေသည့် သူတွေလည်း ရှိနေပေမယ့် တစ်ယောက်သော သူကသာ သူ့မြင် ကွင်းထဲကို ထင်းလင်း ပြတ်သားစွာ ထိုးထွင်းဝင်လာခဲ့ပါသည်။

နေစစ်တို့ ရွှီးရွှမ်းက ဝန်ထမ်းလေး တစ်ယောက် မိုးပေးထားသည့် ထီးရိပ်အောက်ကနေ ကားတွေဆီ လျှောက်လာ

နေသော ထိုအမျိုးသမီးပုံက ကြည့်လိုက်တာနဲ့ ချမ်းသာပြည့်စုံသူ တစ်ယောက်ဆိုတာ သိသာစေသော ကိုယ်ဟန်အနေအထားမျိုးကို ဝိုင်ဆိုင်ထားသည်။

ဝတ်ထားသည့် အဝတ်အစားဟာ MK လို ဆိုင်မျိုး နှာ တွေ့ရတတ်သည့် သိန်းချီတန်သော အဝတ်အစားမျိုး၊ ခူးအတိ ရှည်သည့် အနီရောင်ဂါဝန် လက်ပြတ်လေးကို ခါးပတ်နက်လေး ပတ်၍ ဝတ်ထားသည်။ ခုခေတ်မှာတော့ အရမ်း ပိုက်ဆံရှိသော သူများဟာ ရှုပ်ထွေး တောက်ပပြောင်လက်တာမျိုး၊ အတွန့်အဖတ် တွေနဲ့ အဆင်ကြောင်ကျားတွေ ဝတ်လေ့မရှိတော့ဘဲ ခပ်ရိုးရိုးရှင်း ရှင်းနှင့် စမတ်ကျကျ classis (ကလပ်စစ်) စတိုင်လ်လေးတွေသာ ဝတ်လေ့ရှိပြီး ထိုရိုးရိုးရှင်းရှင်း အဝတ်အစားတွေရဲ့ ဈေးနှုန်းဟာ လည်း မထင်လောက်စရာ ဈေးနှုန်းကြီးမြင့်နေကြတာပင် ...။ တချို့ဆို ဒါမျိုးတွေဟာ ဒီလောက် တန်ဖိုးကြီးမှန်းတောင် မသိ ကြ။ ဒါမျိုး ဝတ်နိုင်ကြသည့်သူအချင်းချင်းသာ သိနိုင်ကြတာမျိုး ပင် ...။

ဒေါက်ဖိနပ် ကြိုးသိုင်းအနက်ရောင် ခုံထုမြင့်မြင့်နှင့် လက်ကိုင်အိတ် အနက်ရွှေအိတ်ကြီး လက်မှာချိတ်ထားပြီး နေကာ မျက်မှန် ဝိုင်းဝိုင်းကြီးကြီးကို တပ်ထားသော သူမရဲ့ ဆံပင်တွေ က ရွှေညိုရောင် ...။ အလယ်ခွဲ ခွဲပြီး ဟိုဘက်ဒီဘက်ကို တွန့် တွန့်ကောက်ကောက်လေးတွေ ဖြာကျနေတာမို့ မျက်နှာကို တချို့ တစ်ဝက် အုပ်ကွယ်ထားသည်။ ပခုံးကျော်ကျော်ထိ ဝဲဖြာနေသော

ဆံပင်ကောက်ကောက်တွေဟာ တော်ရုံလှပရုံလောက်နဲ့တော့ ကြည့်မကောင်းနိုင်သော ဆံပင်မျိုး၊ ကလက်တက်တက်ပုံ ထွက်သွားနိုင်သော ဆံပင်မျိုး။ သို့သော် ... သူမနဲ့ကျတော့လည်း အဆင်တပြေ ကြည့်ကောင်းနေပြန်သည်။ တောက်ပသော နေရောင်အောက်မှာ သူမရဲ့ လက်မောင်းကလေးတွေ ဖြူဝင်းတင်းပြည့်နေတာကို အဝေးကပင် သိသာစွာ လှမ်းမြင်ရသဖြင့် တော်တော် ဆွဲဆောင်မှုရှိသော မိန်းမတစ်ယောက်ဟု အဝေးကပင် မှတ်ချက်ချရပါသည်။

မိန်းမလှဆို စိတ်ဝင်စားတတ်သော နေ့စစ်က သူမရှိရာသို့ တက်တက်ကြွကြွ ခြေလှမ်းများဖြင့် လျှောက်လှမ်းလာခဲ့ပါသည်။

“မင်္ဂလာပါ ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်က ဒီရိုးရွှမ်း ပိုင်ရှင်ပါ။ လန်ဘော်ဂီနီ လိုချင်တယ်ဆိုတာက ...”

သူမက ကားတစ်စီးကို ကြည့်နေရာမှ နေ့စစ်ထံသို့ အသာအယာ လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ အနီရောင် နှုတ်ခမ်းနီဆိုးထားသော ရွှေအိအိနှုတ်ခမ်းလေးက မသိမသာ လှုပ်ရွသွားကာ မျက်မှန်ကို ချွတ်လိုက်ရင်း ...

“ဟုတ်တယ် ... တို့ပဲ ...”

တော်တော် ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ အသံဆိုတာ အသိအမှတ် ပြုရသည်။

အသံက ထည်ဝါမြင့်မားတယ်လို့ပဲ ပြောရမလား။

အပေါ်စီးဆန်တယ်လို့ပဲ ပြောရမလား။ လေယူလေသိမ်းက တော်တော်ကို ဆွဲဆောင်မှု ရှိသလို သူမရဲ့ မျက်ဝန်းတွေ ဆွဲဆောင်မှုရှိလှတာကိုလည်း အသိအမှတ် ပြုရသည်။ စူးရှသော မျက်ဝန်းထဲက ညှို့ဓာတ်တွေဟာ လှံထွက်လျက် သူ့ဆီ ဖြာကျလွှမ်းခြုံထားလိုက်သလိုပင် ...။

“လန်ဘော်ဂီနီက ဈေးကြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ မှာထားတာတော့ မရှိဘူးခင်ဗျ ...။ မှာချင်ရင်တော့ နှစ်လလောက် စောင့်ရမယ်၊ လိုချင်တဲ့အနေအထားကို လေလံဝက်ဘ်ဆိုက်ထဲမှာ ရှာကြည့်ပြီး လေလံဆွဲရမှာ၊ လောလောဆယ် ဒီမှာရှိတဲ့ ကားထဲက ကြည့်ကြည့်ပါဦးလား၊ ဟိုဘက်က လန်ခရူဆာ ဆိုရင် မော်ဒယ်အမြင့်ထဲကပဲ၊ အဲဒီကားက ...”

“အဲဒီလို လမ်းကြမ်းသုံး ကားတွေ မမ စိတ်ဝင်စားဘူး”

မြတ်စွာဖျား။ လေကတော့ တော်တော်မြင့်ပါလား။ လန်ခရူဆာကို လမ်းကြမ်းသုံး အဆင့်မှာပဲ ထားထားတယ်ဆိုတော့ ဘယ်လောက်တောင် ချမ်းသာလို့ပါလိမ့် ...။

“မမက ဖိမိခံကားနဲ့ ပြိုင်ကားပဲ စိတ်ဝင်စားတယ်”

“ဖိမိခံကားဆို ဘီအမ်ဒဗလျူထဲက ရှိ...”

“ဘီအမ်ဒဗလျူက မမ အခုစီးနေတာလေ၊ ရိုးလာလို့ လန်ဘော်ဂီနီနဲ့ လဲစီးမှာ...”

သူ့ကိုယ်သူ ‘မမ’ ဟု သုံးနှုန်းလိုက်တာဟာ တစ်ခါအပေါ်ကြောကြီးက ပြောချင်နေတာလား။ သူမကို ကြည့်တော့

လည်း အသက်က သိပ်ကြီးပုံမရသေးပါ။ နေ့စစ်နဲ့ဆို ရွယ်တူ၊ ဒါမှမဟုတ် ကြီးရင်လည်း တစ်နှစ် နှစ်နှစ်ထက် ပိုမယ်မထင်။

ဒီနေရာမှာ မဟုတ်ဘဲ အပြင်မှာသာ တွေ့ဖြစ်ရင် သူဒီလိုပြောနေတာကို နေ့စစ်က ဟားပစ်မှာ အမှန်ပင်။ သို့သော်လည်း ကိုယ့်ရိုးရွမ်းကို လာသည့် ကတ်စတန်မာ ဖြစ်နေတော့ ကိုယ့်ဘက်က လေးစားမှုလေးထားပြီး သည်းခံရတော့မှာပင်။

“ဟိုတစ်လောကတော့ လေလံ ဝက်ဘ်ဆိုက်ထဲမှာ လန်ဘော်ကီနီ တစ်စီး တွေ့တယ် ခင်ဗျ...။ ဒေါ်လာ တစ်သိန်း ခွဲလောက်တော့ကျလိမ့်မယ်၊ အခွန်ဆောင်ရမှာနဲ့ဆို ဒေါ်လာလေးသိန်းကျော်၊ မြန်မာငွေ သိန်းလေးထောင်နီးပါးတော့ ရှိလိမ့်မယ်...”

“အဟင်း... အဲဒီလောက်ကတော့ မမ တတ်နိုင်ပါတယ်”

“အာ... ကျွန်တော်က မတတ်နိုင်ဘူးထင်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျ၊ ဈေးနှုန်းအကြမ်းဖျင်း သိထားတာလေး ပြောပြတာပါ”

“အိုခေ... အဲဒီတော့ အဲဒီလို ကားမျိုး မှာချင်ရင် ဘယ်လိုမှာရမလဲ၊ မမတော့ ဘာမှ နားမလည်ဘူးနော်၊ ပြီးတော့ ကားရောက်လာဖို့အတွက် တစ်ခုမှ ခေါင်းမစားချင်ဘူး၊ မမအိမ်ရှေ့ကို တားရောက်လာတာကိုပဲ အဆင်သင့် စောင့်ယူချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... စိတ်ချပါ ခင်ဗျ၊ အိမ်ရှေ့ ကားအရောက် ဝန်ဆောင်မှု ပေးမှာပါ၊ ဒါပေမယ့် လေလံကတော့ စောင့်ဆွဲမှ ဖြစ်မှာပါ၊ ကျွန်တော်က လေလံဝက်ဘ်ဆိုက်ထဲမှာ ကားရှာပြီး တွေ့ရင် လှမ်းအကြောင်းကြားပေးမှာပါ၊ အဲဒီအချိန်ကျရင်တော့ ကားလိုချင်တဲ့သူက ကျွန်တော်တို့ဆီလာပြီး လိုချင်တဲ့အချက်တွေ ပါမပါ လာကြည့်ပြီး ကျေနပ်တယ်ဆိုမှ ကျွန်တော်တို့က လေလံဆွဲပေးမှာပါ၊ ကျန်တဲ့ ကားတင်ဖို့၊ ကားထုတ်ဖို့၊ လိုင်စင်ဝင်ဖို့တွေကတော့ ကျွန်တော်တို့ဘက်က အားလုံး ဆောင်ရွက်ပေးမှာပါ”

“ကောင်းပြီလေ... ဒါဆိုရင် ကားရှာတွေ့တဲ့အခါ ကျွန်မဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ”

“နာမည်နဲ့ ဖုန်းနံပါတ်လေး ပေးခဲ့ပါ ခင်ဗျ...”

“မမမိုးမခ တဲ့...”

“မမမိုးမခ ...”

“ဟုတ်တယ်၊ မိုးမခ မဟုတ်ဘူးနော်၊ တို့နာမည်အပြည့်အစုံက မမမိုးမခ ...”

မျက်ခုံးလေး တစ်ချက် ပင့်ချီ၍ ပြောလိုက်ပုံက တစ်ဖက်သားကို လွှမ်းမိုးညှို့ငင်နေသလိုပင်...။ မမမိုးမခ...။ မမမိုးမခ တဲ့...။ လှပ ဆန်းကြယ်သလောက် အထက်အခေါင် အဖျားဆန်သည့် နာမည်မျိုးပင်...။

“ဖုန်းနံပါတ်က ...”

“ခဏလေး... ကျွန်တော့် ဖုန်းထဲမှာ မှတ်လိုက်ပါ့မယ်”

နေစစ်က ဂျင်းဘောင်းဘီ နောက်ဘက်အိတ်ထဲသို့ နှိုက်လိုက်သော်လည်း ဖုန်းက ပါမလာ...။

“ကျွန်တော့်ဖုန်း ရုံးခန်းထဲမှာ ကျန်ခဲ့လို့ ခင်ဗျ၊ သွားယူ”

“နေ... နေ... မယူနဲ့တော့”

သူမက သူမ၏ လက်ကိုင်အိတ်ထဲက ဘောလိပ်နံ တစ်ချောင်း နှိုက်ယူလိုက်ပြီးနောက်မှာ နေစစ် လုံးဝ ထင်မထားသော အံ့သြဖွယ်လုပ်ရပ်တစ်ခုကို လုပ်ခဲ့ပါသည်။

တီရှပ်လက်တိုလေး ဝတ်ထားသော နေစစ်ရဲ့ လက်တစ်ဖက်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲယူကာ နေစစ်ရဲ့ လက်ဖျံအတွင်း သားမှာ ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကို ခပ်မြန်မြန် ရေးချလိုက်ပြီးမှ ဘာမှ ထူးခြားတာ မလုပ်ခဲ့သလို ပေါ့ပါးသည့် မျက်နှာထားဖြင့်...

“ကားတွေ့ရင် အဲဒီဖုန်းနံပါတ်ကို အချိန်မရွေး ဆက်လိုက်နော်”

ဟုပြောကာ သူ့ရှေ့မှ လှည့်ထွက်သွားခဲ့သည်။

အမည်းရောင် ဘီအမ်ဒဗလျူ ကားဆီလျှောက်သွားရင်း ကားသော့ကို ရီမုဖြင့် လှမ်းဖွင့်လိုက်ပုံ၊ ကားပေါ်တက်ပြီး မောင်းထွက်သွားပုံတို့က ငေးကြည့်ချင်စရာ စမတ်ကျလှပါသည်။

ဟ ... ဟ ... နေစစ်တို့တော့ ဒီတစ်ခါ ခံလိုက်ရပြီ ပေါ့ကွာ...။

နေစစ်က ကိုယ့်လက်ဖျံက ဖုန်းနံပါတ်ကို တစ်ချက် မြှောက်၍ကြည့်လိုက်ပြီး ခေါင်းမောကာ ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်မိပါသည်။

မမ မိုးမခရယ်...

ခင်ဗျားကပဲ ဆရာကျလား...

ကျုပ်ကပဲ ဆရာကျသလား...

ဘယ်သူ ဗိုလ်စွဲမလဲဆိုတာ သိတော့ သိချင်ပါသေး

ဘယ်။

အခန်း(၉)

“အဟက်၊ အဲဒီတော့ ဒီတစ်ခါ နင်ခံလိုက်ရတယ်ဆိုပါတော့...”

“ဒီလောက်နဲ့တော့ ခံရတယ်လို့ မဆိုနိုင်သေးပါဘူးဟာ”

“နင် ပြောပုံအရဆိုရင်တော့ သူက နင့်ထက် သန္တာရင့်စွဲရတယ်နော်”

ပန်ကို နေစစ်က မမမိုးမခအကြောင်း ပြောပြနေတာမို့ ပန်က ပြုံးစပ်စပ်နှင့် နေစစ်ကို လှောင်ချင်သည်။ ပြီးတော့ သူ့အလွန်ကြိုက်သည့် လန်ဘော်ဂီနီ စီးနိုင်သည့်သူမို့ မမမိုးမခကို အကြားနှင့်ပင် ပန်က စိတ်ဝင်စားနေခဲ့ပါသည်။

“ဘယ်သူက သန္တာရင့်တယ်ဆိုတာ စောင့်ကြည့်လိုက်မိဦး ပန်ရယ်”

“ပညာလေးတွေ ထုတ်ပြတော့မယ် ဆိုပါတော့”

“လောလောဆယ်တော့ ပညာထုတ်ပြလို့ မဖြစ်သေးဘူးကွ၊ သူက ငါ့ကတ်စတန်မာဆိုတော့ လေးစားမှုလေးနဲ့ ဆက်ဆံရဦးမှာ၊ ကားမှာပြီး ရောက်ပြီးမှ မီးစင်ကြည့်ကရမှာ...”

“ငါကတော့ သူ ဒီလိုကားမျိုး စီးနိုင်တာကိုပဲ အံ့သြနေတာ၊ သူ့ကြည့်ရတာ တော်တော်ချမ်းသာတဲ့ပုံ ပေါက်လား”

“အေး... ကြည့်လိုက်တာနဲ့ ‘မိုးပေါ်က မမ’ ပုံ ပေါက်နေတာပဲ”

“နင် သိပ်လည်း အထာတွေ ပညာတွေ လုပ်မနေနဲ့၊ တော်ကြာ သူဌေးကတော် ဖြစ်နေဦးမယ်...”

“သူ ငါ့ကိုကြည့်လိုက်တဲ့ အကြည့်က ပိုင်ရှင်ရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အကြည့်မျိုးမဟုတ်ဘူး”

“အံ့မယ်... သိနိုင်တာ မှတ်လို့၊ ပြီးတော့ တစ်ချို့သေးတယ်၊ သူများသားသမီးကို ရမ်းပြီးတော့ မထင်ကောင်းပေမယ့် ဒီခေတ်မှာက လူလွတ်ဆိုလည်း စပွန်ဆာနဲ့ နေနေတာမျိုးတွေ ရှိတတ်တာပဲလေ...”

ပန်ပြောတာလည်း သတိတော့ ထားစရာပင်...။ တချို့သော အသိုင်းအဝိုင်းကြားမှာ ‘စပွန်ဆာ’ ဆိုသော စကားလုံးက ခေတ်စားနေသည်ဟုပဲ ဆိုရမည်။

စာရိတ္တကိုယ်ခံအား မကောင်းသော အလွယ်လွန်စွာ လိုက်ချင်သည့် လှပချောမောသည့် မိန်းကလေး တချို့ဟာ မိမိမန်

သူလိုကိုယ်လို မရှိမရှား လူတန်းစားထဲက ကိုယ်နဲ့ အဆင့်တူ
 ယောက်ျားမျိုးနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုပြီး ဒိုးတူပေါင်ဖက် ရုန်းကန်ခဲ့
 သိပ်စိတ်မဝင်စားကြတော့ပါ။ အိမ်ထောင်ပြုရုံနဲ့ အိမ်တစ်ဆောင်
 မီးတစ်ပြောင် လိုတရနေဖို့ မဖြစ်နိုင်တဲ့အခါ တချို့သော သူဌေး
 ကြီးများရဲ့ အဆွယ်အပွား အထောက်အပံ့အဖြစ် တိတ်တဆိတ်
 ခံယူလိုက်ကြတော့တာပင် ...။ သို့သော် ဘယ်လိုပဲ တိတ်တဆိတ်
 ခံယူကြသည်ဆိုဆို ရုတ်တရက်ကြီး အိမ်ဝယ် ကားစီး ပြောင်ရောင်
 လာသောအခါ ပတ်ဝန်းကျင်က မရိပ်မိဘဲ မနေကြပါ။ တချို့သော
 ယောက်ျားလေး လူပျိုကလေးတွေကတော့ ထိုကဲ့သို့သော မိန်း
 ကလေးမျိုးကို အပျိုထင်မှတ်ကာ ဇာတ်လမ်းဖြစ်ကြတာတွေလည်း
 နေ့စစ် ကြားသိနေခဲ့တာပင်။

နေ့စစ်ကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဲဒီလောက် မအ
 ဟု ခံယူထားသည်။

BMW လို သိန်းတစ်ထောင်နီးပါးတန်သည့် ကားထဲ
 တစ်ယောက်တည်း မောင်းပြီး သိန်းလေးထောင်ကျော် တန်ထဲ
 ကားဝယ်ဖို့ ရောက်လာတဲ့ ချမ်းသာမှုကတော့ အံ့သြလောက်စရာ
 ပင် ...။ အသက် အစိတ်ဝန်းကျင်သာ ရှိသေးတဲ့ မိန်းကလေးတစ်
 ယောက်ဟာ ဘာကြောင့် ဒီလောက် သုံးစွဲနိုင်သလဲဆိုတာ စိတ်ထဲ
 စားဖို့တော့ ကောင်းသည်။

သူမဟာ ရည်းစား မထားဖူးတဲ့၊ ယောက်ျားတွေနဲ့
 ခပ်စိမ်းစိမ်း ဆက်ဆံရေးရှိတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးတော့ မဖြစ်နိုင်

သို့သော်လည်း သူတစ်ဖက်သားအကြောင်း ဘာမှမသိဘဲ သံသယ
 ဆင်ချင်တာတော့ အမှန်ပင်။

“စစ် ... နင်လက်က ဖုန်းနံပါတ်ကို ခုထိမဖျက်သေးဘူး
 လား၊ ဘာလဲ ... အမှတ်တရ ထိန်းသိမ်းထားချင်သေးတာ
 လား။”

ပန်က နေ့စစ် လက်ဖျံကို လှမ်းကြည့်ရင်း ခပ်ငေါ့
 ခေါ့ ပြောလိုက်တော့ နေ့စစ်က ကိုယ့်လက်ဖျံကို ကိုယ်ပြန်နဲ့
 ကြည့်ရင်း ...

“ချွေးထွက်ရင်း သူ့ဘာသာ ပျက်သွားပြီထင်နေတာ”

“ဘယ်ပျက်မလဲ၊ သေချာပွတ်ဖျက်မှ ပျက်မှာပေါ့ ...”

နေ့စစ်က ကိုယ့်လက်ဖျံပေါ်က ဖုန်းနံပါတ်ကို သေ
 ချာပွတ်ဖျက်ပေမယ့် ချက်ချင်း ပျက်မသွားဘဲ အသားထဲ နစ်ဝင်
 ဖူးထင်နေသည်။

“ဘယ်လို ဘောလုံးပဲနံ့မျိုးနဲ့ ရေးသွားသလဲ မသိပါဘူးကွာ၊
 ငါ ဘက်သံရွန်းထဲ ဝင်ပြီး ရေနဲ့ ဆပ်ပြာနဲ့ သေချာပွတ်
 ဖျက်လိုက်ဦးမယ်၊ ခဏစောင့် ...”

နေ့စစ်နှင့် ပန်က ထရိတ်ဒါး ဟိုတယ်အောက်ထပ်
 တာ ဆိုင်မှာ ထိုင်ရင်း ကော်ဖီသောက်၊ မုန့်စားရင်း စကားပြော
 နေကြတာမို့ နေ့စစ်က ပန်ကို ခဏထားခဲ့ပြီး Toilet ခန်းရှိရာ
 ပထမထပ်သို့ တက်လာခဲ့လိုက်ပါသည်။

Toilet ခန်းထဲ ဝင်လာကာ မုန့်ရှေ့ ဗေစင်မှာ

သူရပ်လိုက်ပြီး ဗေစင် ရေခဲလုတ်ကို ဆွဲချထားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဗေစင်ခုံပေါ် လက်ထောက်ထားသည့် သူ့လက်ဖျံပေါ်က ဖုန်း နံပါတ်ကို စိုက်ခနဲ တစ်ချက်ကြည့်မိချိန်မှာ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့် လိုက်သော မမမိုးမခရဲ့ မျက်ဝန်းတွေကို မြင်ယောင်ပြီး လူက ဆတ်ခနဲ တုန်ချင်သလိုတောင် ဖြစ်သွားသည်။ ဘုရားရေ... ဒါက ဘာဖြစ်တာတုန်း။ အဲဒီမိန်းမက ဒီလောက်တောင်ပဲ တစ်ခဏချင်း ပြုစားသွားနိုင်လို့လား၊ အကြည့်လေး တစ်ချက်တည်းနဲ့လေ။ ဟာ...ဟ နေစစ်တို့ ရာဇဝင်မှာ ဒါမျိုး မရှိဘူးလေကွာ ...။

နေစစ်က ခပ်မဲ့ တစ်ချက်ပြီးလိုက်ပြီး ရေတရဟော ကျနေသည့် ဗေစင်နှုတ်သီးအောက်သို့ ညာလက်ဖဝါး တစ်ဖက် ထိုးခံလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ထိုရေဖြင့် ဘယ်လက်ဖျံကို ပက်လိုက် ပြီး တအားဖိတွန်းဖျက်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... တို့ပဲ”

သူမအသံက အာရုံထဲသို့ ဝင်လာပြန်သည်။ ပထမ ဦးဆုံး မျက်လုံးချင်းဆိုင်ကြည့်လိုက်သော ထိုအကြည့်၊ ထိုမျက်ဝန်း ဟား... သွားစမ်းကွာ ...။

နေစစ်က ဗေစင်နှုတ်သီးမှ အဆက်မပြတ်ကျနေ သော ရေတွေကို လက်ခုပ်ဖြင့် ခပ်ကာ ခပ်ကာ သူ့လက်ဖျံသို့ ဆက်တိုက်ပက်၍ မင်စ တစ်စမကျန်အောင် ဖိတွန်းပွတ်ပစ်လိုက် ပါသည်။

ရေစက်လက် စီးကျနေသော သူ့လက်ဖျံက တအား ပွတ်တာခံလိုက်ရသဖြင့် နီရဲ့ ကျန်ခဲ့ပါသည်။

“ကားတွေ့ရင် အဲဒီနံပါတ်ကို အချိန်မရွေး ဆက်လိုက်နော်”

ဆွဲဆောင်မှု ရှိလွန်းသော အသံက သူ့နားစည်ကို အခုပင် ရိုက်ခတ်သွားသလားလို့ ထင်လိုက်ရပြန်သည်။

“ကျွတ် ...”

သူ စုတ်တစ်ချက် သတ်ပြီး ခေါင်းတစ်ချက်ယမ်း လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဗေဒင်နှုတ်သီးခေါင်းအောက်သို့ လက်ဖဝါး နှစ်ဖက်လုံး ထိုးခံကာ ရေတွေကို လက်ခုပ်ဖြင့် ခပ်ယူလျက် တရှိန်ရှိန်ပူကာ စပ်ဖျင်းဖျင်းဖြစ်နေသည်ဟု ထင်ရသော သူ့မျက် နှာကို ပက်၍ ပွတ်သပ်ဆေးကြောလိုက်မိလေသည်။

သူ အောက်ထပ် ကော်ဖီဆိုင်သို့ ပြန်ဆင်းလာတော့ ပန်က မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ သူ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ရင်း...

“မျက်နှာက ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“မျက်နှာ သစ်လာတာလေ”

“မမမိုးမခအကြောင်း ပြောနေရင်း Heat တက်လာတယ် ဆိုပါတော့...”

“ပန်စုတ်မ၊ လာ မနှိပ်ကွပ်နဲ့...”

“လက်ကရော သေချာဖျက်လာခဲ့ရဲ့လား”

“ဒီမှာကြည့်... လုံးဝ မရှိတော့ဘူး”

“ဒါလေး ဖျက်တာများ ကြာလိုက်တာ စစ်ရာ”

၇၄ ■ ပုညဝင်

“ဘာကြာလို့လဲ၊ မကြာပါဘူး...”

ပန်က ပခုံးလေးတွန့်ကာ သူ့ကိုပြုံးစေစေကြည့်နေပြီးမှ...

“စစ်... ညကျ နင့်ဘော်ဒါ ဇွဲခန့်ရဲ့ မွေးနေ့ပါတီ ရှိတယ် မဟုတ်လား၊ နင် ဟိုနေ့က ပြောလို့ ငါမှတ်ထားတာ၊ သွားဖို့မေ့နေဦးမယ်”

“ငါ မသွားတော့ဘူး”

“ဘာလို့လဲ...”

“မအားလို့၊ ပြီးတော့ ဇွဲခန့်တို့က တအားသောက်တာဟာ၊ သူတို့တင် သောက်ရုံမကဘူး၊ ငါ့ကိုပါ ဇွတ်အတင်းတိုက်တာ၊ ငါသောက်ရင် အလာဂျီဖြစ်တတ်မှန်း သိသိနဲ့ တိုက်တာ၊ ဒီကောင့်ပွဲဆို ဝေးဝေးက ရှောင်မှ”

“အင်း... အဲ့ဒါကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ မအားလို့ဆိုတာက ရော...”

“ညဘက် လေလံဆိုက်တွေ ကြည့်ရဦးမှာ...”

“လန်ဘော်ဂီနီကို အသည်းအသန် ရှာပေးရမှာဆိုပါတော့”

“ဒါပေါ့၊ စီးပွားရေးပဲဟာ...”

ပန်က ငေါတော့တော့ ပြောမှန်း သိတာမို့ နေစစ်က မျက်စိတစ်ဖက်ပစ်ကာ ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။

အခန်း(၁၀)

“သား... ဟဲ့... စားစရာတွေ တပွေ့တပိုက်နဲ့ ဘာလုပ်မလို့လဲ...”

မီးဖိုခန်းထဲက ငါးမုန့်ခြောက်ကြော်၊ အာလူးကြော်၊ ကွာစေ့လှော်ထုပ်တွေကို တစ်ပွေ့တစ်ပိုက် ယူထားတဲ့အပြင် ရေခဲသေတ္တာထဲက ပိုကာဘူး နှစ်ဘူး၊ ပန်းသီးတစ်လုံးနှင့် စပျစ်တစ်ခိုင်ကိုပါ လောဘတကြီး ထုတ်ယူနေသော နေစစ်ကို မေမေက တအံ့တဩ လှမ်းမေးလိုက်သည်။

နေစစ်က မေမေ့ကို လှည့်မကြည့်အားသေးဘဲ စားစရာတွေကို ပလတ်စတစ်အိတ်တစ်လုံးတည်း စုထည့်နေရင်း...

“အခန်းထဲ ယူသွားမလို့ပါ မေမေ”

“ဒါတွေ စားရင်း ကွန်ပျူတာရှေ့မှာ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် အလုပ်လုပ်တော့မယ် ဆိုပါတော့...”

“ကားရှာတာက ဒီအချိန်ရှာတာ ပိုကောင်းတယ် မေမေရ။”
 “နေ့ခင်းဘက်လည်း ရုံးခန်းမှာထိုင်ပြီး ရှာနေတာပဲ မဟုတ်လား။ မေ့သားကတော့ ဝီရိယ ကောင်းမှကောင်းပဲ။ တချို့ကိစ္စတွေ ဝန်ထမ်းနဲ့ လွှဲပါဆိုလည်း ပြောမရပါဘူးဟယ်”
 “ကိုယ်တိုင်လုပ်တာနဲ့ ဝန်ထမ်းကို ခိုင်းရတာက မတူဘူး မေမေရဲ့၊ သားလည်း ဝါသနာပါလို့ အရာရာ ကိုယ်တိုင် ဝင်ပါနေတာပါ”
 “ကဲ ... ကဲ ... ဒါဆိုလည်း သဘောပါ၊ တအားလည်း အိပ်ပျက်ခံမနေနဲ့ဦး”
 “ဟုတ် ... မေမေ”

နေ့စစ်က စားစရာထုပ်ကို ဆွဲကာ အပေါ်ထပ်အိပ်ခန်းသို့ တက်လာခဲ့ပါသည်။

ကွန်ပျူတာရှေ့ရောက်တော့ ကားတွေ ရှာဖွေကြည့်ရင်း အချိန်က ကုန်မှန်းမသိ ကုန်လာပါသည်။

သူ အဓိကရှာဖွေတာကတော့ ‘လန်ဘော်ဂီနီ’။
 မမမိုးမခ လာသွားတာ သုံးရက်ရှိပြီ ဖြစ်ပေမယ့် ခုချိန်ထိ သူ သူမဆီ ဖုန်းတစ်ခါမှ မဆက်နိုင်သေးပါ။
 လန်ဘော်ဂီနီကလည်း ခပ်ရှားရှားမို့ အချိန်ပေးပြီး ရှာနေရတာပင် ...။

“အင်း ... ဒါလေး မဆိုးဘူး”

နေ့စစ်က ကွန်ပျူတာပေါ်မှာ ပေါ်လာသည့် 2003 ခုနှစ်အယ် လီမွော်ရောင် လန်ဘော်ဂီနီ ပုံကို ကလစ်ထောက်၍ ဝဲကြီးချဲ့ကြည့်လိုက်ပါသည်။

သူလိုချင်တဲ့ အချက်အတော်များများ ပြည့်စုံနေတဲ့ အပြင် လေလံကြမ်းခင်းဈေးကလည်း မဆိုးတာမို့ မမမိုးမခဆီ ဖုန်းဆက်ဖို့ ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

သို့သော် အချိန်က ၁၁ နာရီ...။

ဒီအချိန်ဆို သူမ အိပ်ပြီလား ...။

ညဘက်ကြီး ဆက်လို့ကောင်းပါ့မလား ...။

သူမကတော့ အချိန်မရွေး ဆက်လိုက်ဟု ဆိုခဲ့တာပင်။

နေ့စစ်က ချီတံချီတံ ဇေဝေဝါနှင့်ပင် ဖုန်းကို ပြန်ချထားလိုက်သည်။ သို့သော် လေလံဈေးက ဒီညပေးမှ အချိန်မီမှာမို့ သူက ဖုန်းကို ပြန်ကောက်ကိုင်ကာ သူမရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို ရှာ၍ နှိပ်လိုက်ပါသည်။

Ring မြည်သံ တတူတူကို ကြားနေရပြီး ဖုန်းက တော်တော်နဲ့ မကိုင် ...။ အိပ်နေပြီဟုထင်ကာ သူက အားနာစိတ်နှင့် ဖုန်းချတော့မည့်ဆဲဆဲမှာပဲ သူမအသံကို ကြားလိုက်ရပါသည်။

“ဟဲလို ... အမိန့်ရှိပါရင်”

ကြားလိုက်ရသော အသံဟာ အိပ်ချင်မှူးတူအသံ

မျိုး...။ ချိုသလို ချွဲသလို နွဲ့သလို မူသလို ဘယ်လိုမှန်းမသိသော်လည်း ထိုအသံက သူ့ကို ရင်တုန်ပန်းတုန် ဖြစ်သွားစေခဲ့သည်။
နေစစ်က ဖုန်းခလုတ်ကို ဖျတ်ခနဲ တို့ဖိ ပိတ်ချလိုက်မိပါသည်။

ငါ့နှယ်... ရင်တွေတောင် တုန်ပါရဲ့ကွာ။ ဒီလောက်နားထောင်ကောင်းပြီး တစ်ဖက်သားကို စိတ်လှုပ်ရှားစေတဲ့ အသံမျိုးကို အခုမှ ကြားဖူးလို့ပဲ အသစ်အဆန်းတွေဖြစ်ပြီး ရင်တုန်နေရတာလား...။

သူမအသံဟာ သူတို့ဖူးတဲ့ အိမ်မီအပါအဝင် တခြားမိန်းကလေးတွေရဲ့ အသံလိုမျိုး တမင် ညကလီးယားလုပ်နေတဲ့ အသံမျိုးလည်း မဟုတ်။ သူမရဲ့ စိတ်ခံစားချက်တိုင်းကို သဘာဝကျကျလေး ဖော်ပြနိုင်သော အသံမျိုးပင်။

နေစစ်က ဖုန်းကို ပြန်ချထားလိုက်ပြီး ငြိမ်တွေနေဆဲမှာပဲ ဖုန်းသံမြည်လာတာမို့ လူက ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။ ဖုန်းပေါ်မှာ ပေါ်လာတာက မမမိုးမခရဲ့ ဖုန်းပင်...။

သူက ဖုန်းဖွင့်ကိုင်လိုက်လျှင်...

“ဖုန်းခေါ်ပြီးရင်လည်း စကားတော့ ပြောဦးမှပေါ့ရှင်...”

သူမ စကားက သူ့ကို အံ့သြသင့်စေသည်။ သူ့ခေါ်မှန်း သိနေတာလား...။ သူ့ဖုန်းနံပါတ်ကိုလည်း သူမကို မပေးခဲ့မိတာ အမှန်ပင်...။

“ကျွန်တော် ဘယ်သူဆိုတာ ခင်ဗျားသိနေတာလား...”

“ရှင်က ကားရှိုးရွမ်းပိုင်ရှင် မဟုတ်လား”

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော့် ဖုန်းနံပါတ် မပေးမိဘူးထင်တယ်”

“ရှင်ဖုန်းကို မမ မသိလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ မမရာဇဝင်မှာ မမ ဖုန်းနံပါတ်ကို သိတဲ့သူကတော့ မမဆီကို မဆက်ဘဲ မနေဘူးလေ၊ ခုလောလောဆယ် မမဖုန်းနံပါတ်အသစ်ကို ပေးခဲ့မိတာ ရှင်တစ်ယောက်ပဲရှိတာဆိုတော့ ရှင်ပဲဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတာ သေချာတာပေါ့...”

အဟား...။ တော်တော် ဘဝင်မြင့်တဲ့ မိန်းမပါလား။ ကိုယ့် ကတ်စတန်မာမို့ တလေးတစား ဆက်ဆံဖို့ စိတ်ကူးထားတာလေးတွေတောင် ပျက်ပြယ်သွားရပါသည်။

“ခင်ဗျား ရာဇဝင် ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာတော့ ကျုပ်မသိဘူး၊ သိလည်း မသိချင်ပါဘူး မမမိုးမခ၊ ကျုပ် အခုဆက်တာက ခင်ဗျားရှာခိုင်းတဲ့ ကား တွေလို့ လေလံဆွဲချင်ဆွဲနိုင်အောင် လှမ်းပြောတာပါ”

“ဪ... အဲ့ဒါဆိုလည်း ပြောစရာရှိတာ မပြောဘဲ ဘာလို့ မမအသံကြားတာနဲ့ ဖုန်းချသွားရတာလဲ”

“ခင်ဗျား အသံက အိပ်ချင်မူးတူး ဖြစ်နေလို့ အားနာလို့ ချလိုက်တာ”

“အားနာရင် အစကတည်းက အိပ်ချိန်ကြီး ဖုန်းမဆက်နဲ့လေ၊ အိပ်ချိန်ကြီးဆက်မှတော့ အိပ်ချင်မူးတူးအသံ ကြားရမှာပေါ့”

ဟား ... တော်တော် မလွယ်ပါလား ...။ စကားကို အနိုင်ယူပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာလား ...။ နေစစ်က နည်းနည်းတော့ စိတ်တိုလာပါသည်။

“ခင်ဗျား ပြောသွားတုန်းကတော့ ကားရှာတွေ့ရင် အချိန်မရွေး ဆက်လိုက်ဆို ...”

“အဲ့ဒါနဲ့ပဲ ည ၁၁ နာရီကြီး ဆက်လိုက်ရောလား၊ အချိန်မရွေးဆိုတာ ရုံးချိန်အတွင်းမှရယ် မဟုတ်ဘဲ မနက်ပိုင်း ညဦးပိုင်းလို အချိန်တွေမှာပါ ဆက်လို့ရတယ်လို့ ဆိုလိုတာလေ၊ တစ်ဖက်သားက အသေးစိတ် မပြောမိရင်တောင် ကိုယ့်ဘာသာ ဝေဖန်ပိုင်းခြားပြီး အိပ်ချိန်မှာ မဆက်သင့်ဘူးဆိုတာ အလိုက်တသိ နားလည်နိုင်ရမှာပေါ့။”

ဟား ... စကားပြောရတာ တော်တော် လက်ပေါက်ကပ်ပါလား။

“ခင်ဗျား ... ဘယ်အချိန် အိပ်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်က ခင်ဗျားနဲ့ တစ်အိမ်တည်းနေတဲ့သူ မဟုတ်တော့ မသိဘူးဗျ၊ ခင်ဗျား ဒီအချိန် မအိပ်လောက်သေးဘူးထင်လို့ ဆက်တယ်ဗျ၊ အိပ်နေမှန်းသိတော့ ဖုန်းချလိုက်တယ်ဗျ၊ ရှင်းနေတဲ့ကိစ္စကို ဘာတွေပြဿနာလာရှာနေတာလဲ ...”

“ဟင်း ... ဟင်း ... ပြဿနာမရှာပါဘူး၊ ရှင့်ကို နောက်နေတာ ...”

“ဗျာ ...”

ပုည ခင်စောအုတ်တို့က

နေစစ်က ရုတ်တရက် အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားရပါသည်။ သူမက ရယ်လိုက်ပြီးမှ ...

“ဘာရယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ မမ ပျင်းလို့ လျှောက်နောက်နေတာပါ၊ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားရင် ဆော့ရီး ...၊

ကဲ ... ပြော ... တွေ့ထားတဲ့ ကားအကြောင်း ...”

ဟင် ... ခင်ဗျားက ဘယ်လိုကြီးလဲ။ ခုကျတော့လည်း လေသံက ရုတ်တရက်ကြီး ခုံထည်မြင့်မား တည်တဲ့သွားပြန်ပါရောလား ...။ ခင်ဗျားနဲ့ ဆက်ဆံရတာ ရူးချင်စရာပါလား မေမိုးမခရယ် ...။

သူမက ဆော့ရီးတွေ ဘာတွေပြောပြီး အတည်အတံ့ ပြန်ပြောလိုက်ပြီမို့ နေစစ်က ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်သွားပြီးမှ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စဘက်ကိုပဲ အာရုံစိုက်ဖို့ စဉ်းစားတာ ပုံမှန်လေသံဖြင့် သိထားသော သတင်းအချက်အလက်တွေတို့ ပြောပြလိုက်ရပါသည်။

“ကားက လီမွှော်ရောင်၊ အတွင်းခန်းက အမည်းရောင်၊ မောင်ဒယ်က 2003 မော်ဒယ်၊ မောင်းထားတဲ့ ကီလိုမီတာက တစ်သောင်းကျော်လေးပဲ ရှိတယ်၊ ကားက တော်တော် သန့်တယ်၊ ဈေးက ဒေါ်လာ တစ်သိန်းဝန်းကျင် ...”

“လီမွှော်ရောင်တော့ မမ မလိုချင်ဘူး၊ အပြာရောင်ဖြစ်ဖြစ် အစိမ်းရောင်ဖြစ်ဖြစ် လိုချင်တယ်”

ပုည ခင်စောအုတ်တို့က

“ဪ... အဲဒီအရောင်တော့ မတွေ့သေးဘူး၊ ဆက်ရှာပေးမယ်”

“မမလည်း ကားပုံတွေ ဘာတွေကြည့်ချင်ရင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ...”

“ကိုယ်တိုင် လေလံစောင့်ဆွဲလို့ရတယ်လေ၊ ရုံးကို လာခဲ့ရင်တော့ ကြည့်လို့ရတာပေါ့၊ နေ့ခင်းပိုင်းဆိုရင်တော့ ရုံးခန်းမှာပဲ လေလံဆိုက်တွေ ရှာကြည့်နေတာ၊ တွေ့ရင် ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်၊ ခင်ဗျား အဆင်ပြေရင် လာကြည့်လိုက်ပေါ့”

“အိုခေ...၊ အဲဒီလိုပဲ လုပ်တာပေါ့၊ ဒါနဲ့ ရှင့်နာမည်မမ မသိရသေးဘူးနော်”

“နေစစ်ပါ...”

“နေစစ်...၊ နေစစ်ပဲ ခေါ်မယ်နော်၊ ကို တပ်မခေါ်လို့ ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဖြစ်ပါတယ်”

“နာမည်က နှစ်လုံးတည်းဆိုတော့လည်း ခေါ်လို့လွယ်တာပေါ့၊ ရှင့်နာမည်က တိုသလောက် မမနာမည်ကတော့ ရှည်တယ်၊ မမ အသိအတော်များများကတော့ အပြည့်အမခေါ်နိုင်လို့ မမပဲ ခေါ်ကြတယ်၊ နေစစ် အဲဒီလို ခေါ်ရတယ်၊ ကဲ... ဂွတ်ဒီနိုက်နော်၊ မမလည်း ပြန်အိပ်လိုက်ဦးမယ်၊ နေစစ်ကရော ဒီအချိန်ထိ အလုပ်လုပ်နေတုန်းလား”

အိပ်တော့လေ...၊ နောက်ကျအိပ်ပြီး နောက်ကျထတာကောင်းတဲ့အကျင့် မဟုတ်ဘူး၊ အတတ်နိုင်ဆုံး စောစောအိပ်၊ စောစောထတဲ့ အကျင့်လေး လုပ်ထား...”

သူမ ဖုန်းချသွားတော့ နေစစ်က အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်ကျန်ခဲ့ရသည်။ အစ်မကြီးလေသံမျိုး ပိုင်စိုးပိုင်နင်း တရင်းတနီး ပြောသွားတာ၊ ဆရာကြီးလေသံနှင့် အပြစ်တင်သွားတာ၊ အလုပ်ရှင်ကြီးလို ဩဇာသံပါပါ ပြောသွားတာ၊ သူငယ်ချင်းချင်း အငြင်းပွား ရန်ဖြစ်တော့မလို ပုံစံကနေ နောက်တီးနောက်တောက် ပြောသွားခဲ့တာ၊ မမမိုးမခက တစ်ချိန်တည်းမှာ ရသစုံစုံ ပေးသွားခဲ့တာမို့ နေစစ်မှာ ဒေါသဖြစ်ရ၊ အံ့သြရ၊ ရှက်ရ၊ ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်ရ၊ ခံစားချက်ပေါင်းများစွာဖြင့် စိတ်တွေ လှုပ်ရှားကျန်ခဲ့ရသည်။

ဒါ ခင်ဗျားရဲ့ ‘ပညာ’ လား မမမိုးမခ...။

ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ဆော့ကစားချင်လို့ အကဲစမ်းနေတာလား...။

ခင်ဗျားက ကြောင်လား...

ကျွန်တော်က ကြွက်လား...

ကြည့်ရသေးတာပေါ့ မမမိုးမခရယ်...။

အခန်း(၁၁)

“ဆရာ ... ဆရာ ...”

“အေး ... ပြော ... အောင်ဇင်”

“အဟဲ ... မမမိုးမခ ရောက်နေပြီ ဆရာ ...”

ရုံးခန်းအပြင်ဘက် ကားတွေကြား ရောက်နေသော နေ့စစ်ကို အောင်ဇင်က လာအကြောင်းကြားလိုက်တာပင် ... ဒီလိုအကြောင်းကြားတာဟာ အထူးအဆန်းမဟုတ်ပေမယ့် ‘အောင်ဇင်’ ခန့် ရယ်ပြီးမှ ပြောလိုက်သော စပ်ဖြူဖြူ မျက်နှာကတော့ ထူးခြားသည်ပင် ...။ နေ့စစ်က အောင်ဇင်ကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“အေး ... ရောက်တာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ‘အဟဲ’ ဆိုတာကတော့ ဘာလဲ ...။ အဲဒီစကားကို ‘အဟဲ’ မပါဘဲ ပြောမရဘူးလား ...”

ပု ည ၁ ၆ ၀ ၁ အ ဝ် တို့ က်

“အဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ...။ သဘောကျလို့ပါ ဆရာရဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ ရုံးခန်းထဲကို မိန်းမလှလေးတစ်ယောက် ခဏခဏ ရောက်ရောက်နေတာ တစ်ပတ်လောက်ရှိပြီဆိုတော့ မျက်စိပသာဒဖြစ်ပြီး အလုပ်လုပ်ရတာတောင် ပင်ပန်းလို့ ပင်ပန်းမှန်းမသိတော့ဘူး၊ အဟီး ... ဟီး ... ပျော်စရာကြီး”

“မင်းကတော့ ဒါပဲ ...”

“အား ... ဆရာ ... ဆရာ ... လွှတ်ပါ ဆရာ”

နေ့စစ်က အောင်ဇင် နှာခေါင်းကို ဆွဲလိမ်လိုက်တာ

အောင်ဇင်က ရှုံ့မဲ့အော်ဟစ်နေသည်။

နေ့စစ်က သူ့ကိုလွှတ်ပေးပြီး ရုံးခန်းဘက်သို့လျှောက်လာတော့ အောင်ဇင်က အမိလိုက်လာတာ ...

“ဆရာ ... ဆရာ၊ ဆရာလည်း ပျော်မှာပေါ့နော် ... အဟီး၊ သူက ဆရာနားမှာ ကပ်ထိုင်ပြီး ဟိုကားလေးဆို ကောင်းမလား၊ ဟင် ... ဟိုကားလေး ထောက်ကြည့်လိုက်ပါဦး၊ ဟယ် ... အဲဒါတော့ မကြိုက်ဘူးဆိုတာမျိုး ချစ်စရာကောင်းအောင် ပြောနေတော့လေ၊ ရေမွှေးနဲ့ကလည်း အရမ်းမွှေးတာဆိုတော့လေ ...”

“အောင်ဇင် ...၊ ကိုယ့်ကို အမြတ်လာပေးမယ့် ကတ်စတန်မာကို မင်း ထိုင်ပစ်မှားမနေနဲ့၊ မင်းထပ်ပြောရင် ဒီတစ်ခါ ငါ မင်းနှုတ်ခမ်းကို လိမ်ဆွဲမှာနော်”

“အဟဲ ... မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာရဲ့ ...”

ပု ည ၁ ၆ ၀ ၁ အ ဝ် တို့ က်

အောင်ဇင်က တဟဲဟဲရယ်ရင်း ရပ်ကျန်နေခဲ့တော့မှ နေစစ်က ရုံးခန်းဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

မမမိုးမခက နေစစ်ရဲ့ ရုံးခန်းကို နှစ်ရက်ခြားတစ်ခါ လောက်တော့ ပုံမှန် ရောက်ဖြစ်နေခဲ့တာပင် ...။ သူမက ကား မြန်မြန်လိုချင်သူဖြစ်ပြီး သူကလည်း ပိုက်ဆံမြန်မြန်လိုချင် သူမို့ သူမ လိုချင်သည့် ကားကို ဝီရိယထားပြီး ရှာလိုက်၊ တွေ့ ရင် လှမ်းခေါ်လိုက်၊ သူမက လာကြည့်လိုက်၊ ကြိုက်ရင် လေလံ ဆွဲကြည့်လိုက်၊ လေလံမအောင်လျှင် နောက်တစ်စီးထပ်ရှာရလိုက် ဖြင့် အလုပ်က ဆက်တိုက်များနေကာ သူမကလည်း နေစစ်ရုံးခန်း သို့ အခေါက်ခေါက် ရောက်ဖြစ်နေတော့တာပင် ...။

မမမိုးမခ ရောက်လာပြီဆို နေစစ်ရဲ့ ရုံးခန်းက ရှိရှိသမျှ လူတွေရဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုဟာ မမမိုးမခထံမှာ ...။ မမမိုး မခရဲ့ ခေတ်မီလှပ အဆင့်မြင့် တန်ဖိုးကြီးဝတ်စုံများ၊ မမမိုးမခ ကိုင်လာသော သိန်းပေါင်းများစွာတန်သည့် လက်ကိုင်အိတ်များ၊ တန်ဖိုးကြီး ဖိနပ်များကအစ မမမိုးမခ ဆိုးလာသည့် နှုတ်ခမ်း၊ အဆုံး သူ့ရုံးက ဝန်ထမ်းတွေရဲ့ အာရုံကို ညှို့ဝင်ဖမ်းစားနိုင်စွမ်း ရှိသည်။

သူမပြန်သွားပြီဆို ဒီနေ့ သူမဝတ်လာသည့် ဖက်ရှ် အကြောင်းဟာ သူ့ရုံးက ဝန်ထမ်းတွေရဲ့ကြားမှာ ရေပန်းစားမှု ကျန်ခဲ့တတ်သည်။

မမမိုးမခ၏ကား နေစစ် ရုံးခန်းရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ရုံ နဲ့ပင် ရုံးခန်းထဲက ရှိရှိသမျှသော ဝန်ထမ်းတွေရဲ့ ပြောလက်စ စကားတို့ ရပ်တန့် တိတ်ဆိတ်သွားတတ်ကြစမြဲ ...။ သူတို့ရဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ သူမထံမှာ ငြိတွယ်သွားစမြဲ ...။ မမမိုးမခ မပြန်မချင်း သူတို့ရဲ့ အာရုံတွေက မမမိုးမခထံမှာ ...။

ပြီးတော့ ... သူတို့ရဲ့ သူဌေးဟာ လူပျိုမို့ မမမိုးမခ နဲ့ သူဌေး ဆက်ဆံရေးကိုလည်း အထူးပင် စိတ်ဝင်စားကြကာ ငွေရောင်ပိတ်ကားပြင်ထက်မှာ ဘာများဆက်ဖြစ်လာလေမလဲဟု စောင့်မျှော်ကြည့်ရှုနေကြပါသည်။

နေစစ်ကတော့ မမမိုးမခကို လိုတာထက်ပိုပြီး လိုက် လျောချိုသာ မဆက်ဆံပါ ...။ သူကလည်း မမမိုးမခ။ ကိုယ်က လည်း နေစစ် ...။ ကျားနဲ့ဆင် လယ်ပြင်မှာတွေ့သလို 'သူမသာ ကိုယ်မသာ ဆက်ဆံရေးမျိုး' နှင့် အရိပ်အကဲကြည့်ကာ ဆက်ဆံ နေဖြစ်သည်။

လောလောဆယ်မှာတော့ မမမိုးမခကလည်း ကိုယ့် ကို ကြွက်ကလေးလို လာဆော့ကစားလို မရ၊ ကိုယ်ကလည်း ကျားအသွင်ဖြင့် သားကောင်ချောင်းသလို ချောင်းမနေဖြစ် ...။ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စထဲမှာသာ အာရုံဝင်စားနေဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

နေစစ် ရုံးခန်းထဲ လှမ်းဝင်လာတော့ ဝန်ထမ်း မိန်း ကလေးတစ်ယောက်က ပြုံးစိစိ မျက်နှာထားဖြင့် သူ့ကို ဆီးခြေ လိုက်သည်။

“ဆရာ ... မမမိုးမခကို ဆရာရုံးခန်းထဲမှာ စောင့်ခိုင်းထားပါတယ် ဆရာ”

“အေး ... ဟုတ်ပြီ၊ ဒါနဲ့ နင့်မျက်နှာက ဘာလို့ ပြုံးစိစိ ဖြစ်နေတာလဲ ဒါလီ”

“အဟင်း ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဆရာရဲ့၊ ဒါလီက အစကတည်းက မျက်နှာချိုတတ်တာပဲ”

“သိပ်ချိုမနေနဲ့၊ ပဋ္ဌကိစ္ဆိတ် တက်သွားဦးမယ်၊ မျက်နှာပိုးလေး ဘာလေး သပ်လိုက်ဦး”

“အဟိ ... ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

သူ ... သူ့ရုံးခန်းဘက်သို့ ဆက်လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

နေ့စစ်ရုံးခန်းက ရုံးခန်းကျယ်ရဲ့ထိပ်ပိုင်းမှာသီးသန့်ရှိသည်။ သူ့ရုံးခန်းကို မှန်များဖြင့် ကာရံထားပြီး သူ့ ဝန်ထမ်းတွေရဲ့ စားပွဲကတော့ အပြင်ဘက်ခန်းမကျယ်ထဲမှာ ရှိပါသည်။

တသီးတသန့် ဖြစ်အောင်သာ သူ့အတွက် အခန်းကို သပ်သပ်ကာထားပေမယ့် သူ့အခန်းထဲက လှမ်းကြည့်လျှင် သူ့ဝန်ထမ်းတွေကို မြင်နိုင်ပြီး သူ့ဝန်ထမ်းတွေကလည်း ရုံးခန်းထဲကို လှမ်းမြင်နိုင်သည်။

နေ့စစ်ဟာ လူငယ်အလုပ်ရှင်ပီပီ ရုံးကဝန်ထမ်းတွေနဲ့ တရင်းတနီး ရယ်မောနောက်ပြောင် ဆက်ဆံတတ်တာမို့ သူ့ဝန်ထမ်းတွေကလည်း သူ့ကို ပြောရဲဆိုရဲရှိကြသည်။ ရင်းနှီးနွေး

ထွေးသော ဆက်ဆံရေးကို တည်ဆောက်ထားတာမို့ အလုပ်ခွင်မှာ ပျော်ကြပါသည်။

နေ့စစ် ရုံးခန်းထဲဝင်လာတော့ ဆိုဖာပေါ်မှာ ခပ်မတ်မတ်လေး ခြေချိတ်ထိုင်နေသော မမမိုးမခကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ဒီနေ့တော့ ဒူးဖုံးရှုံ့ရှည်သည့် ခရမ်းရင့်စိုစို ကိုယ်အတိ ဂါဝန်လက်ပြတ်လေးကို ဝတ်ထားသည်။ ဝင်းညက်နအိနေသော လက်မောင်းရဲ့ အလှကို မြင်ရပြန်သည်။ ချိတ်ထားသော ခြေသလုံးသား ဝင်းဝင်းလေးတွေကိုလည်း ထင်ရှားမြင်သာရပြန်သည်။ ဒါမျိုးတွေ မြင်ဖူးရလွန်းလို့ ရိုးနေပြီဖြစ်သော်လည်း မြင်နေကျနဲ့ မတူသော အလှတစ်မျိုးမို့ မရိုးအောင် ဆွဲဆောင်မှုရှိနေတာတော့ အမှန်ပင်။ ဆံပင် တွန့်ကောက်ကောက်တွေကို နဖူးအပြောင်သိမ်းကာ နောက်မှာ စုစည်းထားသဖြင့် ဆံဦးချွန်ကလေးပေါ်ကာ မဟာဆန်သလိုလို ဗိုလ်ဆန်သလိုလို စပ်ကူးမတ်ကူး အလှမျိုးနှင့် တစ်မျိုး တင့်တယ်ပြန်သည်။ ပျော့အိအိ နားရွက်ဖျားကလေးများမှာ ပုလဲလေးတစ်လုံးစီ တွဲလွဲခိုနေတာမို့ ရင့်ကျက်ထည်ဝါတဲ့ အလှထဲက နုနယ်သည့် အသွင်ကလည်း ထိုးထွင်းထွက်ပေါ်နေသည်။ အမလေးဗျာ ခင်ဗျားအလှကို တင်စားရတာ မောပါရဲ့ မမမိုးမခရယ် ...။

နေ့စစ်က သူမရှေ့ ဆိုဖာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ...

“ရောက်နေတာ ကြာပြီလား မမ၊ ဆောရီး ... ကျွန်တော်နဲ့

နည်းနည်း အလုပ်များနေလို့ ...”

“မမရောက်တာ မကြာသေးပါဘူး၊ ကဲ ... ကားကြည့်ရအောင်လေ၊ ဘာရောင် ရှာတွေ့ထားလဲ ...”

“အပြာရောင် တွေ့ထားတယ် မမ၊ ဒါလေး မဆိုးဘူး၊ ကြိုက်ရင် တစ်ခါတည်း ဈေးပေးကြည့်လိုက်တာပေါ့”

“မမ ပြောထားတဲ့ တန်ဖိုးထဲ ဝင်ရင် ပေးကြည့်လိုက်မယ်လေ၊ မမလည်း စီးချင်လှပြီ ...၊ ခုတလော ရာသီဥတုကလည်း သာသာယာယာနဲ့ သိပ်မပူတော့ဘူးဆိုတော့ ပြိုင်ကားလေး အမိုးဖွင့်မောင်းရင် အရမ်းမိုက်မှာဆိုပြီး စိတ်ကူးယဉ်နေတာ၊ မိုးရွာရင်လည်း မောင်းလို့မကောင်းဘူးဆိုတော့ မိုးမရောက်ခင် စီးကိုစီးရမှ ဖြစ်မှာ”

အင်း ... အားအားယားယား ... ။ ပိုက်ဆံဖြုန်းဖို့ကို တော်တော်ကို စိတ်အားထက်သန်နေတယ် ထင်ပါရဲ့ ... ။ တခြားလည်း ဘာအလုပ်မှ လုပ်စရာမရှိတော့ဘူးလား မသိ ... ။

ကားရှာတွေ့လို့ သူမကို ဖုန်းဆက်လိုက်တိုင်းလည်း အမြဲ အားနေတတ်သည်။ ဘယ်နည်း ဘယ်ပုံ ချမ်းသာနေသလဲဆိုတာကလည်း စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်နေသည်။

နေစစ်က ထိုင်ရာမှထကာ စားပွဲပေါ်က Laptop ကို သွားယူလာခဲ့ပြီး သူမရှေ့ စားပွဲပေါ်မှာ တင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူက သူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆိုဖာမှာထိုင်ကာ ကွန်ပျူတာကို ဖွင့်၍ အင်တာနက်ထဲက ကားကို ရှာကာ သူမဘက်သို့ ကွန်ပျူတာကို လှည့်ပြလိုက်ရင်း ...

“ဒီမှာ ဒီကားပဲ ...၊ မဆိုးဘူး ... တွေ့လား မမ”

“အင်း ... အင်း ... မဆိုးပါဘူး”

“နောက်တစ်စီး ရှိသေးတယ်၊ ပြဦးမယ် ... ခဏလေး”

နေစစ်က ကွန်ပျူတာကို ကိုယ့်ဘက်ပြန်ဆွဲလှည့်ရှာ၊ ပြီးတော့ သူမဘက်သို့ လှည့်ပြ၊ ပြီးတော့ သူ့ဘက်ပြန်လှည့်လုပ်နေဆဲမှာ သူမက သူမရဲ့ လက်ကိုင်အိတ်ထဲက ရွှေရောင်ရင့်ရင့် တဘက်ထူထူလေးကို ဆွဲထုတ်ယူကာ ပခုံးတစ်ဝိုက်မှာ ခြုံပစ်လိုက်ရင်း ...

“အဲ့ဒီလိုကြည့်နေရတာ အဆင်မပြေဘူး၊ လာ ... မမဘေးမှာ လာထိုင်လိုက်”

ဟင် ... ။ ရုတ်တရက်မို့ နေစစ်က ဘာမှပြန်မပြောနိုင်။ မမမိုးမခတို့ကတော့ ခပ်တည်တည်ပင်။ သူမဘေးမှာ လာထိုင်ခိုင်းပေမယ့် ညကလီးယားသဘော လုံးဝမဆောင်ကြောင်းကို တည်ငြိမ်သော မျက်နှာထားက ဖော်ပြနေသည်။ ပြီးတော့ သူမနား လာထိုင်ဖို့ ခေါ်ခါနီးမှာ ပဝါထူထူဖြင့် သူမရဲ့ လှပသော လက်မောင်းသားတွေကို အုပ်ကွယ်ထားလိုက်သေးတာမို့ လက်မောင်းတွေကို အနီးကပ် တွေ့မြင်နိုင်ခြင်းလည်း မရှိတော့ပါ။

သူမ ပြောသလို ကွန်ပျူတာကို ဟိုဘက် ဒီဘက် ကြည့်နေရတာကလည်း တကယ် အဆင်မပြေတာမို့ နေစစ်က ထိုင်ရာမှထကာ သူမဘေးမှာ ပြောင်းထိုင်လိုက်ပါသည်။ ခပ်နုနုထိုင်လိုက်ပေမယ့်လည်း နီးတာကတော့ တော်တော် နီးသွားပါ

www.burmeseclassic.com

သည်။ ဆိုဖာကလည်း သိပ်မရှည်တာမို့ ဒီထက် ပိုဝေးအောင် ထိုင်လိုလည်း မရတော့ပါ။

နေစစ်က သူမနှင့် ယှဉ်ထိုင်ကာ ကွန်ပျူတာထဲက ကားပုံတွေပြနေရင်း ရုံးခန်းအပြင်ဘက်သို့ အမှတ်တမဲ့ လှမ်းကြည့် လိုက်မိစဉ်မှာ ...

ဟင် ... ဒင်းတို့က ...

ကိုယ့်ရုံးခန်းအပြင်ဘက်က ကိုယ့်လူတွေရဲ့ အကြည့် တွေက ကိုယ့်ဆီမှာ ...။ ကျွတ် ... ဒင်းတို့တွေ အလုပ်မလုပ်ကြ တော့ဘူးလား ...။ ဒါကိုပဲ စောင့်ကြည့်စပ်စုနေကြတော့မှာလား။

“ခဏလေးနော် ... ကျွန်တော် ခုပဲ ပြန်လာခဲ့မယ်”

နေစစ်က ကွန်ပျူတာဖွင့်ပြထားခဲ့ကာ ရုံးခန်းအပြင် ဘက်သို့ ထွက်ရပ်ပြီး အားလုံးကို ခါးထောက် မျက်မှောင်ကြုတ် ရပ်ကြည့်လိုက်တော့မှ ဒင်းတို့တွေက တောင်ကြည့် မြောက်ကြည့်၊ ဟိုစာရွက်လှန် ဒီစာရွက်ရှာ၊ ကွန်ပျူတာ ပြန်ကြည့်သူက ကြည့် ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ ကိုယ့်အလုပ်မှ ကိုယ် ဖြောင့်ဖြောင့်မလုပ်နိုင်ဘဲ လှမ်းကြည့်အကဲခတ် စပ်စုနေတတ်ကြတာ အကျင့်ကြီးကိုပါလို ပင်။

“အဟင်း ... ဟမ်း ... ဟမ်း ... ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်ကြ ဟေ့၊ ခိုင်းထားတာတွေ မပြီးရင် ရုံးမဆင်းရဘူးမှတ်၊ မရောင်ရာ ဆီလူးပြီး အချိန်ဖြုန်းမနေကြနဲ့...”

နေစစ်က ခပ်မာမာ ဟောက်ပစ်ခဲ့ပြီးမှ ရုံးခန်းထဲ

သို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့ပါသည်။ ပြီးတော့ မမမိုးမခဘေးမှာ ဝင်ထိုင် ရပါသည်။

ကားပုံတွေကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေသော မမ မိုးမခကို သူက စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်မိရင်း သူမနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အတွေးတွေ အများကြီး ပေါ်လာခဲ့ရပါသည်။

မမမိုးမခဟာ နားလည်ရနည်းနည်းခက်သော မိန်းမ မျိုးဟု ဆိုရမှာပင် ...။ နေစစ်အပေါ် ပိုင်စိုးပိုင်နှင်း တရင်းတနှီး ဆက်ဆံတာမျိုးလေးတွေကို တစ်ချက် တစ်ချက်မှာ ကြုံရသော် လည်း ရေလာမြောင်းပေး ဖြူဆွယ်ဖြားယောင်းတာဟု တစ်ထစ် ချ စွပ်စွဲလို့လည်း မရ...။ အကြည့်တွေ ညှို့မနေတာ၊ အသံတွေ ညမနေတာတော့ သေချာသည်။ သူမရဲ့ အသွင်အပြင်က ဘယ်လို နေနေ ဆွဲဆောင်မှုရှိနေပေမယ့် တစ်ဖက်သားကို တမင် ဆွဲဆောင် ဖို့ ကြိုးစားနေတာတော့လည်း မဟုတ်ပြန် ...။ တရင်းတနှီး ပြောတဲ့ စကားမျိုးဆိုပေမယ့် အပေါ်စီးကနေ ခပ်တည်တည်လေသံ ဖြင့် ပြောတတ်တာပင် ...။

သူမ တစ်ကိုယ်တော် သွားလာနေတာ၊ စိတ်ကြိုက် သုံးစွဲနေတာ၊ ပြောတဲ့ စကားတွေက နည်းနည်း စည်းလွတ်ဝါး လွတ် ဆန်တာတွေကြောင့် သူမအပေါ် သံသယဝင်မိရပေမယ့် သူမဟာ အပေါ်စား မိန်းမတစ်ယောက် မဟုတ်တာလည်း သိသွား လို့နေပြန်ပါသည်။

“အင်း ... ဒီကားလေး မဆိုးဘူး နေစစ်၊ မမ ကြိုက်တယ်၊

ဒါလေး လိုချင်တယ်။ မမကိုပြောထားတဲ့ ဈေးထက် နည်းနည်းပိုများလည်း ကိစ္စမရှိဘူး။ မမ ဒါပဲလိုချင်တယ်။ ဒါရအောင် လေလံဆွဲပေးပါ”

“အိုခေ ... ကျွန်တော် ကြိုးစားကြည့်လိုက်မယ်”

နေစစ်က ကွန်ပျူတာရှေ့မှာ ခဏဆက်ထိုင်ပြီး လိုအပ်တာတွေ ဆက်လုပ်နေတာကို မမက ထိုင်ကြည့်နေသည်။ ခဏနေမှ စားပွဲပေါ်က လက်ကိုင်အိတ်ကို လှမ်းယူလိုက်ရင်း ...

“ကဲ ... မမ ပြန်လိုက်ဦးမယ်။ အဆင်ပြေရင် မမကို ဖုန်းဆက်လိုက်လေ။ ဒါနဲ့ ငွေက ဘယ်နှရစ် ချေရမှာလဲ”

“ဟိုဘက်က ကား သင်္ဘောတင်ပြီဆိုတာနဲ့ ဝန်ဆောင်ခရယ်။ စလစ်ဖိုး၊ ကားဖိုး၊ သင်္ဘောတင်ခတွေ တစ်ခါတည်း ချေရမှာပါ မမ၊ ဒီဘက်က ဆိပ်ကမ်းခွန်နဲ့ ကညန အခွန်ကတော့ ကားရောက်လာပြီးမှ ချေလို့ရပါတယ်”

“ကောင်းပြီလေ ... ငွေချေရမယ့်နေ့ မတိုင်ခင် တစ်ရက်တော့ ကြိုပြော၊ မမ ‘ချက်’ ရေးပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ကြိုပြောပါ့မယ်”

“ဒါဆို ... သွားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

သူက မမနှင့်အတူ ရုံးခန်းထဲမှ လိုက်ထွက်လာပါသည်။ ရုံးခန်းမကြီးရဲ့ တံခါးဝအထိ အတူလျှောက်၍ လိုက်ပို့ဖို့ ရည်ရွယ်တာပင်။

ရုံးခန်းမကျယ်ဆီ လျှောက်သွားတဲ့ လမ်းခုလတ်မှာတော့ ဝန်ထမ်းတွေ ထမင်းစားသည့် ထမင်းစားခန်း တစ်ခန်း နှိုသည်။

မမမိုးမခက ထိုထမင်းစားခန်းရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်လာရင်း တုံ့ခနဲရပ်ကာ ထမင်းစားခန်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တာမို့ သူမနောက်မှ လျှောက်လိုက်လာသော နေစစ်ကလည်း ရပ်တန့်လိုက်ရသည်။

ထမင်းစားခန်းထဲမှာတော့ ထွေထွေထူးထူး ရှိနေတာ ချော့တပါ။ နေစစ်ရဲ့ ဝန်ထမ်း ကောင်လေးတစ်ယောက်က ထမင်းစားဖို့ ပြင်နေတာပင် ...။

ရုံးမှာက ထမင်းစားချိန်ရယ်လို့ သတ်မှတ်မထားဘဲ အားတဲ့လူက အဆင်ပြေသလို ဝင်စားနေကျပင်။ ခုလည်း ထိုကောင်လေးတစ်ယောက်သာ ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ရှိနေပါသည်။

ကောင်လေးရှေ့ စားပွဲပေါ်မှာတော့ အပုံးဖွင့်ထားသော်လည်း မစားရသေးသော ထမင်းဘူးကလေး တစ်ဘူး ရှိနေသည်။ ထမင်းဘူးထဲက ဟင်းထည့်သော အကန့်လေးထဲမှာ ဘဲဥ နှစ်ခြမ်းနှင့် ဟင်းရည်ကျ။ ထမင်းထည့်သော အကန့်မှာတော့ ထမင်းရဲ့ အပေါ်ယံမှာ ပဲသီးတောင့်ကြော်တွေ ပုံထည့်ထားပါသည်။

မမမိုးမခရဲ့ အကြည့်ဟာ အဲဒီ ထမင်းဘူးပေါ်မှာ စိုက်တန့်နေသည်။ နေစစ်က မမမိုးမခ မျက်နှာကို အံ့အံ့မြဲမြဲ ကြည့်နေမိသည်။ သူမ အမူအရာက ထူးခြားနေခဲ့လို့ပင်။

ရုတ်တရက် သူမက ထမင်းစားခန်းထဲသို့ လျှောက်
ဝင်သွားလိုက်ပြီး ...

“အဲဒီထမင်းဘူး တို့ကိုရောင်းမလား”

“ဗျာ ...”

ကောင်လေးက ပါးစပ်အဟောင်းသား ပွင့်လျက်
မမမိုးမခကို မော့ကြည့်နေသည်။

“မင်း ထမင်းဘူးကို တို့စားချင်လို့လေ၊ မင်း ဒါကိုရောင်း
ပြီး အပြင်မှာ ထွက်ဝယ်စားလိုက်ပါလား၊ ဒီမှာ ရော့ ...
ယူလိုက်ပါ”

မမမိုးမခက လက်ကိုင်အိတ်ကို ဖွင့်ပြီး တစ်သောင်း
တန် သုံးရွက် နှိုက်၍ ကောင်လေးထံ လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ဟို ... ဟို ... ကျွန်တော့်ဟင်းက မကောင်းဘူးခင်ဗျ၊ အစ်မ
စားနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အစ်မ ဗိုက်ဆာရင် အဲဒီပိုက်ဆံ
နဲ့ ကျွန်တော် တစ်ခုခု ထွက်ဝယ်ပေးပါမယ်”

“တို့က ဒါပဲ စားချင်တာ၊ မင်းပဲ ထွက်ဝယ်စားလိုက်ပါ၊
ရော့ ... ယူလေ”

“ဟို ... တစ်ရွက် ... တစ်ရွက်ဆို ရပါပြီ”

“သုံးရွက်စလုံး ယူလိုက်ပါ၊ ဒီလို ထမင်းဘူးက ဒီလောက်
မကတောင် တန်ပါတယ်၊ ဒါ မင်းအဖေ ချက်ထည့်ဖူး
လိုက်တာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဆို စားလို့ကောင်းမှာပါ၊ ကဲ ... ကဲ ... ယူသွားတော့”

ကောင်လေးက ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့်
ပိုက်ဆံ သုံးသောင်းကို လှမ်းယူပြီး ထမင်းစားခန်းထဲမှ ထွက်လာ
သည်။

နေစစ်ကလည်း သူမရဲ့ ထူးခြားသော အပြုအမူကို
အသာအယာပင် စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ‘မိုးပေါ်က မမ’လို
နေတတ်တဲ့ သူမက ဒီထမင်းဘူးကို မက်စက်နေတာဟာ ဘုန်းကြီး
နဲ့ ဘီးလို မအပ်မစပ် ဖြစ်နေသည်။

သူမက ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တော့
နေစစ်က သူမရှေ့ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ...

“မမ စားမလို့လား ...”

“ဟုတ်တယ်၊ စားမလို့ ...”

“မမ ဒီလိုလုပ်တာ အံ့သြစရာကောင်းပေမယ့် အကြောင်း
ရှိလိမ့်မယ်လို့တော့ ထင်ပါတယ်၊ မမ စားမယ်ဆိုလည်း
ထမင်းဘူး ယူခဲ့လေ၊ ကျွန်တော့်ရုံးခန်းမှာ လာထိုင်စားပါ
လား ...”

“ရတယ်၊ ဒီမှာပဲ စားလိုက်တော့မယ်”

မမမိုးမခက ထမင်းထဲမှာ မြုပ်ထားသည့် ဇွန်းကို
ထုတ်ယူပြီး ဘဲဥပင်း၊ ပဲသီးကြော်နှင့် ဆန်ကြမ်းဖြင့် ချက်ထား
သော ထမင်းကို မက်မက်မောမော စားလေသည်။

မမ စားနေပုံဟာ အလွန်အင်မတန် စားတောင်း

သည့် စားသောက်ဖွယ်ရာတွေကို စားနေသလိုမျိုး ခုံခုံမင်မင် ရှိလှပါသည်။ ထမင်းစားနေချိန်မှာ မမရဲ့ မျက်လုံးတွေကတော့ ရီဝေဆွေးမြည့်နေခဲ့သည်။ ထည်ဝါသော မျက်နှာထားကလေးဟာ လည်း နူးညံ့ညှိုးငယ်နေခဲ့သည်။

နေစစ်သည် မမရဲ့ ထိုမျက်နှာထားကလေးကို ကြည့်ရင်း ရင်ထဲ တစ်မျိုးကြီး လေးပင် ထိုင်းမှိုင်းလာခဲ့ရသည်။

ကိုယ့်ရုံးကိုလာသည့် ဧည့်သည်ကို ဧည့်ခံရမှာ ကိုယ့်တာဝန်မို့ နေစစ်က ရေခဲသေတ္တာထဲက ရေသန့်ဘူးတစ်ဘူး သွားယူကာ ဖန်ခွက်ထဲ ရေငဲ့၍ သူမရှေ့မှာ ချပေးထားလိုက်သည်။

ထမင်းစားပြီးတော့ သူမက ရေဖန်ခွက်ကို လှမ်းယူမော့သောက်ပြီး ...

“ကျေးဇူး ...”

ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။ ထို့နောက် ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ နေစစ်က အနားက ခုံပေါ်မှာ တင်ထားသည့် သူမရဲ့ လက်ကိုင်အိတ်ကို လှမ်းယူကာ သူမထံ ကမ်းပေးလိုက်သည်။

သူမက လက်ကိုင်အိတ်ကို လှမ်းယူကာ လက်မှာ ချိတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ... အခုလေးပဲ ဆန်ကြမ်းထမင်းနဲ့ ဘဲဥချဉ်ရည်ဟင်းကို အငမ်းမရစားခဲ့တာ သူ မဟုတ်သလို မျက်နှာထားမျိုးဖြင့် ထမင်းစားခန်းထဲမှ ကြော့ကြော့မော့မော့လေး လှမ်းထွက်သွားလေသည်။

မမမိုးမခ ကားပေါ်တက်ပြီး မောင်းထွက်သွားတာကို တစ်ရုံးလုံးက ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် လှမ်းကြည့်ကျန်ခဲ့ရသည်။

အဲဒီနောက်တော့ ထင်မြင်ချက်တွေ ... ဝေဖန်ချက်တွေ ပွက်လောရိုက်မျှ ထွက်ပေါ်လာကာ တစ်ရုံးလုံး အလုပ်ပျက်အတိုင်ပျက် ဆူညံ၍ ကျန်ခဲ့လေသည်။

နေစစ်ကတော့ ရှားရှားပါးပါး တွေ့လိုက်ရသည့် သူမရဲ့ နူးညံ့ရိဝေသော မျက်လုံးတွေကို အချိန်တော်တော်ကြာသည့်အထိ မြင်ယောင်နေခဲ့မိပါသည်။

အခန်း (၁၂)

နေ့စစ်သည် အင်းစိန်ရွာမှ သံရည်ကျိုစက်ရုံဝန်းကြီး
ရှေ့မှာ တန်းစီရပ်ထားသော ကားတန်းရှည်ကြီးရဲ့ နောက်ဘက်
နားသို့ ကားကို တဖြည်းဖြည်းမောင်းလာရင်း သူ့ဝန်ထမ်း ကောင်
လေးတွေကို ရှာကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ဟော ... ဆရာ လာပြီ”

ကားဟောင်းအပ်သည် ကိစ္စတွေ လုပ်ရသည့် နေ့
ထမ်းကောင်လေး နှစ်ယောက်က နေ့စစ်ကို မြင်သွားပြီး နေ့စစ်
ကားဆိုသို့ ပြေးလာပါသည်။

နေ့စစ် ဝယ်ထားသော အပ်ကားတွေကို တစ်သုတ်
ပြီး တစ်သုတ် အပ်နေရတာမို့ ဝန်ထမ်းလေးတွေလည်း ပင်ပန်း
ကြရှာပါသည်။ ကားအပ်ပြီး စလစ်ရပြီးမှ ကားတင်သွင်းမှု
ပါမစ် ရမှာပင်။ ပြီးမှ ကားမှာသည့်ကိစ္စတွေကို အဆင့်ဆင့် လုပ်
ဆောင်ရတာပင်။

တစ်ခါတစ်ခါ အပ်သည် ကားတွေက မနည်းတာမို့
ဆစ်ရက်တည်း တန်းစီရုံနဲ့ မပြီးဘဲ ညအိပ်စောင့်ရတဲ့အခါတွေ
လည်း ရှိတာပင်။ အဲဒီလိုအချိန်မျိုးတွေမှာ နေ့စစ်ကလည်း ဒီ
သံရည်ကျိုစက်ရုံကြီးရှေ့ကို မကြာခဏ ရောက်ဖြစ်မြဲ၊ သူ့ကား
ဆွဲနဲ့ ဝန်ထမ်းလေးတွေရဲ့ အခြေအနေကို လာကြည့်ဖြစ်မြဲပင်။

“အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲဟေ့ ...”

“အခြေအနေကတော့ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ဆရာ၊ ညအိပ်စောင့်
ရတော့မှာ ...”

“အေး ... ထင်တော့ ထင်သားပဲ၊ စစချင်း အပ်ရတဲ့ ရက်
တွေဆို ကားကတော့ များမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့်လည်း စလစ်က
လိုပြီဆိုတော့ အပ်ရတော့မှာပေါ့ကွာ၊ ရော့ ... ဒီမှာ မင်းတို့
စားဖို့ ဒံပေါက် ဝယ်လာတယ်၊ ဒါက ရေသန့်ဘူးတွေ”

“ကျေးဇူးပါပဲ ဆရာရယ်”

“ကဲ ... ဒါဆို ငါသွားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ ...”

နေ့စစ်က သံရည်ကျိုစက်ရုံရှေ့မှာ ပြန်လှည့်မောင်း
ထွက်လာရင်း မမမိုးမခထံ ဖုန်းဆက်ဖို့ သတိရသွားပါသည်။
မမလိုချင်တဲ့ လန်ဘောက်ဂီနီက လေလံအောင်ပြီမို့ ပထမဆုံး ပါမစ်
လျှောက်ဖို့ မမဆီက မှတ်ပုံတင်၊ သန်းခေါင်စာရင်း တောင်းမှ
ဖြစ်မှာပင်။ ပြီးတော့ ပထမအရစ် ငွေချေဖို့ ကြိုပြောရမှာလည်း
ရှိသည်။

နေစစ်က ဖုန်းဟန်းဖရီးကို ဖွင့်ကာ ကားမောင်းရင်းကပင် မမမိုးမခထံ ဖုန်းခေါ်လိုက်ပါသည်။

“ဟဲလို...”

“ပြော... နေစစ်”

အင်း... လေသံက တရင်းတနီး စီးစီးပိုင်ပိုင် ပြီးတော့ ဘာကြောင်းမှန်းမသိ ရယ်မောသံကလေး စွက်နေသည့် ကလေးတွေရဲ့ ရယ်မောသံတွေ၊ စကားပြောသံတွေကိုလည်း ကြားနေရသည်။

“ငွေချေခါနီး ကြိုပြောဆိုလို့ ဆက်တာပါ မမ၊ ပြီးတော့ ပါမစ်လျှောက်ဖို့ မှတ်ပုံတင်နဲ့ သန်းခေါင်စာရင်းလည်း လိုချင်ပါတယ်၊ ညနေ ကျွန်တော့်ရုံးက ဝန်ထမ်းက နေပြည်တော် သွားမှာဆိုတော့ တစ်ခါတည်း ပါမစ်လျှောက်ဖို့ကို လုပ်ရအောင်ပါ”

“ဪ... ရတယ်လေ၊ မှတ်ပုံတင်နဲ့ သန်းခေါင်စာရင်းက မမဆီမှာ အသင့်ရှိပါတယ်၊ မင်း ရုံးခန်းကို လာလာနေကတည်းက မှတ်ပုံတင်နဲ့ သန်းခေါင်စာရင်း လိုတယ်ဆိုတာ မင်းရုံးကလူတွေ ပြောဆိုနေတာ ကြားဖူးထားလို့ လိုရင် အသင့်ပေးလို့ရအောင် အိတ်ထဲ အမြဲထည့်ထားတာ၊ မမ ဒီကအပြန် နေစစ်ရုံးကို ဝင်ပေးလိုက်မယ်...”

“မမက အခု ဘယ်မှာလဲ”

“မမက အခု အင်းစိန် ရွာမဘက်မှာ...”

“အင်းစိန်... !၊ ကျွန်တော်လည်း အခု အင်းစိန်ဘက်မှာ”

“ဪ... ဟုတ်လား၊ မမက (xxx) နားက ချာချီမှာ”

“ကျွန်တော် ရောက်နေတဲ့ နေရာနဲ့ နီးနီးလေးပဲ...”

“ဒါဆို နေစစ် လာဝင်ယူလိုက်ပါလား၊ လာဖို့ အဆင်ပြေမလား”

“ပြေပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဝင်ယူလိုက်မယ်”

နေစစ်က ဖုန်းရဲ့ end ခလုတ်ကို နှိပ်တော့မည့်ဆဲ ဆဲမှာ သူမအသံက ဆက်လက်ထွက်ပေါ်လာပါသည်။

“နေစစ်... မင်း အခု ကားမောင်းရင်း ဖုန်းပြောနေတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကားမောင်းရင်း ဖုန်းပြောတာ အန္တရာယ်ရှိတယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား”

“ကျွန်တော် ဟန်းဖရီးနဲ့ ပြောတာပါ”

“ဘာနဲ့ပဲပြောပြော ကားမောင်းရင်း ဖုန်းပြောတယ် ဆိုကတည်း အာရုံထွေပြားမှုတော့ ရှိသွားတာပဲမဟုတ်လား၊ လုံးဝ မပြောတာ အကောင်းဆုံးပဲလေ၊ ကဲ... မမ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်၊ ကားပေါ်က မဆင်းမချင်း တခြား ဘယ်သူနဲ့မှ မပြောတော့နဲ့နော်... ဟုတ်ပြီလား”

ဆရာလုပ်သော လေသံမြင့်မြင့်ဟု ဆိုနိုင်သောကဲ့သို့ အစ်မကြီးက မောင်ငယ်လေးကို စိုးရိမ်လို့ ပြောသော လေသံမျိုး

လည်း ဖြစ်နေပြန်သည်။ တစ်ချက် တစ်ချက်မှာ ဒီလိုမျိုး တရင်း
တန်းပြောလိုက်တိုင်း နေစစ်မှာ ဘယ်လိုတုံ့ပြန်ရမှန်းမသိ ဖြစ်ဖြစ်
သွားတတ်သည်။ ဒါဟာ ပညာတွေလား... စေတနာတွေလား
ဆိုတာ သူလည်း မခွဲခြားတတ်ပါ။

နေစစ်က ဝေဝါးထွေပြားသော ခံစားချက်ဖြင့် သက်
ပြင်းချလိုက်မိရင်း ကားကို သူမပြောသည့် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဘက်
သို့ ကွေ့ချိုးမောင်းနှင်လာခဲ့ပါသည်။

သူမက ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်လား...။ ဒါကြောင့်
ဘုရားရှိခိုးကျောင်း လာတက်တာလား...။ သူမ အိမ်ကတော့
ရွှေတောင်ကြားထဲမှာဟု သူမ ပြောစကားတွေထဲက သူ သိထား
ပါသည်။ ရွှေတောင်ကြားက လူက အင်းစိန်မှာ ချာချီလာတက်
တာ ဘာကြောင့်များလဲ...။ အာ... သူ့ဘာသာ တက်ချင်နေတဲ့
နေရာ တက်မှာပေါ့ကွာ...။

နေစစ်က တောင်တောင်အီအီ လျှောက်စဉ်းစားပြီးမှ
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်စိတ်တိုသွားရသည်။ မမမိုးမခအကြောင်း
လိုတာထက်ပိုပြီး မစဉ်းစားချင်ပေ။

အခန်း (၁၃)

ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဝန်းလေးက ငြိမ်းချမ်းတိတ်ဆိတ်
နေခဲ့ပါသည်။ ကျောင်းကလေးဟာ တောက်ပ ထည်ဝါမှု သိပ်မရှိ
ပေမယ့် သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သည်။ ကျောင်းဝန်းထဲမှာ သစ်ပင်ပန်းပင်
စိမ်းစိမ်းစိုစိုဖြင့် အေးမြလျက်ရှိပါသည်။

နေစစ်သည် ကျောင်းဝန်းထဲသို့ ကားကို မောင်းဝင်
လာပြီး သစ်ပင်ရိပ်မှာ ကားရပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဘုရားရှိခိုး
ကျောင်းလေးဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

ချာချီထဲမှာတော့ ဘယ်သူမှ ရှိမနေခဲ့ပါ။ သူက
ချာချီကို ကျော်လွန်၍ နောက်ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

ကျောင်းနောက်ဘက် ကွင်းပြင်ထဲမှာတော့ ကလေး
တွေ ပျော်ရွှင်စွာ ဆော့ကစားလျက်ရှိတာကို လှမ်းမြင်ရသည်။
ကွင်းပြင်ထဲမှာ ဒန်း၊ ဆီးဆော၊ လျှော၊ ကစားစရာ အစုံအစင်
လည်း ရှိတာမို့ ကစားကွင်းလေးတစ်ခုလို စည်ကားနေသည်။

ထိုကလေးများ ကြားထဲမှာတော့ ရယ်မော ပျော်ရွှင် ပြေးလွှားနေသော မမမိုးမခကို တွေ့ရလေသည်။

ညနေခင်း ဆည်းဆာရောင်ခြည်က ကစားကွင်းထဲ ကို ဖြာကျနေသည်။ အပြစ်ကင်းစင်သော အပြုံးမျက်နှာဟာ သူ တွေ့ဖူးနေကျ မမမိုးမခရဲ့ မျက်နှာနှင့် လုံးဝမတူညီပါ။ ပြေးနေ သော ကလေးတစ်ယောက်နောက်ကနေ ပြေးလိုက်လာပြီး ကလေး ကို ဆွဲခေါ်မြှောက်ချီ မော့ကြည့်လိုက်သော မျက်နှာရဲ့ အရောင် ဟာ ဝါဝင်းသော နေရောင်အောက်မှာ စာမဖွဲ့နိုင်လောက်အောင် လှပလျက် ကျက်သရေမင်္ဂလာ အဖြာဖြာနဲ့ ပြည့်စုံနေခဲ့ပါသည်။ ကလေးကို ချီမြှောက်လိုက်သဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်က ပို၍ ကျော့ရှင်း လှပသွားသော်လည်း နေစစ်ကတော့ သူမရဲ့ ကြည်လင်ရွှင်မြသော အပြုံးမျက်နှာကလေးထဲမှာသာ အကြည့်စိုက်တန့် ငေးမောနေခဲ့မိ သည်။

“ဦးဦးက ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့လဲ ...”

နောက်နားက အသံကြောင့် နေစစ်က လှည့်ကြည့် မိတော့ ကိုးနှစ် ဆယ်နှစ် ဝန်းကျင် ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရပါသည်။

“ဦးဦးက ဟိုးမှာတွေ့လား ... ကလေးချီထားတဲ့ မမကို တွေ့ချင်လို့ လာတာ”

“ဪ ... မာမီ ဧည့်သည်လား”

“မာမီ ! ...”

နေစစ်က မျက်စုံးပင့်ကာ ရေရွတ်လိုက်မိသည်။ မာမီ တဲ့လား ...။

“မာမီနာမည်က ရယ်လီလေ ...၊ မမမိုးမခလိုလည်း ခေါ် တယ်”

“ဪ ... အင်း ... ဟုတ်တယ်”

“ခဏစောင့်နော် ...၊ သား သွားပြောပေးမယ်”

ကလေးက ကွင်းပြင်ဆီ ပြေးထွက်သွားတော့ နေစစ် က ကြောင်အမ်းအမ်း ရပ်ကျန်နေခဲ့သည်။ မာမီတဲ့။ သူမမှာ ဒီအရွယ် ကလေးတစ်ယောက် ရှိနေတာလား။ ရုပ်ချင်းကတော့ မတူပါလား ...။

“မာမီ ...”

“မာမီ ... မာမီ ...”

“မာမီရေ ... ဒီမှာ သမီးကို လိုက်စနေတယ်”

ရုတ်တရက် နေစစ် နောက်ဘက်က ကလေးတစ် အုပ်စုက ‘မာမီ’ဟု တကြော်ကြော် အော်ခေါ်ရင်း မမမိုးမခထံ သို့ ပြေးထွက်သွားတာကို နေစစ်က တအံ့တဩ လိုက်ကြည့်နေ လိုက်မိသည်။ ဒီလောက်များပြားတဲ့ ကလေးတွေအားလုံးကတော့ သူမရဲ့ သားသမီးတွေ မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။ ကလေးတွေက သူမကို လက်ဆွဲသူကဆွဲ၊ ဖက်သူကဖက်၊ လုံးထွေးသွားပါသည်။ သူမရဲ့ ရယ်မောသံဟာလည်း သာယာ မြူးဖျူစွာ လွင့်ပျံ့လာခဲ့ပါသည်။

“သူ့အမေနဲ့ သူ့ကလေးတွေကတော့ တွေ့လိုက်ရင် ဒီလို ချည်းပဲ ...”

ရုပ်ရည်ကြည်လင်သန့်ပြန့်သော လူကြီးတစ်ဦးက နေ့စစ်နားမှာ လာရပ်၍ မမနှင့် ကလေးတစ်ယောက်ဆီ လှမ်းမျှော် ကြည့်ရင်း ရေရွတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ နေ့စစ်ဘက် လှည့်ကာ ပြုံးပြလိုက်ရင်း ...

“ရှယ်လို့ဧည့်သည် ထင်တယ်”

“ခင်ဗျာ ...”

“မမမိုးမခရဲ့ ဧည့်သည်လားလို့ ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ အန်ကယ်လ်က ...”

“အန်ကယ်လ်က ဒီဘုရားကျောင်းက သင်းအုပ်ဆရာပါ။ ရှယ်လီက အန်ကယ်လ် သမီးလိုပါပဲ။ ဒီဘုရားကျောင်းက ကလေးတွေ အတွက်ကလည်း ရှယ်လီက အမေလိုပါပဲ။ ဒီက မိဘမဲ့ကလေးတွေအတွက် လိုအပ်တာတွေကို သူ့စံ ဖြည့်ဆည်းထောက်ပံ့ထားတာလေ။ ဒီကစားကွင်းထဲက ကစားစရာ ပစ္စည်းတွေကအစ အသေးစိတ် အကုန်လုံး ဂရုစိုက်ရှာတယ်ကွယ်၊ ဟော ... ဟိုမှာ သမီးလာပြီ၊ စကား ပြောကြဦး ...”

သင်းအုပ်ဆရာက ဘုရားကျောင်းဘက်သို့ ထွက် သွားသည်။ ကစားကွင်းဘက်ကို သူပြန်လှည့်ကြည့်မိတော့ သူ့ဆီ လျှောက်လာနေသော မမမိုးမခကို မြင်ရသည်။ ဒီနေ့တော့ သူမ က လူငယ်ဆန်ဆန် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေး ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ရှင်းဘောင်းဘီရှည် အပြာဖျော့လေးနှင့် တီရှပ်လက်တို အဖြူထော

ထို ဝတ်ထားပြီး ဆံပင်တွေကို နှစ်ဖက်ခွဲ၍ စည်းထားသည်။ နှုတ်နာပေါ်မှာ ဘာမိတ်ကပ် အရောင်မှမရှိ၊ မျက်နှာ တစ်ပြင်လုံး ချွေးဖြင့် စိုဝင်းပြောင်ရှင်းနေသည်။ ဒီလို သဘာဝကျကျ မျက်နှာ ချွေးကို သူ ပထမဆုံး မြင်ဖူးတာပင်။ သူမပုံစံက ခုလိုကျတော့ ထိန်းကြီးခန်းကြီး မရှိ၊ ထည်ဝါမှုတွေ မရှိ။ အရင်ပုံစံနဲ့ ရင်းနှီးဖို့ ခက်ခဲသော နေ့စစ်စိတ်က ခုပုံစံကို မြင်ရခိုက်မှာ ရင်းနှီးနီးစပ်မှု တို့ စတင်ခံစားလာမိပါသည်။

သူမက နေ့စစ်ဆီ လျှောက်လာရင်း ဝေးဝေးကနေ တစ်ချက် ပြုံးပြလိုက်သည်။ ထိုအပြုံးကြောင့် သူ့နှလုံးသား တစ် နေရာကို အပ်သေးသေးကလေး စိုက်ဝင်သွားသလို စစ်ခနဲ စူးသွား သည်။ မစူးစဖူး စူးသွားတာမို့ သူ့အံ့သြလန့်ဖျပ်သွားသည်။ မိန်း မလှတို့ရဲ့ အပြုံးပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်ကို မြင်ခဲ့ဖူးပေမယ့် သူ့ရင်ကို ခုလို လာမစူးဖူးခဲ့ပါ။

“နေ့စစ် ...”

သူ့နာမည်ကို ခေါ်ပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်သံကလည်း အရင်နေ့တွေကနဲ့ ခြားနားနေခဲ့ပါသည်။

“နေ့စစ် ... လာ၊ ချာချိထဲမှာ ခဏထိုင်စောင့်၊ မမ အိတ်က ဟိုးနောက်ဘက် အဆောင်မှာမို့လို့ သွားယူလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

နေ့စစ်က ဘုရားရှိခိုးကျောင်းလေးထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ ပါသည်။ ချောမွတ်နေသော ခုံတန်းရှည်တွေ စီစီရှိရှိရှိနေသော

ဘုရားကျောင်းထဲက ခုံတန်းတစ်ခုမှာ သူဝင်ထိုင်နေလိုက်သည်။
ခဏနေတော့ မမက သူ့အိတ်ကို ကိုင်ကာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း
ထဲသို့ ဝင်လာနေပါသည်။

ထို့နောက် မမက နေ့စစ်ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး
အိတ်ထဲက မှတ်ပုံတင်နှင့် သန်းခေါင်စာရင်းကို ထုတ်ယူကာ
နေ့စစ်ထံ ကမ်းပေးလိုက်ရင်း...

“ချွန်(ခ်)စာအုပ်ကတော့ ပါမလာလို့ မနက်ဖြန်မှပဲ လာ
ပေးတော့မယ်နော်...”

“ရပါတယ် မမ၊ သိပ်အလျင်မလိုပါဘူး၊ တစ်ရက် နှစ်ရက်
နေမှ ပေးလို့လည်း ရပါတယ်၊ မမပေးရမယ့် ငွေအမောင့်
ကိုလည်း ကျွန်တော် သေသေချာချာ မတွက်ရသေးလို့ပါ၊
တွက်ပြီးရင် မမဆီ မတ်ဆွေချိုပို့ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

“ဒါနဲ့ နေ့စစ်က (x x x)ဘဏ်မှာ အကောင့်ဖွင့်ထားတာ
ရှိလား?”

“ရှိပါတယ် မမ”

“ဪ... တော်ပါသေးရဲ့၊ မမ အကောင့်ကလည်း အဲဒီ
ဘဏ်မှာပဲ၊ မမ ချွန်(ခ်)ရေးပေးလိုက်ရင် နေ့စစ် အကောင့်
ထဲ လွှဲလို့ အဆင်ပြေတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဲဒီလိုဆို အဆင်ပြေပါတယ်”

မမနဲ့ သူနဲ့ကြားမှာ ရှေ့ဆက် ပြောစရာစကားမရှိ
တော့ဘဲ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားပါသည်။

ကျယ်ဝန်း အေးချမ်း ဆိတ်ငြိမ်သော ဘုရားရှိခိုး
ကျောင်းရဲ့ ခုံတန်းပေါ်မှာ၊ မမရဲ့ ဘေးမှာ သူ ဆက်ထိုင်နေခဲ့မိ
သည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ချွန်ချင်း ထပြန်မသွားချင်။

“နေ့စစ်...”

“... ..”

သူ မမကို ငဲ့ကြည့်တော့ မမက သူ့ကိုပြုံးပြလိုက်
ရင်း...

“ဒီနေရာလေးက အေးချမ်းတယ်၊ မမလည်း ဒီရောက်ရင်
တော်တော်နဲ့ မပြန်ချင်တော့ဘူး၊ နေ့စစ် ... အေးအေးဆေး
ဆေး ထိုင်ဦးနော်၊ မမတော့ ကလေးတွေ ရေချိုး ထမင်း
စားဖို့ ကိစ္စလေးတွေ သွားကူပေးလိုက်ဦးမယ်”

မမက ထရပ်ပြီး သူ့ကို ကျောခိုင်းလိုက်သည်။

“မမ...”

“ဟင်...”

နေ့စစ်က ဦးတည်ချက်မဲ့ လွှတ်ခနဲ ခေါ်လိုက်ပြီးမှ
မပြန်လှည့်ကြည့်ချိန်မှာ ပြောစရာစကားမရှိဘဲ ကြောင်အမ်းအမ်း
ခြစ်နေသည်။ မမက မျက်ခုံးလေး ပင့်ချီထားရင်း...

“ပြောလေ ... နေ့စစ်”

“မမ ဒီနေ့ ပိုလှတယ်”

မမက နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး ဖြန်
ချည်ဆက်လျှောက်သွားသည်။

၁၂ ■ ပုညဝင်

“မမ ...”

ဘုရားရေ ...။ ဒီပါးစပ်ကြီးက ခေါ်မိပြန်ပြီ။ ငါ
ဒီနေ့ ဘာဖြစ်နေတာပါလိမ့် ...။

မမက တုံ့ရပ် လှည့်ကြည့်ပြန်သည်။

“မမ ... မပြန်သေးဘူးလား”

“မပြန်သေးဘူးလေ၊ မမက ဒီကိုလာရင် မိုးချုပ်မှ ပြန်နေ
ကျ ...”

“ညဘက်ကြီး မမ တစ်ယောက်တည်း ကားမောင်းပြန်မှာ
ပဲလား”

“အင်းလေ ... မမ ဒီလိုပဲ ပြန်နေကျ ...”

“မမကို လာကြိုပေးမယ့်သူ မရှိဘူးလား”

မမက သူ့ကို ခပ်တည်တည် စိုက်ကြည့်ရင်း ငြိမ်
သက်သွားသည်။ မမ မျက်လုံးတွေက စောစောကလောက် မနု
ညံတော့။ စူးရှနှင့် တစ်ခုခုအတွက် နာကျင်နေသလိုလို မျက်ဝန်း
မျိုးတွေ ဖြစ်လာသည်။

“ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ မေးခွန်းတွေ တို့ ဖြေလေ့မရှိဘူး”

မမက အေးစက်တင်းမာစွာ ပြောပြီး ဘုရားကျောင်း
ထဲမှ ထွက်သွားခဲ့ပါသည်။

နေစစ်ကတော့ ဘုရားကျောင်းထဲက ခုံတန်းလေးမှာ
ပဲ ဆက်ထိုင်နေခဲ့မိသည်။

ထို့နောက် အမှတ်တမဲ့ပင် မမပေးခဲ့သော သင်္က

တကယ်သုစ်လို့ ရှိခဲ့သည် ■ ၁၃

ခေါင်စာရင်း စာရွက်လေးကို ငုံ့ကြည့်မိစဉ်မှာ သူ အံ့သြငြိမ်သက်
သွားခဲ့ရသည်။

သန်းခေါင်စာရင်းမှာ မမ နာမည်တစ်ခုတည်းသာ
ရှိနေခဲ့ပါသည်။

အခန်း(၁၄)

ပန်မဒီသည် နေစစ်တို့ ခြံထဲသို့ ကားမောင်းဝင်လာရင်း ခြံဝန်းထောင့်က ဒန်းအဟောင်းလေးကို လှမ်းကြည့်မိတဲ့ အခိုက်မှာ ရင်ထဲ နွေးထွေးသွားရပါသည်။

အဲဒီဒန်းကလေးမှာ ပန် ထိုင်နေတုန်း စစ်နဲ့ စတွေ့ခဲ့ကြတာပင် ...။

ပန် မာမိနဲ့ ဒက်ဒီက ပန်ကိုခေါ်ပြီး စစ်တို့ မိသားစုဆီ အလည်လာတဲ့ အဲဒီနေ့လေးကို ပန် ခုထိ မမေ့သေးပါ။

လူကြီးတွေချည်း အိမ်ထဲမှာ စကားပြောနေကြတုန်းမှာ ပန်က ပျင်းပျင်းနှင့် ခြံထဲဆင်းလာပြီး ခြံထောင့်က ဒန်းလေးမှာ ထိုင်နေခဲ့မိသည်။ အဲဒီတုန်းက ပန်အသက်ဟာ ၁၄ နှစ် ... အပျိုလေး ဖြစ်စပြုပေမယ့် ကလေးစိတ်ကလည်း မကုန်ချင်သော အရွယ်ပင်။

ပန် ဒန်းပေါ်မှာ ထိုင်နေတုန်းမှာ ခြံထဲကို ကားတစ်စီး ဝင်လာခဲ့သည်။ အဲဒီကားထဲမှာ 'စစ်' ပါလာခဲ့တာကို ပန် မသိခဲ့ပါ။ အပြင်ကပြန်လာသော စစ်က ပန် ထိုင်နေသော ဒန်းကလေးရဲ့ နောက်နားဆီသို့ တိတ်တဆိတ် ချည်းကပ်လာကာ ဒန်းကို နောက်ကနေ တအား တွန်းလွှဲပစ်လိုက်ပါသည်။ ပန်က လန့်ပြီး အရမ်းအော်၊ စစ်က အရမ်းရယ် ...။ ဆူဆူညံညံအသံ တွေကြောင့် အိမ်ထဲက လူကြီးတွေပင် အလန့်တကြား ပြေးထွက်လာကြရပါသည်။

ဒန်းပေါ်က ဆင်းလာသော ပန်ဟာ ရှက်လည်းရှက်၊ စိတ်လည်းဆိုးကာ စစ်ရဲ့ မေးရုံဆီ လက်သီးတစ်လုံး ပစ်ကျွေးလိုက်တော့ စစ်က စိတ်မဆိုးဘဲ ဆက်လက်ရယ်မောနေနိုင်ခဲ့သည်။

အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာတော့ ဒီခြံဝန်းကလေးဟာ စစ်နဲ့ ပန်တို့ရဲ့ တင်းနစ်ရိုက်ရာ၊ စာဆွေးနွေးရာ၊ ဂစ်တာတီး သီချင်းဆိုစရာ၊ ဟိုလူဒီလူအကြောင်း အတင်းတုပ်ရာ နေရာလေးတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

စစ်မှာ မိန်းကလေးတွေနဲ့ အပျော်အပျင်းပြေ တွဲတတ်သည့် အကျင့်ဆိုးကလေးတော့ ရှိနေခဲ့ပါသည်။ သို့သော်လည်း စစ်ဟာ သူနဲ့ပတ်သက်သမျှ မိန်းကလေးတွေရဲ့အကြောင်း ပန်ကို အမြဲပြောပြတတ်ခဲ့သည်။ ထိုမိန်းကလေးတွေရဲ့ ချို့ယွင်းချက်တွေ၊ ရယ်စရာကောင်းတဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့အမူအကျင့်တွေကို ပန်ကို ပြန်ပြောပြပြီး ဟာသလုပ်တတ်၊ ရယ်မော လှောင်ပြောင်

တတ်သော ဒီလူဆိုးလေးကို ပန်က အမြင်ကတ်စွာနဲ့ပဲ ကြီးစွာသော သံယောဇဉ် ရှိခဲ့ရပါသည်။

ဒီခြံဝန်းလေးထဲကို ဝင်လာတိုင်း ပန်ရင်ထဲမှာ နွေးထွေး ပျော်ရွှင်မှုကို ခံစားရမိပင် ...။

ပန်က ကားကို အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်ခဲ့ပြီး အိမ်ထဲဝင်လာတော့ စစ်ရဲ့ မေမေက ဝမ်းသာအားရ ဆီးကြိုပါသည်။

“သမီးရေ ... လာ၊ ခုပဲ မုန့်ဟင်းခါးရည်အိုး နွေးခိုင်းပြီး သမီးလာရင် ပူပူနွေးနွေးလေး စားရအောင် အဆင်သင့်လုပ်ထားတာ၊ ပန်က ကြက်သွန်နီဥ အရမ်းကြိုက်တာ သတိလို့ ကြက်သွန်နီဥတွေ များများ ထည့်ချက်ထားတယ်” “ငှက်ပျောအူကော များရဲ့လားဟင်၊ စစ်က ငှက်ပျောအူနုနုလေးတွေဆို သိပ်ကြိုက်တာအန်တီရဲ့”

“များပါရှင် ... များပါ၊ ကဲ ... လာ ... အန်တီလည်း မစားရသေးဘူး၊ သမီးလာမှ တူတူစားမယ်ဆိုပြီး စောင့်နေတာ”

စစ်မေမေ အန်တီ ဒေါ်မိမိမြတ်က ပန်လက်ကို ဖြီး ထမင်းစားခန်းဘက်သို့ ခေါ်လာသည်။ ထမင်းစားခန်းဝရောက်တော့ မုန့်ဟင်းရည်နဲ့က မွှေးလှိုက်လာပါသည်။

ပန်ကို သမီးလေးလိုချစ်ခင်ရှာတဲ့ အန်တီဟာ လုပ်စားတိုင်း ပန်ကို အမြဲခေါ်ကျွေးတတ်မိပါ။

“လာ ... ထိုင် သမီး၊ မုန့်ပွဲကတော့ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီး”

ပဲ၊ မရွေးရေ ... ဟင်းရည်ထည့်ခဲ့တော့၊ ကြက်သွန်ဥများများ လေး ရွေးခပ်ခဲ့ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မမ”

မုန့်ဟင်းရည် ပန်းကန် ရောက်လာတော့ အန်တီက နေ့မုန့်ပန်းကန်ထဲကို ဟင်းရည်တွေ ခပ်ထည့်ပေးလိုက်ရင်း ...

“စား ... သမီး၊ အားရပါးရသာ စား၊ အန်တီကိုယ်တိုင် ချက်ထားတာ၊ မုန့်ဟင်းခါးကတော့ စစ်ရော သမီးရော အရမ်းကြိုက်မှန်းသိလို့ ခဏခဏ ချက်ဖြစ်တယ်”

“စစ်ကတော့ ညနေ ပြန်လာမှ စားရမှာပေါ့နော် အန်တီ”

“မပူနဲ့ သမီး ... ခဏနေကျရင် အိမ်ကကားနဲ့ သူ့ရုံးကို ပို့ပေးလိုက်မယ်၊ သူ့ရုံးကလူတွေလည်း စားရအောင် များများထည့်ပေးလိုက်မယ်၊ အဲဒီလို ပို့မှပဲ စားဖြစ်တော့မှာ သမီးရေ၊ နောက်မို့ဆို သူက အိမ်ပြန်နောက်ကျတော့ ညနေမှဆို စားဖြစ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ သမီး အန်ကယ်ကတော့ ဒီနေ့လယ်စာရော ညစာပါ သူ့ပါတနာတွေနဲ့ စားမှာဆိုတော့ သူ့ဆီတော့ မပို့တော့ဘူး”

“ပန်လည်း စစ်ဆီ သွားရာရှိတယ် အန်တီ၊ နယ်ရောက်နေတဲ့ ပန်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ကားလိုချင်တယ်ဆိုလို့ စစ်တို့ရုံးရွမ်းမှာ သွားကြည့်ပေးမလို့၊ မုန့်ချိုင့် ပန်ယူသွားလိုက်မယ်လေ”

“ဪ... အဲဒီလိုမှန်းသိရင် သမီးကို ဒီမှာ မစားခိုင်းပါဘူး။ သမီးအတွက်ပါ ချိုင့်ထဲထည့်ပေးလိုက်ရင် ဟိုရောက်မှ သားနဲ့အတူ စားလို့ရတာပေါ့။”

“အဟင်း... ခုတော့ မုန့်ပွဲက အငွေတထောင်းထောင်းနဲ့ ပန့်ရှေ့ရောက်နေပြီဆိုတော့ ပန့် မအောင်နိုင်ဘူး၊ စားလိုက်တော့မယ်နော် အန်တီ”

“စား... စား... သမီး၊ ဟိုရောက်ရင်လည်း စားချင်ရင် ထပ်စားလို့ရအောင် ပို့ထည့်ပေးလိုက်ဦးမယ်”

ဒေါ်မိမိမြတ်က ကိုယ့်ဘာသာလည်း စား၊ ပန့်ပန်းကန်ထဲလည်း ဘဲဥဖတ်လေးတွေ လှမ်းလှမ်းထည့်ပေးရင်းထဲ သိချင်တာကလေးတွေ မေးကြည့်ဖို့ စကားဘယ်လိုစရာမလဲ စဉ်းစားနေမိသည်။

စားရင်းသောက်ရင်း မေးဖို့ အားနာတာဖို့ စားသောက်ပြီးကြတော့မှ စကားစ ရပါသည်။

“သမီး... ပန့်၊ သား အခုတလော ဘယ်ကောင်မလေးနဲ့ တွဲနေလဲ သမီးသိလား...”

“ပန့် နောက်ဆုံး သိလိုက်တာတော့ အန်တီနဲ့ တွေ့ခဲ့တာမို့ဆိုတဲ့ အိမ်မိနဲ့ ပြတ်သွားတဲ့အထိပဲ၊ အဲဒီနောက်ပိုင်းတော့ သူ ဘာမှမပြောသေးဘူး အန်တီ၊ သူ တွဲလောက်စရာတွေ ရင်တော့ ပန့်ကို မပြောဘဲမနေပါဘူး၊ ခုတလော သူလည်း အလုပ်များနေသလား မသိပါဘူး၊ ပန့်ဆီ ဖုန်းလည်းမဆက်

လာလည်း မလာနဲ့ အဆက်အသွယ် ပြတ်နေတာ နှစ်ပတ်လောက် ရှိပြီ”

ပန့်က အန်တီကိုပြောပြရင်း စစ်တစ်ယောက် ပျောက်ချက်သားကောင်းနေတာကို တွေးကာ စိတ်ထဲမှာ နိုးလိုးခုလု ဖြစ်နေမိပါသည်။ အရင်လည်း ဒီလိုပဲ ပျောက်ချင်ပျောက်နေတတ်ဆဲမယ့် ခုတစ်ခါ ပျောက်နေတာကိုတော့ စိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီး ခံစားလာရသည်။ လန်ဘော်ဂီနီ လာရှာတဲ့ မမ မိုးမခအကြောင်း ပြောပြပြီးကတည်းက ပျောက်သွားတော့တာ ပေါ်ကိုမလာ ...။

“သမီး သူငယ်ချင်းကို ကြည့်ကျက်ပြောဆိုဆုံးမပါဦး သမီးရယ်၊ ကိုယ်လည်း တကယ်မချစ်ဘဲ တကယ်လည်း မယူချင်ဘဲ ဘာလို့ အချိန်ကုန် ငွေကုန် လူပင်ပန်းခံ နာမည်ပျက်ခံပြီး တွဲနေမလဲ ...”

ရိုးရိုးကြီးတော့ပြီး ရိုးရိုးကြီး ပြောလိုက်သော စကားကြောင့် ပန့်က ပြုံးစိစိကလေး ဖြစ်သွားရပါသည်။

“ဟို... အဲဒါကတော့ ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ သဘာဝပေါ့ အန်တီရယ်၊ ယောက်ျားလေး သဘာဝကတော့ အလှအပလေးတွေမှာ သာယာတတ်တာပေါ့...”

“ရည်းစား အတည်တကျထားပြီး ကိုယ့်ရည်းစားရဲ့ အလှအပမှာ သာယာလို့ ရတာပဲ မဟုတ်လား”

“အဲဒါကျတော့ တစ်ယောက်တည်းဆီမှာပဲ အမြဲ သာယာလို့ မဖြစ်နိုင်လို့ ထင်ပါတယ်”

“ဒီကောင်လေးဟာ သူ့အဖေခွဲများ ကွာလိုက်တာ...။ သူ့အဖေတုန်းကဆို အန်တီကလွဲပြီး ဘယ်သူနဲ့မှ တွဲခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ ခုလည်း သမီးသိတဲ့အတိုင်းပဲ သမီးအန်ကယ်က ဘာနာမည်ပျက်မှ ရှိတာမဟုတ်ဘူး။”

အန်တီက သူ့ယောက်ျားသူ ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်နေပုံကလေးက ပန်အမြင်မှာတော့ အမြင်ကတ်စရာမကောင်းဘဲ ချစ်စရာလေးသာ ဖြစ်လို့နေပါသည်။

အန်တီ ပြောတာလည်း အမှန်တရားပင်...။ စစ်ရဲ့ဖေဖေ ဦးစစ်ပိုင်ဟာ လူသိများ ထင်ရှားတဲ့ သူဌေးတစ်ယောက်၊ ရုပ်ရည်အားဖြင့်လည်း ခံညားကြည့်ကောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပေမယ့် မိန်းမကိစ္စ အရှုပ်အရှင်ကင်းကာ ရိုးသားအေးဆေးသည့် ဇနီးဖြစ်သူကိုသာ သစ္စာရှိရှိ ကြင်ကြင်နာနာ ပေါင်းသင်းနေခဲ့သူပင်။ စစ် ဖေဖေအကြောင်းကို ပန်မိတာတွေလည်း ပြောဆိုချီးမွမ်းတတ်တာမို့ ပန်လည်း သိနေခဲ့ရပါသည်။

“အန်တီကတော့လေ သား တကယ်ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ မိန်းကလေးဆိုရင် အကျင့်စာရိတ္တကောင်းပြီး နာမည်ပျက်မရှိရင် ပြီးရော...။ ဆင်းရဲချမ်းသာမရွေး လက်ခံဖို့ စိတ်ကူးထားတာပါ။ အန်တီစိုးရိမ်တာက သားကို အကျင့်စာရိတ္တအားနည်းတဲ့ မိန်းမလည်မျိုးနဲ့ တွေ့ပြီး လှုပ်မရ ရုန်းမရ ထောင်ချောက်မိသွားမှာကိုပဲ သမီး...”

“စစ် ဒီလောက် မအဲ၊ ပါဘူး အန်တီရယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ သတိဆိုတာ ပိုတယ်မရှိဘူးပေါ့၊ သားက သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စတွေဆို သမီးကို တိုင်ပင်ပြောဆိုနေကျဆိုတော့ သားကိစ္စတွေကို အန်တီထက်အရင် သမီး သိရတာပဲ။ သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ မိန်းကလေးထဲမှာ နာမည်ပျက်ရှိတဲ့ အကျင့်စာရိတ္တ မကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးပါခဲ့ရင် သမီးကလည်း သားကို ပြောဆိုကြပ်မတ်ပေး၊ အန်တီကိုလည်း အသိပေးပေါ့...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ၊ ခုထိတော့ သူတွေတာတွေက သူ့လိုပဲ ရည်းစားများတဲ့ ကောင်မလေးတွေ၊ ခပ်လည်လည်လေးတွေ ပါပေမယ့် ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ပျက်စီးနေတာမျိုးတော့ မရှိပါဘူး။ အဲဒီလို မိန်းကလေးတွေကို စစ်ကလည်း ရှောင်ပါတယ်”

ဒေါ်မိမိမြတ်က သက်ပြင်းကလေး ချလိုက်ရင်း...

“အင်း... သမီး မိန်းကလေး မွေးထားမှ စိတ်ပူရမလား မှတ်ပါတယ်၊ သားမွေးထားတော့လည်း ပူရတာပါပဲ...”

“ဟင်း... ဟင်း... မာမီဆို သမီး မိန်းကလေးမွေးတာတောင် မပူပေါင် အန်တီရယ်”

“ဪ... ဒါကတော့ ပန်ပန်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းသိမ်းနိုင်တဲ့ စိတ်ရောလူပါ မာမာချာချာ ထက်ထက်မြက်မြက် မိန်းကလေးမျိုးဆိုတော့ ပန်မာမိက စိတ်ချတာပေါ့”

“စစ်ကလည်း စိတ်ရော လူပါ မာချာထက်မြက်သားပဲ အန်တီ...”

“ယောက်ျားလေးဆိုတာ ဘယ်လောက် ထက်မြက်ပါစေ မိန်းမမာယာနဲ့တွေ့ရင် မီးနဲ့တွေ့တဲ့ ဖယောင်းလို ပျော့ပျောင်း အရည်ပျော်သွားရတာပဲ မဟုတ်လား၊ မရွေးရေ... လား၊ မုန့်ပန်းကန်တွေ သိမ်းလိုက်တော့၊ လက်ဖက်သုပ် ပန်းကန်လေး ဧည့်ခန်းထဲ လာချပေးဦး၊ လာ... သမီး ဧည့်ခန်းထဲ သွားရအောင်”

ဒေါ်မိမိမြတ်က ထိုင်ရာမှထကာ ပန့်လက်ကလေးကို ဆွဲပြီး ဧည့်ခန်းထဲသို့ ခေါ်လာပါသည်။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်ပြီး စကားတွေ ထိုင်ပြောဖြစ်နေကြတုန်းမှာ အိမ်ရှေ့ဆီက ကားဝင်လာသံ ကြားရပြီး အန်ကယ်ဦးစစ်ပိုင် ပြန်ရောက်လာပါသည်။

ဒေါ်မိမိမြတ်က ဝမ်းသာကြည်နူးသော မျက်နှာကလေးဖြင့် ဆီးကြိုရင်း...

“ဒီအချိန်ကြီး ဘယ်က ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီး ပြန်ရောက်လာတာလဲ အဖေကြီး...၊ ဧည့်သည်တွေနဲ့ ချိန်းထားတယ်ဆိုလို့ မုန့်တောင် ပို့မပေးဘဲ နေနေတာ...”

“ဧည့်သည်နဲ့ချိန်းထားတာ ပျက်သွားလို့ ကိုယ့်မိန်းမ လက်ရာလေး အားပေးဖို့ အချိန်လူပြီး ပြန်လာရတာပေါ့ဗျာ”

“ပြန်လာမယ်မှန်းသာသိရင် မစားနှင့်ပါဘူး၊ အတူစားဖို့ စောင့်နေလိုက်ပါတယ်၊ ပန်ပန်လည်း ရောက်နေတယ်လေ အဖေကြီးရဲ့...”

“ဟုတ်လား... ချွေးမလေး ရောက်နေတယ်လား၊ မြတ်တို့ကတော့ အိမ်မှာ ဘာချက်ချက် သူ တစ်နေ့တော်ရမယ့် ချွေးမကို ခေါ်ကျွေးဖို့တော့ မမေ့ဘူးနော်၊ ချွေးမလေးနဲ့အတူ စားရမယ်မှန်းသိရင် ဒီထက်စောစော ပြန်ခဲ့ပါတယ်ဗျာ”

“အန်ကယ်နော်... အန်ကယ် သားများ မယူပေါင်”

“ကဲ... အဖေကြီးတို့ကတော့ ပန်ပန် မြင်ရင် စဖို့နောက်ဖို့ပဲ၊ သူ့ခမျာ ရှက်နေပါဦးမယ်”

“နောက်တာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ တကယ် အတည်ပြောနေတာပါ၊ ကိုယ်က ကိုယ့်သားကို မိပန်လက်ထဲပဲ ထည့်ချင်တာ၊ ဒါမှ ကိုယ်တို့ စိတ်အေးရမှာ၊ ဟဲ... ဟဲ... မြတ်ရော မင်းလည်း မိပန်ကွယ်ရာမှာ သားနဲ့ပေးစားချင်တဲ့အကြောင်း ဒီလောက်ပြောနေတာ ခုကျမှ ရုပ်တည်ကြီးနဲ့ လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ကွာ...”

“ပန်ရေ... သမီး အန်ကယ်ကတော့ သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ သူပြောချင်ပြီဆို အားကိုမနာဘူး၊ ကဲ... ကဲ... လာ အဖေကြီး မုန့်ပြင်ကျွေးမယ်... လား၊ သမီးရေ... ခဏနော်၊ မုန့်ချိုင့်ပြင်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အေးအေးဆေးဆေးလုပ်ပါ အန်တီ၊ ပန်အချိန် ရပါတယ်”

ပန်က ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်ရင်း မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ် ဆွဲယူဖတ်နေလိုက်ပါသည်။ ထမင်းစားခန်းဘက်ဆီက စစ်ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့ရဲ့ ရယ်မောသံတွေ၊ စကားပြောသံတွေကို ကြားနေရ သည်။

“ဟိုကောင် တင့်ဇော်ပေါ့ကွာ၊ အလုပ်ကိစ္စ ပြောဖို့ဆိုဖို့ ချိန်းထားပြီးမှ သူ့စမောလေးကိစ္စ ပေါ်လာလို့ ဖျက်လိုက် တယ်လေ၊ လူမှုရေးကိစ္စ အရှုပ်အရှင်းရှိတဲ့ လူမျိုးတွေနဲ့ အလုပ်လုပ်ရတာ အဆင်ပြေပါဘူး၊ ဟိုတစ်လောကလည်း သူ့ကောင်မလေးက သူ့ရုံးအထိ လိုက်လာတော့ သူ့မိန်းမ ရောက်လာတာနဲ့ ပက်ပင်းတိုးပြီး ပြဿနာ တက်ကြတယ် တဲ့၊ ခုလည်း သူ့ကောင်မလေးက ရည်းစားထားလို့ဆို လား...”

“ဟင် ... ဘယ်လို ... ဘယ်လို အဖေကြီး၊ ကျွန်မ နား မရှင်းလို့ ပြန်ပြောပါဦး၊ သူ့ကောင်မလေးဆိုတာ သူ့ နောက်မိန်းမလေးကို ပြောတာမဟုတ်လား၊ သူ့မိန်းမဖြစ်မှ တော့ ရည်းစားထားစရာ လိုသေးလို့လား...”

“ဟား ... ဟား ... ကိုယ့်မိန်းမကတော့ ရိုးလည်းရိုးပါကွာ၊ ခုခေတ်မှာ တချို့ ကောင်မလေးတွေက ပိုက်ဆံအတွက်

အိမ်ထောင်သည် သူဌေးတွေနဲ့ ငြိကြပြီး သူတို့ သာယာမှု အတွက် လူပျိုလေးတွေနဲ့ ရည်းစားပြန်ထားကြတာကွ”

“အမလေး ... ဘုရား ... ဘုရား၊ ကျွန်မ သားလေးသာ အဲဒီလို မိန်းကလေးမျိုးနဲ့ တွေ့ရင် ရင်ကျိုးရချည်ရဲ့...”

“မပူပါနဲ့ အမေကြီးရာ၊ တို့သားက အဲဒီလောက်တော့ လည်း မိန်းမ အကဲခတ် ညံ့မယ်မထင်ပါဘူး၊ ကဲ ... ကဲ ... သားဆီ စိတ်ရောက်သွားတာနဲ့ ဒီမှာ မုန့်ကုန်တာတောင် မသိတော့ဘူး၊ မုန့်ဖတ်လေး ဟင်းရည်လေး ထပ်ထည့်ပေး ပါဦး”

“အဟင်း ... ဟင်း ... ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကျွန်မလက်ရာ စားလို့ ကောင်းရဲ့လားဟင်”

“ကောင်းမကောင်းတော့ မသိဘူး၊ ဗိုက်ကတော့ အင့်နေ ပြီ၊ ဒီနေ့အဖို့ ရုံးပြန်ပြီး အလုပ်တောင် လုပ်နိုင်ပါတော့ မလား မသိဘူး၊ မုန့်ဟင်းခါးဆို ကျုပ်မိန်းမလက်ရာက လွဲပြီး စားလို့မရတော့တာတော့ အမှန်ပဲဗျ ...”

“အဟင်း ဟင်း ... ဟင်း ...”

ကြားရသော စကားတွေကြောင့် ပန်က မဂ္ဂဇင်းဖတ် ရင်း ပြုံးမိနေရပါသည်။

စစ်တို့မိသားစုလေးဟာ တကယ်ပျော်ဖို့ ကောင်းတဲ့ မိသားစုလေးပင်။ စစ်ဖေဖေဟာ အောင်မြင်တဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း ရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်ပေမယ့် မိသားစုအတွက် အချိန်မမေ့စားဘဲ

မဟုတ်၊ ပျော်ပျော်ပါးပါး လူငယ်ဆန်ဆန် နောက်နောက်ပြောင်ပြောင် နေတတ်သူမို့ စစ်မိဘတွေရဲ့ ဆက်ဆံရေးကလည်း ကြည်နူးစရာကောင်းသည်။

ပန်တို့မိသားစုကတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချစ်ချစ်ခင်ခင် ရှိကြပေမယ့် ဒက်ဒီက သင်္ဘောကပ္ပတိန်မို့ အိမ်မှာ မရှိသည့်အချိန်က များသည်။ အမြဲအတူနေခွင့်ရသည့် စစ်တို့မိသားစုလေးကိုတော့ ပန်က အားကျမိပါသည်။

စစ်ရဲ့ မိဘတွေက ပန်ကို သူတို့သားကလေးနှင့် သဘောတူ ကြည်ဖြူလျက်ရှိတာကိုလည်း ပန်က သိပါသည်။ သို့သော်... ပန်ကတော့ စစ်အပေါ် လောဘမထားပါ။ ဘယ်အရာနဲ့မှလည်း ချည်နှောင်ဖို့ မကြိုးစားပါ။ စစ် ပျော်သလိုနေတာကိုလည်း အပြစ်မမြင်ပါ။ စစ်ဘဝ ဒုက္ခရောက်မယ့် ကိစ္စမျိုး ရှိခဲ့ရင်သာ ကာကွယ်ပေးဖို့ စိတ်ကူးရှိတာပင်။

“သမီးရေ... မုန့်ချိုင့်ရပြီ”

စစ် မေမေက ပန်ကို လှမ်းပြောရင်း ဧည့်ခန်းဆီ လျှောက်လာသည်။ အန်တို့နောက်မှာ မရွှေက ဆွဲခြင်းကြီးတစ်ခြင်းကို ကိုင်လာသည်။ ခြင်းထဲမှာ စတီးလ် ငါးဆင့်ချိုင့် နှစ်ချိုင့်ကို ထည့်ထားပါသည်။

“ဒါဆို ပန်သွားတော့မယ်နော် အန်တီ၊ အန်ကယ်ရေ... ပန် သွားပြီနော်”

“အိုခေ... အိုခေ၊ ချွေးမလေး...”

“ဟင်း... ဟင်း... ဒီအဖေကြီးဟာလေ...”

အန်တီက ရယ်မောလျက် ကျန်ခဲ့သည်။ မရွှေက ပန်ကားနောက်ခန်းထဲကို ဆွဲခြင်းလာထည့်ပေးသည်။ ပန်က နွေးထွေးသော စစ်တို့ခြံထဲက ကားမောင်းထွက်လာခဲ့ပါသည်။

အခန်း(၁၅)

“အိုး...”

“အမေ...”

မုန့်ချိုင့် နှစ်ချိုင့် ထည့်ထားသော ခြင်းကြီးကို... ကာ စစ်တို့ ရုံးခန်း မုန့်ဆလိုက်တံခါးကို ဘေးဖယ်တွန်း၍ လှမ်းဝင်လိုက်သော ပန်မဒီသည် ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်လာသော မမမိုးရဲ့ ခြေထောက်ဖျားကလေးကို ထိထိမိမိ နင်းမိသွားပါလေသည်။

“အ ... ကျွတ် ... ကျွတ်၊ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

“ဆောရီး ... ဆောရီးပါနော်၊ ပန် တောင်းပန်ပါတယ်နော်၊ တော်တော် နာသွားလားဟင် ...”

“မမ ... ဘယ်နားထိသွားလို့လဲ၊ ပန် တက်နင်းလိုက်တာထင်တယ်၊ ပန်ရာ ... နင်ကလည်း လုပ်လိုက်ရင် အခုချည်းပဲဟာ၊ မမ ... တော်တော် နာနေလား”

ပန် တောင်းပန်စကားမှ မဆုံးရသေးခင် စစ်ကပြေးအလွှား ရောက်ရှိလာကာ ပန်ကို အပြစ်တင် မာန်မဲလိုက်ပြီး ထိုအမျိုးသမီးရဲ့ ခြေရင်းမှာ ဒူးတစ်ဖက်ထောက်၍ ထိုင်ချကာ သူမ ခြေထောက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ပါသည်။

ပန်သည် ထိုမြင်ကွင်းကို မျက်လုံးအဝိုင်းသားကလေးဖြင့် ကြည့်နေရင်း နှုတ်ခမ်းစေ့ပိတ် နှုတ်ဆိတ်သွားခဲ့ရသည်။

“ကြည့်စမ်း ... ခြေဖျားကလေးတွေ ရဲသွားတာပဲ၊ မမ ... အရမ်းနာသွားလား”

“အင်း ... အင်း ... ရပါတယ် နေစစ်ရယ်၊ အရမ်းတော့လည်း မနာပါဘူး၊ ထ ... ထ၊ မမ ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

ရင်းနှီးသော အပြန်အလှန် ပြောစကားတွေ၊ အပြန်အလှန် အကြည့်တွေ၊ စစ်ရဲ့ ပျာယာခတ် ဂရုစိုက်မှုတွေကို မျက်စိထဲထင် မြင်ရခိုက်မှာ ပန်ရင်ထဲ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ ပန်ကိုယ်ပန်တောင် နားမလည်နိုင်ပါ။ တစ်ကိုယ်လုံးက သွေးတွေ နှိုးနှိုး ဆူပွက်လာလေသလား မသိ ...။

စစ် ဒီလိုမျိုး မိန်းကလေးတွေအပေါ် ဂရုစိုက်တတ်တာဟာ အဆန်းမဟုတ်သော်လည်း ဒီတစ်ခါကတော့ ထူးဆန်းသည်။ အို ... တကယ်ပဲ ထူးဆန်းပါသည်။

အရင်တုန်းက စစ်ရဲ့ အပြုအမူတွေဟာ ‘အကာ’ ခြည်းသပ်သပ်ဆိုတာ ထင်ရှားသည်။ ပေါ့ပါးသည်။ အထာကလေးတွေ၊ ပညာကလေးတွေလည်း ပါသည်။ ခုတော့ စစ်ရဲ့ အပြုအမူ

တွေ၊ စစ်ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေဟာ ‘အနစ်’ချည်း ဖြစ်လို့နေသည်။
လေးနက်သည်။ ပညာမပါ။ အထာမပါ ...။ ဒါကို တခြားသူ
တွေ အလွယ်တကူ မသိနိုင်သော်လည်း ပန်ကတော့ ခံစားသိရှိပါ
သည်။

စစ်က မတ်တတ် ထရပ်လိုက်တော့ ထိုအမျိုးသမီး
က ပန်ကို ခပ်စူးစူး တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“သူက ဘယ်သူလဲ နေစစ် ...”

အမယ် ... မေးလိုက်တဲ့ လေသံကလည်း ခပ်မြင့်
မြင့်နဲ့ ပိုင်စိုးပိုင်နင်းကြီးပါလား ...။

“သူက ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း ပန်မဒီပါ။ ပန် ... ဒါထဲ
မမမိုးမခ ...”

“ဪ ... လန်ဘော်ဂီနီ မှာတဲ့ မမမိုးမခလား ...”

“အဟင်း ... နေစစ်က မမအကြောင်း သူ့ကိုပြောပြထား
တာလား။”

မျက်ခုံးလေး ပင့်ချိကာ စစ်ကိုကြည့်ရင်း ခပ်ပြုံးပြီး
မေးလိုက်ပုံက အလွန်ဆွဲဆောင်မှု ရှိစွာ လှပပါသည်။

“သူက ပြိုင်ကားရူးလေ ...။ လန်ဘော်ဂီနီအကြောင်း
ခဏခဏပြောပြနေလို့ မမ လာရှာတဲ့အကြောင်း သူ့
ပြောပြလိုက်တာ ...”

“ဪ ... ဪ ...”

တဩဩနှင့် ခေါင်းလေးဆတ်လိုက်ပုံကလည်း

အပေါ်စီးဆန်ဆန်လေး ဖြစ်နေပါသည်။ သူမရဲ့ အကြည့်၊ အမူ
အရာ၊ အပြောအဆိုတွေကို ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ပန်ရင်ထဲမှာ
မြင်မြင်ချင်း မနှစ်မြို့သလို ခံစားရသည်။

စစ်က ပန်လက်ထဲက ဆွဲခြင်းကို ငဲ့ကြည့်လိုက်ရင်း

“ချိုင့်ကြီး ချိုင့်ငယ်တွေနဲ့ ဘာတွေသယ်လာတာလဲ မိပန်”

“မုန့်ဟင်းခါးလေ ... နှင့်မေမေ ထည့်ပေးလိုက်တာ”

“နှစ်ချိုင့်တောင် ...”

“အေး ...။ ရုံးကလူတွေပါ စားရအောင်တဲ့ ...”

“ဒါဆို အတော်ပဲ၊ မမ ... မုန့်စားပြီးမှ ပြန်ပါလား”

“အင်း ... မုန့်ဟင်းခါးဆိုတော့ မမ အကြိုက်ပါပဲ၊ အိမ်
ချက်ကလေးဆိုတော့ စားကောင်းမှာပါ၊ စားသွားလိုက်မယ်
လေ၊ ယူလာပေးတာ ကျေးဇူးနော် ပန်မဒီ”

ပြောပုံကိုက သူက အတွင်းလူ၊ ပန်က အပြင်လူ
ထိုမျိုး။ မုန့်စားမှာကိုတောင် သူက နေစစ်ဆန္ဒကို လိုက်လျော
ပြီး စားပေးရသလို အပေါ်စီးလေသံမျိုးဖြင့် ပြန်ပြောနေတာ ...။

ဟိုအရင်ကဆို ဒီလို ဆရာမကြီး စတိုင်လ် လာဖမ်း
တဲ့ မိန်းမတွေတွေ့ရင် စစ်တို့က ဟားပြီလေ ...။ ခုတော့ ဟား
ဖို့မနေပြီထင်ပါရဲ့ ...။

စစ်က မမမိုးမခနဲ့ ပန်ကို သူ့ရုံးခန်းထဲမှာ ထိုင်
အပြီး ရုံးဝန်ထမ်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ခေါ်ကာ မုန့်ပြု
ပြင်ခိုင်းလိုက်ပါသည်။

“ပန် ... နင်ရော စားပြီးပြီလား”

“အန်တီနဲ့ အတူတူ စားလာခဲ့တယ် စစ် ...”

“ဒါလီရေ ... မုန့်နှစ်ပွဲပဲ ပြင်တော့ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာ”

ဟင် ... ဒီလိုမှန်းသိရင် ပန် စားမလာခဲ့ပါဘူး။
ခုတော့ သူတို့နှစ်ယောက် အတူစားမှာကို ပန်က ထိုင်ကြည့်နေရ
တော့မှာ ...။ ပန် စားလာခဲ့တာက တနင်္ဂနွေအင်ကြီးမို့ ထပ်
စားရင် အန်ထွက်ဖို့ပဲ ရှိတော့တာ။ ထပ်စားဖို့ စဉ်းစားကြည့်သေး
သော်လည်း လုံးဝ မစားနိုင်တော့တာ သေချာနေပါသည်။

အရင်လိုဆိုရင်တော့ စစ်တစ်ယောက်တည်း စားနေ
လည်း ပန်က အနားမှာ ထိုင်နေကာ ပါးစပ်ကလည်း စကားများ
ရင်း လက်ကလည်း စစ်ကြိုက်တဲ့ ငှက်ပျောအူဖတ်လေးတွေ ရွေး
ခပ်ထည့်ပေး၊ အကြော်ထည့်ပေး အမြဲလုပ်နေကျပါ။ ခုတော့
အဲဒီအလုပ်တွေကို စစ်က မမမိုးမခအတွက် လုပ်ပေးနေပါသည်။

“မမ ... စားနော်၊ ကြိုက်သလောက်သာစား၊ မုန့်တွေက
အများကြီး ...”

“မမ ပန်းကန်ထဲချည်း ထည့်ပေးမနေနဲ့လေ၊ နေစစ်လည်း
စားဦး ...”

“ဟုတ် ... စားပါတယ်၊ ပန် ... နင် အေးဆေးပဲမဟုတ်
လား၊ ခဏထိုင်ဦးနော်”

“အေးပါ ... ပြောင့်ပြောင့်သာ စားတော်မူပါ”

ပန်က မသိမသာလေး ငေါတော့တော့ပြောပြီး စစ်
တို့ စားနေသည့် စားပွဲရှေ့က ဆိုဖာတစ်လုံးမှာ သွားထိုင်ကာ
ဂျာနယ်တစ်စောင် ဆွဲဖတ်နေလိုက်ပါသည်။

အခန်း(၁၆)

“စစ် ... နင်တော့ ငြိသွားပြီထင်တယ် ...”

မမမိုးမခ ပြန်သွားပြီးနောက်မှာ ပန်က စစ်နဲ့အတူ ကားတွေကြားမှာ လျှောက်၍ ကားကြည့်နေရင်းက လှမ်းပြော လိုက်ပါသည်။

စစ်က ပန်ကို လှည့်ကြည့်ရင်း...

“ဘာကိုငြိရမှာလဲ ...”

“မမကိုလေ ...”

“မမက ငါ့ ကတ်စတန်မာမို့လို့ ဂရုတစိုက် ဆက်ဆံရ တာပါကွာ၊ သိတယ်မဟုတ်လား၊ လန်ဘော်ဂီနီ မှာထား တာဆိုတော့ ...”

“ဘာကားမှာမှာ နင်က ဝန်ဆောင်ခပဲ ရမှာလေ၊ ပိုက်ဆံ တွေ အများကြီး ပိုရမှာမှမဟုတ်တာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလိုကားမျိုး မှာတဲ့လူရှိတာ စိတ်ဝင်စား စရာ ကောင်းတာပေါ့ ...”

ပန်က ပခုံးလေးတွန့်ကာ ပြုံးလိုက်သည်။ ထို့နောက် Premio (ပရီမီယံ)ကားတစ်စီးရဲ့ တံခါးကိုဖွင့်ကာ အတွင်းခန်းကို ဆေးသေချာချာ ကြည့်ပြီးမှ တံခါးပြန်ပိတ်လိုက်ရင်း ...

“ဒီကားအတွင်းခန်းက သိပ်မကောင်းဘူးနော်၊ C အဆင့် လောက်ပဲ ရှိမယ်ထင်တယ်၊ နင်ပြောတော့ အတွင်းခန်း B အဆင့်ထက် နိမ့်တာ မသွင်းဘူးဆို ...”

“Cဆိုပေမယ့် လျှော်ဖွပ်သန့်စင်လိုက်ရင် သန့်သွားနိုင်တာ တွေတော့ သွင်းတာပေါ့ကွာ ...၊ လုပ်ရမယ့် ဂရုစီဂျာတွေက အဆင့်ဆင့်ဆိုတော့ အားလုံးကိုတော့ အစအဆုံး လိုက် မကြည့်နိုင်တော့ဘူးလေ ...”

“ဒါနဲ့ မမက နင့်ဆီ ဘာလာလုပ်တာလဲ ...”

“ချက်လက်မှတ် လာပေးတာလေ၊ ကားအတွက် ငွေက တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ချေရတော့မှာ၊ ပါမစ်လျှောက်ဖို့ မှတ်ပုံ တင်နဲ့ သန်းခေါင်စာရင်းတော့ သွားယူပြီးသား”

“နင် သွားယူတာလား ...”

“အေး ...၊ သံရည်ကြိုစက်ဘက် သွားရင်း လမ်းကြိုနေ တာနဲ့ သူရောက်နေတဲ့ ချာချီမှာ ဝင်ယူလိုက်တာ”

“အဟက် ... ဟက် ...”

“နင် ဘာရယ်တာလဲ ပန် ...”

ပန်က စစ်ကို ဘာမှ ပြန်မပြောသေးဘဲ ကားတစ်စီးကို ခပ်လျှော့လျှော့မှီကာ လက်ပိုက်ရပ်ရင်း စစ်ကို ခပ်ပြုံးပြုံးလှမ်းကြည့်နေလိုက်သည်။ စစ်က ပန်ရှေ့က ကားတစ်စီးရဲ့ နောက်ဖုံးပေါ်မှာ တက်ထိုင်လိုက်ရင်း...

“ပန် ... နင့်အပြုံးက လှောင်ပြုံးကြီးပါလား။”

“အေးလေး၊ လှောင်ချင်လို့ ပြုံးတာပဲဟာ။ နင်က တစ်ချိန်တည်းမှာ စကားနှစ်မျိုးပြောတာကိုး၊ အားလုံးကို အစအဆုံးလိုက်မလုပ်နိုင်တော့ဘူးလို့ ခုပဲပြောတဲ့သူက ကတ်စကန်မာဆီက မှတ်ပုံတင်၊ သန်းခေါင်စာရင်းကအစ ကိုယ်တိုင်သွားယူတယ်ဆိုတော့...”

“လမ်းကြိုလို့လို့ ငါ ပြောပြီးသားလေ၊ ပန် ... နင် ငါ့စကားကို လိုက်လိုက် ထောက်မနေနဲ့ဟာ...”

“စစ်ရာ ... နင်နဲ့ငါ ဘော်ဒါတွေ ဖြစ်ခဲ့တာ ကြာပါပြီတခြားသူတွေကိုသာ လိမ်လို့ရမယ်၊ ငါ့ကိုတော့ လိမ်လို့မရပါဘူး၊ ငါ အကဲခတ်မိသလောက်တော့ မမအပေါ် နင်ထားတဲ့ စိတ်က အရင်ကောင်မလေးတွေနဲ့ မတူဘူး၊ အထူးခြား ဆုံးကတော့ မမနဲ့တွေ့ပြီးတဲ့နောက်မှာ နင် ငါ့ဆီဖုန်းဆက်ပြီး ကောင်မလေးတွေအကြောင်း မပြောတော့ဘူး၊ ပြီးတော့ ဒီလောက် စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတဲ့ မိန်းမလှအကြောင်း နင် ငါ့ကို လုံးဝပြောမပြောတော့ဘူး။”

“ငါ စိတ်မဝင်စားလို့၊ မထူးခြားလို့ မပြောတာလည်းဖြစ်နိုင်တာပဲလေ”

“အဟက် ... အဲဒီစကားမျိုး တခြားသူတွေကို သွားပြော၊ နင် မူမမှန်တာတွေကို ငါ မသိဘူးထင်လို့လား၊ လောလောဆယ် အခြေအနေကြည့်ရတာတော့ သူက နင့်ထက် ငါရင့် သတ္တရင့်ပုံပေါက်နေတာ၊ နင်တော့ ဝင့်လည်တော့မယ်ထင်တယ်...”

ပန်က အခိုင်အမာကြီး ပြောနေတာမို့ နေစစ်က ကိုယ့်ခံစားချက်ကို ကိုယ် ပြန်ဆန်းစစ်ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ သို့သော် သူ့ကိုယ်သူလည်း သူမသိပါ။ ချာချိမှာ တွေ့ခဲ့ပြီးကတည်းက သူမအပေါ် အကောင်းမြင်စိတ်တွေ ဝင်လာခဲ့တာတော့ အမှန်ပင်။

“သူက ထင်သလောက်တော့ မဆိုးဘူး ထင်ပါတယ်ဟာ၊ သူ့ကြည့်ရင် ဘဝင်မြင့်မြင့် ဂုဏ်မောက်မောက်လို့ ထင်ရပေမယ့် ချာချိမှာတွေ့ခဲ့တုန်းကတော့ ဖြူဖြူစင်စင်ပုံ အရမ်းပေါက်နေတာ...”

“ဒါကတော့ဟာ ဘယ်ဘာသာဝင်မဆို ကိုယ်ကိုးကွယ်တဲ့ ဘုရားရိပ် တရားရိပ်ရောက်ရင်တော့ ရှိသေညွှတ်နှုတ်နဲ့ ဖြူစင်တဲ့ပုံမျိုး ဖြစ်သွားတတ်တာပဲ၊ သူက ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်လား...”

“ဟုတ်မယ်ထင်တာပဲ၊ ဘုရားကျောင်းက သင်းအုပ်ဆရာ

ကတော့ သူ့ကို ရှယ်လီလို့ ခေါ်တာပဲ။ ခရစ်ယာန်နိမ့်ထင်တယ်။ ဘုရားကျောင်းက မိဘမဲ့ကလေးတွေကိုလည်း သူပဲကူညီထောက်ပံ့ထားတာတဲ့။ ပုံမှန်ဆို မာရေကျောရေ နိုင်ပေမယ့် ကလေးတွေကို ဆက်ဆံတာကျတော့ ကြင်နာ နွေးထွေးနေတာပဲ”

“ကလေးတွေနဲ့တွေ့ရင် ဘယ်သူမဆို နူးညံ့သွားတာ သဘာဝပဲလေ စစ်ရဲ့။ နင်က ကြည့်တော့သာ ဆရာကြီးလိုလိုနဲ့ တကယ်တမ်းကျတော့ ကလေးသာသာပဲ ရှိသေးတာ ...”

“ဘာ ... ဘာ၊ ပန်စုတ် ငါ့ကို လာနှိပ်ကွပ်မနေနဲ့။”

“မဟုတ်လို့လား၊ နင့်ကိုယ်နင် မိန်းကလေးတွေ အများကြီးနဲ့ တွဲဖူးထားလို့ မိန်းကလေးတွေ စိတ်ကို နှော့ကြေနေပြီလို့ မထင်နဲ့ ...။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ကို မိန်းမချင်းပဲ အသိဆုံး၊ နင်သိတယ်ဆိုတာ ကကြီး ခခွေးတန်းပဲ ရှိတာ၊ ငါက အ အထိသိတယ်”

စစ်က ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“ဆရာမကြီးပေါ့လေ ...”

“ငါက ဆရာမကြီးဆိုရင်တောင် မမစိုးမခရဲ့ ခြေဖျားကို မမိသေးဘူး၊ သူက နင့်ထက်ရော ငါ့ထက်ပါ ဆရာကျတယ်၊ နင့်ဘက်က နင့်ထုံးစံကြီးအတိုင်း အထာတွေ ပညာတွေ ထုတ်ပြရင်တောင် သူ့အတွက် ကလေးကစားစရာပဲ ဖြစ်နေမှာ”

“သူကလည်း ငါ့လောက်ဆို စိတ်မဝင်စားပါဘူးဟာ ...၊ ပြီးတော့ သူနဲ့ငါက ဒီကားကိစ္စကလွဲရင် ပတ်သက်စရာ မရှိပါဘူး၊ ခုလည်း ပိုက်ဆံတစ်ရစ်ပေးပြီးသွားပြီဆိုတော့ ကားရောက်လာတဲ့အထိ တစ်လခွဲ နှစ်လအတွင်း ပတ်သက်စရာ မရှိဘူး၊ သူ့လက်ထဲ ကားရောက်ပြီးတာနဲ့ ငါတို့ ပတ်သက်မှုက ပြီးပြီ”

“ပြီးမှာ သေချာတယ်ပေါ့”

“သေချာတာပေါ့ ...”

“ဒါနဲ့ ... သူ့ သန်းခေါင်စာရင်း နင် ယူလာတယ်ဆို”

“အင်းလေ ...”

“သန်းခေါင်စာရင်းထဲမှာ လူဘယ်နှယောက် ရှိလဲ”

နေစစ်က ချက်ချင်း မဖြေမိဘဲ ခဏနှုတ်ဆိတ်နေ

ပြီးမှ ...

“သူတစ်ယောက်တည်း ...”

ဟု ခပ်တိုးတိုး ဖြေလိုက်ပါသည်။

“အင်း ... တစ်မျိုးတော့ တစ်မျိုးပဲနော်”

ပန်ကလည်း ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်လိုက်မိပါသည်။

အခန်း(၁၇)

နေ့စစ်သည် တနင်္ဂနွေ ရုံးပိတ်ရက်မှာ အပ်ကား
ဟောင်းတွေ ထားသည့် ဂိုထောင်ရှိရာ အင်းစိန်ဘက်သို့ အင်းစိန်
လမ်းအတိုင်း ကားမောင်းလာပါသည်။

ကမ္ဘာအေးဘုရားလမ်းပေါ်က သူ့ရှိုးရွမ်းမှာ ကား
ထားစရာ နေရာမရှိတော့တာနဲ့ အင်းစိန်ဘက်မှာ ခြံတစ်ခြံဝယ်
ကာ အပ်ရမည့် ကားဟောင်းတွေရော၊ ဆိပ်ကမ်းက ထုတ်လာ
သည့် ကားသစ်တွေပါ ထိုနေရာမှာ ထားဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ဂိုထောင်
မှာ အစောင့်ရှိပေမယ့် သူက တစ်ပတ်တစ်ခါတော့ ရောက်ဖြစ်
သည်။

နေ့စစ်က ကားမောင်းလာရင်း မမမိုးမခကို သတိရ
နေခဲ့မိသည်။ ခုဆို သူမကိုမတွေ့ရတာ တစ်လကျော်ခဲ့ပြီ...။
သူမ ချက်လက်မှတ် လာပေးပြီးတဲ့ နေ့ကတည်းက မတွေ့ဖြစ်ခဲ့

တော့တာပင်။ ဒီကြားထဲ ကားမရောက်မချင်းတော့ တွေ့စရာ
အကြောင်းလည်း မရှိတော့ပါ။

တစ်ခု ခက်တာကတော့ မမမိုးမခကို သူ မကြာ
ခဏ သတိရနေခဲ့မိတာပင်...။ နေ့စစ်ဘဝမှာ ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတဲ့
မိန်းကလေး တော်တော်များများရဲ့ စိတ်ဟာ ပွင့်လင်းမြင်သာမှု
ရှိပြီး မမမိုးမခကတော့ လျှို့ဝှက်နက်ရှိုင်းသည်။ မာန်ဝင့်ချီသော
မျက်နှာ၊ မိုးပေါ်က လေသံ၊ စမတ်ကျသော အနေအထိုင်၊ အဆင့်
မြင့်သော ဖက်ရှင်၊ သုံးစွဲနိုင်သော ငွေ၊ သန်းခေါင်စာရင်းထဲက
တစ်ခုတည်းသော နာမည်။

ပြီးတော့... ချာချီမှာ တွေ့ခဲ့ရသည့် တခြားတစ်ဖက်
က မျက်နှာ။ ဘဲဥဟင်းနဲ့ ပဲသီးကြော် ထမင်းဘူးကို မက်မက်
မောမော ဝယ်ပြီး ဆွေးဆွေးလျှလျှ စားနေတဲ့ ထူးဆန်းမှု...။
သူမတစ်ကိုယ်လုံးမှာ ပပေဠိတွေ ပြည့်နက်နေလို့များ သူ စိတ်ဝင်
စားမိလေသလား...။

မနေ့ကတော့ သီလဝါ ဆိပ်ကမ်းသို့ ကားတင်
သင်္ဘော ဆိုက်ကပ်မည့်ရက်ကို သိသိချင်း သူမဆီ သူ ဖုန်းဆက်
ခဲ့ပါသည်။

“ဟဲ့လို့... မမလား”

ဟု သူပြောချိန်မှာ သူမထဲက လှိုက်လှဲသော အသံ
ကလေး ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပါသည်။

“နေ့စစ်လား...။ တို့မျှော်နေတာ...”

ထိုစကားက သူ့ကို ကြက်သီးမွေးညင်း ထသွား
စေခဲ့တာ။ ထိုအသံကလေးဟာ ဟိုအရင် ကြားကာစတုန်းကလို
ခပ်ကြောကြော ခပ်မာမာ လေသံမျိုးမဟုတ်။ အသံက အရမ်း
နူးညံ့ချိုလှ ချွံ့နွဲ့ ပျစ်အိနေတာလည်း မဟုတ်...။ ညို့ဓာတ်တွေ
ပြည့်နှက်နေတာလည်း မဟုတ်။ သူတဲဖူးတဲ့ မိန်းကလေးတွေလို
အိစိကလီ ရိုက်နေတဲ့ လေသံမျိုးလည်း မဟုတ်။ ‘မျှော်နေတာ’
ဆိုတဲ့ စကားလုံးလေးထဲမှာ တကယ့်ကို စိတ်ရင်းနှင့် လှိုက်လှိုက်
လှဲလှဲ မျှော်နေသော အဓိပ္ပာယ်တွေ ပျော်ဝင်ကြွေသက်နေခဲ့သည်။
ထိုအသံလေးက သူ့ရင်ကို လာရိုက်သည်။

မမကို တွေ့စတုန်းက သူ့လက်ကိုဆွဲ၍ ဖုန်းနံပါတ်
ရေးရဲသော မမ၏ ရံတင်းမှု၊ မမ၏ စကားပြောရုံ၊ အကြည့်စူးစူး
ရဲရဲ၊ တစ်ကိုယ်တော် သွားလာရင်း ငွေကို သုံးဖြုန်းနေမှုတွေ
ကြောင့် မမဘက်က စပြီး သူ့အပေါ် ညှို့ငင် ဆွဲဆောင်လိမ့်မည်
ဟု ထင်စရာကောင်းခဲ့သည်။ မမရဲ့ အပြုအမူတွေက မမဘဝကို
မသင်္ကာဖြစ်စေသည်။ သူ့အပါအဝင် သူ့ရုံးက လူတွေရဲ့ စိတ်ထဲ
မှာ၊ ပြီးတော့ ပန်ပန့်စိတ်မှာ မမကို ‘မသင်္ကာစရာကောင်းတဲ့
ဘဝမျိုး’ ပိုင်ဆိုင်ထားသူဟု အထင်ရောက်ချင်စရာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

သို့သော် ... တကယ်တမ်းကျတော့ မမဟာ သူထင်
သလောက် လန့်စရာ မကောင်းခဲ့ပါ။ ကားကိစ္စ ဆက်သွယ်ဖို့
မလိုအပ်တော့တဲ့ အချိန်တွေမှာလည်း အကြောင်းရှာပြီး သူ့ဆီ
ဖုန်းမဆက်ခဲ့၊ သူ့ရုံးကိုလည်း မလာခဲ့ ...။

သူကတော့ အံ့သြစရာကောင်းစွာ သူမကို သတိတရ
ဖုန်းဆက်ချင်ခဲ့သည်။ သို့သော် အကြောင်းမရှိဘဲလည်း သူ မဆက်
ရဲခဲ့ပါ။ ကားကိစ္စ ပြောစရာရှိလို့ သူမထံ ဖုန်းခေါ်ဖြစ်ချိန်မှာတော့
သူမအသံကို ကြားချင်စိတ်စောလျက် ရင်ခုန်သံ နည်းနည်းတော့
မြန်ခဲ့သည်။

သူ ကြားလိုက်ရတဲ့ အသံကလေးကလည်း သူ့ခံစား
ချက်နဲ့ ထပ်တူ ခံစားချက်မျိုးကို ဖော်ပြနေသည်ဟု သူထင်မိသည်။

“မမ ကား ပါလာတဲ့ ကားတင်သင်္ဘောက (xxx)ရက်နေ့
ရောက်မယ်ဆိုတာ အကြောင်းကြားပေးတာပါ မမ ...”

နေစစ်က လေသံမှန်မှန်နှင့် ပြောပြလိုက်တော့ မမ
က ခဏ တိတ်ဆိတ်သွားပြီးမှ ...

“ကားသွားထုတ်ရမယ့် နေ့ကျရင် ဝန်ထမ်းတွေ သွားထုတ်
မှာလား၊ နေစစ် ကိုယ်တိုင်ထုတ်မှာလား ...”

“ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပဲ သွားထုတ်ဖြစ်မှာပါ”

“မမလည်း လိုက်ခဲ့ချင်တယ်”

“သန့်လျင် သီလဝါဆိပ်ကမ်းထိ သွားရမှာဆိုတော့ နည်း
နည်းဝေးတယ်၊ ဆိပ်ကမ်းမှာလည်း လူတွေရှုပ်၊ ကားတွေ
ရှုပ်နဲ့ မမ လိုက်လို့ အဆင်ပြေပါ့မလား”

“ရပါတယ်၊ မမ လိုက်ခဲ့မယ်၊ မမ ကားကို မမ စီးချင်လှ
ပြီလေ၊ ခုနု မျှော်နေတယ်ဆိုတာ မမ ကားကို ပြောတာ
နော်”

အဟား... ဟုတ်လို့လား မမရဲ့။ သူ စိတ်ထဲကနေ
ပဲ ပြန်မေးဖြစ်ခဲ့သည်။ လျှပ်တစ်ပြက် ထွက်လာတဲ့ စကားလုံးကို
မာနကြီး တစ်ခွဲသားနဲ့ ဖုံးကွယ်လိုက်တာ မဟုတ်ဘူးလား။

မမနဲ့ ပြောပြီး ဖုန်းချလိုက်ချိန်မှာ မမဟာ မာနကြီး
တစ်ခွဲသား ရှိသယောင်ယောင်နဲ့ အားနည်းဖျော့တော့နေတဲ့ သူမရဲ့
မူရင်းစိတ်ကို ဟန်ဆောင်ဖုံးကွယ်ထားသလားဟူသော အတွေးသစ်
တစ်မျိုးကို နေ့စစ်က တွေးမိသွားခဲ့ပါသည်။

ဒီအတောအတွင်း တွေးမိတာတွေကတော့ ဖျတ်ခနဲ
ဖျတ်ခနဲ ...။ တစ်နေ့မှာ ဘယ်နှခါလောက်များ ဖျတ်ခနဲ တွေး
မိသလဲတောင် မရေတွက်နိုင်ခဲ့ပါ။

ခုလည်း အင်းစိန်လမ်းမပေါ်မှာ ကားမောင်းလာရင်း
အင်းစိန်ရွာမက မမရဲ့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းလေးကို တွေးမိလာသည်။
ဟင်... ရောက်တော့မှာပဲ။ ဟိုးရှေ့က လမ်းကွေ့တစ်ခုကို ကျော်
လိုက်ရင် မမနဲ့ တွေ့ခဲ့ဖူးတဲ့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းလေးကို ရောက်
မှာပဲ ...။

တွေးရင်းကပဲ နေ့စစ်က ကားကို ဘုရားရှိခိုးကျောင်း
ဝန်းရှိရာ လမ်းသွယ်ဘက်သို့ ချိုးကွေ့မောင်းမိပြီးသား ဖြစ်သွား
ခဲ့သည်။

ဒီနေ့ဟာ တနင်္ဂနွေနေ့...။ ပြီးတော့ အချိန်က
ညနေ ၅ နာရီခွဲပြီ ...။ မမ ဒီအချိန် ချာချိမှာ ရှိနေလေမလား။

ရှိနေရင် သူက ဘာအကြောင်းပြချက်နဲ့ မမကို ဝင်တွေ့ရမလဲ။
မမကို တွေ့တွေ့ မတွေ့တွေ့ ချာချိကလေးဆီကို သွားချင်စိတ်
ပေါ်လာတာမို့ သူက ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဆက်မောင်းလာခဲ့သည်။

ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းဝန်းလေးကတော့ ပထမတစ်
ခေါက် ရောက်ခဲ့တုန်းကလိုပဲ အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်နေမြဲ၊ ပထမ
တစ်ခေါက်နဲ့ မတူတာဆိုလို့ နေ့စစ်ရဲ့ နှလုံးခုန်သံပဲ ရှိသည်။
စိတ်ခံစားချက်ပဲ ရှိသည်။ သူ့ရင်ထဲကို လွမ်းမောတမ်းတသလို
ခံစားချက်မျိုးတွေ ထူးဆန်းစွာ ရောက်ရှိလာခဲ့သလို စိတ်လှုပ်ရှား
မှုတစ်မျိုးဖြင့် ရင်ခုန်သံလည်း နည်းနည်း မြန်နေခဲ့ရသည်။

သူက ကားကို ချာချိနဲ့ ခပ်ဝေးဝေး ခြံဝန်းထောင့်
မှာ ရပ်ထားခဲ့ပြီး ချာချိရှိရာ ကုန်းမြင့်ကလေးဆီသို့ မြေနှိလမ်း
လေးအတိုင်း ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်တက်လာခဲ့သည်။

ဘုရားကျောင်းနဲ့ တဖြည်းဖြည်းနီးလာချိန်မှာ ဘုရား
ကျောင်းထဲက လွင့်ပျံ့လာသည့် စန္ဒရာသံလေးကို စတင်ကြားရ
သည်။ သူ ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းလိုက်တိုင်း ဓမ္မတေးသီဆိုသံတွေ
နှင့်အတူ ထွက်ပေါ်နေသော စန္ဒရာသံလေးက နီးနီးလာသည်။

နေ့စစ်က ဘုရားကျောင်းရဲ့ တံခါးဝမှာ ရပ်ရင်း
ဘုရားကျောင်းထဲသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

ခုံတန်းရှည်များရဲ့ ထိပ်ဆုံး၊ ဓမ္မတေးသီဆိုနေသူများ
ရဲ့ ဟိုးဘက်ထိပ်ဆုံးဆီမှ စန္ဒရာသံက သာယာစွာ ထွက်ပေါ်လျက်
ရှိသည်။ မျက်နှာကြက်အောက်ရှိ မှန်ပြတင်းရှည်ကြီးဆီမှ ညနေခင်း

၁၄၆ ■ ပုညဝင်

အလင်းရောင်တန်း တစ်ခုသည် စန္ဒရားတီးနေသော မိန်းကလေး၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ လင်းဖြာကျရောက်နေခဲ့သည်။

သွယ်လျ ပျော့ပျောင်းသော လက်ချောင်းကလေးများက စန္ဒရားခလုတ်ပေါ်မှာ ပြေးလွှားနေခဲ့သည်။ မျက်နှာရဲ့ တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ဆံပင်ကောက်လေးတွေ ဖြာကျနေပြီး ဝါဖန့်ဖန့် အလင်းရောင်က ထိုဆံပင်တွေပေါ်မှာ ကျရောက်နေသည်။ အဖြူရောင် ဂါဝန်ရှည်ဖားဖားလေးက ထိုင်ခုံရဲ့ ဘေးနှစ်ဖက်မှာ ပုံအိပ်ဖြာနေသည်။ ဒါဟာ မမမိုးမခရဲ့ တခြား တစ်မျက်နှာပေါ့။ သူမရဲ့ ပီဘီ ဖြူစင်သန့်ရှင်းသော အသွင်က သူ့နှလုံးသားကို တုန်လှုပ်စေခဲ့သည်။

သူက ဘုရားကျောင်းအဝင်ဝ တံခါးကွယ်လေးမှာ ရပ်တန့်ရင်း သူမကို ငေးမောကြည့်နေခဲ့မိသည်။

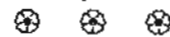
ဓမ္မတေးသီဆိုမှုနှင့် စန္ဒရားသံလေး မပြီးဆုံးမီမှာပင် နေစစ်က ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ သတိရလို့ လာခဲ့မိသော မယ့် သူလာတာကိုတော့ မမ မမြင်တွေ့စေလိုပါ။

သူက ဘုရားကျောင်းကို ကျောခိုင်းလျက် ကားရုံထွားသော နေရာဆီသို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။

သူ့နောက်နားဆီမှာ မမရဲ့ စန္ဒရားသံလေးက လွင့်လိုက်ပါလာခဲ့ပါသည်။

အခန်း(၁၈)

ကားထုတ်ဖို့ သန့်လျင် သီလဝါဆိပ်ကမ်းသို့ သွားညှိနေမှာတော့ မမကို ခါတိုင်းလို ထည်ထည်ဝါဝါ အလှပြင်ထားဘဲ လွတ်လပ်တက်ကြွ နုပျိုသော အသွင်ဖြင့် မြင်ရသည်။

မီးခိုးရောင် ကော်တွန် ဘောင်းဘီက ဒူးအထက်နားထိပ် ရှည်ပေမယ့် ပွပ္ဖလေးမို့ လုံးဝမရိုင်းပါ။ စပို့ရှပ်အဖြူရောင်လေးက လက်နားနှင့် ကော်လံမှာ မီးခိုးရောင် အရစ်ကလေးတွေနှင့် ...။ ဆံပင်ကောက်တွေကို ဘီးကုပ်လို ခေါင်းစည်းအပြားကြီးနှင့် ပင့်တင်ပြီး နောက်မှာစုစည်းထားကာ နေကာမျက်မှန် ခပ်ကြီးကြီးကို တပ်ထားသည်။ ဖိနပ်က မီးခိုးနှင့် အဖြူစပ် sport shoes လေးကို ခြေအိတ်အတိုကလေးဖြင့် ဝတ်ထားသည်။

အရောင်အလင်းလေးတွေချည်း ရွေးဝတ်ထားတာ မမပုံစံက နေရောင်အောက်မှာ လင်းထင်းပြီး ပေါ့ပါးသည်နှင့် မီးခိုးလေး ပေါ်နေသည်။

မမက နေစစ်တို့ ရှိုးရွှမ်းကို မနက် ၁၀ နာရီလောက် ရောက်လာတာမို့ မမ ကားကို ရှိုးရွှမ်း ခြံဝန်းထဲမှာပဲ ရပ်ထားခဲ့ကာ နေစစ် ကားဖြင့် ထွက်လာခဲ့ကြတာပင်။

နေစစ်က တစ်ယောက်တည်းဆို ကားကို မြန်မြန် မောင်းဖြစ်ပေမယ့် မမပါတာမို့ ခပ်မှန်မှန်ပဲ မောင်းလာဖြစ်သည်။

သန်လျင်တံတားကို ဖြတ်၊ သန်လျင်မြို့ထဲကို ကျော်လာပြီးနောက် ကျိုက်ခေါက်ဘုရားနားက MITT သို့ဟု မြားပြထားသော လမ်းခွဲအတိုင်း သီလဝါ ဆိပ်ကမ်းဘက်သို့ ဆက်မောင်းလာခဲ့သည်။

မမက ဆိုင်းဘုတ်ကို အသံထွက်၍ လှမ်းဖက်လိုက်သည်။

“မြန်မာ အင်တာနေရှင်နယ် သီလဝါ တာမင်နယ်၊ အင်တာကက်က MITT ပေါ့ ဟုတ်လား၊ မမတို့ ခုသွားမှာ အမ်(မ်)အိုင်တီတီ ကိုပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ် မမ၊ သီလဝါဆိပ်ကမ်းကို အဲဒီလိုပဲ တယ်လေ”

“မမ ဒီဘက်ထိ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူး၊ ဪ... ဪ သတိရတယ်၊ အိမ်က အဒေါ်ကြီးကတော့ ပြောလိုက်တာ ကျိုက်ခေါက်ဘုရားနားမှာ ထန်းသီးတို့ ပိန္နဲသီးတို့ ရောင်းတဲ့ ဈေးသည်တွေ ရှိတယ်တဲ့၊ မမက ထန်းသီး သိပ်ကြိုတာ၊ ဘယ်မှာဝယ်ရမှန်းမသိလို့ မစားရတာ ကြာပြီ၊ ထ

သီးသည်တွေ့ရင် မမ ဝယ်စားချင်လို့ ကားခဏရပ်ပေးနော်...”

“ရတယ်လေ... ဘုရား ဟိုဘက်ကို ပြန်ကွေ့လိုက်ရင် ကျောက်တန်းဘက်သွားတဲ့ လမ်းဘေးမှာ ဈေးသည်လေး ရှိတတ်ပါတယ်”

နေစစ်က ကားကို ဘုရားဘေးလမ်းမှဖြတ်၍ တညင်သွားသည့် လမ်းမပေါ်သို့ တက်လိုက်တော့ ထန်းသီးသည်တွေကို လှမ်းမြင်ရသည်။

ကားရပ်တော့ မမက ခပ်သွက်သွက်လေး လှမ်းဆင်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ထန်းသီးခိုင်တွေ ချထားသော ဈေးသည်ဆီ လျှောက်သွားသည်။

နေစစ်က ကားကို လမ်းဘေးချကာ ရပ်ခဲ့ပြီး မမဆီ လျှောက်လာခဲ့သည်။ လှမ်းမြင်နေရသော မြင်ကွင်းကတော့ နည်းနည်း ရယ်စရာကောင်းသည်။

‘မိုးပေါ်က မမ’က ထန်းသီးသည်ရှေ့မှာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ချပြီး ထန်းသီးသည် ခုတ်ထစ် ထွင်းထုတ်ပေးလိုက်သည့် ထန်းသီးမြွှာလေးကို လက်မဖြင့် ထိုးကော် အခွံခွာကာ အားရပါးရ အငမ်းမရ စားနေလိုက်ပုံများ...။

မမဟာ ဘယ်လို နားလည်ရမှန်းမသိသော မိန်းမတစ်ယောက်ဟုဆိုရမှာလား။ ဘယ်ဟာက စိတ်ရင်း၊ ဘယ်ဟာက ဆန်ဆောင်တာဆိုတာ ခွဲခြားမရဘဲ ရောထွေးနေခဲ့သည်။ မမဟာ တူညီသော စိတ်ဝိညာဉ် နှစ်မျိုး ပူးကပ်ခံနေရသူနှင့် တူသည်။

ခုလိုကျတော့လည်း မမပုံစံက ချမ်းသာသည့် မိန်းမ တစ်ယောက်နဲ့ မတူ ...။ ခုလို လမ်းဆေးမှာ ထန်းသီးထိုင်စား သည့် အနေအထားက မမနှင့် မအပ်မရာလို ဆိုရပေမယ့် မမ ပုံစံကတော့ ဒီလို အနေအထားနှင့် အသားတကျ ဖြစ်နေပုံပေါ်နေ သည်။

“နေစစ် ... လာ ဒါလေးက နဖတ်ချိုမြပြီး အရည်လေး ကို ရွန်းနေတာပဲ၊ ရော့ ... စားကြည့်”
“အင် ...”

အနားရောက်လာပြီး သူမဆေးမှာ ထိုင်ချလိုက်တဲ့ နေစစ်ရဲ့ ပါးစပ်ထဲကို ထန်းသီးအမြွှာသေးလေး တစ်မြွှာ လှမ်း ထည့်ပေးလိုက်သဖြင့် နေစစ်က ရှောင်ချိန်မရဘဲ အငိုက်မိသွား ကာ ထန်းသီးမြွှာကို ပလုတ်ပလောင်း ဝါးစားလိုက်ရသည်။ မမက လက်မထောင်ပြထားရင်း ...

“ကောင်းတယ် မဟုတ်လား”

ဟု မေးတာမို့ သူကလည်း ဝါးရင်းတန်းလန်းက ကမန်းကတန်း လက်မတစ်ချောင်း ထောင်ပြလိုက်ရပါသည်။

အဲ့ဒီနောက်တော့ သူမ အားပါးတရ ဆက်စားနေ တာကို သူက မလှမ်းမကမ်းမှာ ထိုင်ရင်း ငေးကြည့်နေလိုက်မိ သည်။

ခုလိုတော့လည်း မမက လန့်စရာကောင်းမနေဘဲ ရယ်စရာသာ ကောင်းနေခဲ့သည်။

“အား ... စားကောင်းကောင်းနဲ့ စားလိုက်တာ ဗိုက်တောင် အင့်သွားပြီ၊ ကဲ ... သွားကြမယ် နေစစ်”

မမက လက်နှစ်ဖက်ကို တစ်ရှူးစနဲ့ သုတ်ပစ်လိုက် ပြီး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ နေစစ်က မမကို ငဲ့ကြည့်ရင်း ...

“မမ တအားစားတာပဲ၊ ထန်းသီးများ ဒီလောက်စားရတယ် လို့ ဗိုက်တွေနာကုန်းဦးမယ်”

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ မမမှာ ကိုယ်လုပ်ချင်တာ လုပ်ပြီးလို့ ဖြစ် လာတဲ့ ဘယ်လိုဒုက္ခမျိုးကိုမဆို ခံနိုင်တဲ့ သတ္တိ ရှိတယ်”

မမရဲ့ စကားက သူ့စိတ်ကို တစ်မျိုးကြီး ခံစားသွား စေခဲ့ပါသည်။ မမဟာ ဗိုက်ရှူးရဲလား။ တစောက်ကန်းလား။ စိတ်အလိုလိုက်တဲ့ မိန်းမမျိုးလား။ ကိုယ်လုပ်ချင်တာရှိရင် ဘာဖြစ် ဖြစ် လုပ်တတ်တဲ့ မိန်းမမျိုးလား ...။ ထိုအတွေးများက သူ့ကို ရင်လေးစေသည်။ သို့သော် ... မမရဲ့ ရွှင်မြူးပေါ့ပါးသော ပုံစံ ကလေးကတော့ သူ့စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ဖမ်းစားထားခဲ့ပါသည်။

“ဒီဘက်လမ်းတွေက သာယာသားပဲနော်၊ မမ ဒီဘက်ကို တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူး”

ကားဆက်မောင်းလာချိန်မှာ မမက လမ်းဘေးဝဲယာ ကို ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်ပါသည်။ နေစစ်အတွက်လည်း အကြိမ် ကြိမ် သွားလာနေကျ ဒီလမ်းလေးက ဒီနေ့အဖို့ ပိုပြီး သာယာ နေသလိုပင် ...။

မကြာခင် သီလဝါဆိပ်ကမ်း ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

ဂိတ်ဝမှာ ဝင်ခွင့်လုပ်ပြီး အတွင်းထဲသို့ မောင်းဝင်လာတော့ မမက ကွင်းပြင်ကြီးထဲမှာ ရပ်ထားသည့် ကားတွေကို လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“ကားတွေက များလိုက်တာနော်၊ မမ ကားကရော ဘယ်မှာလဲ၊ အဲဒီမှာပဲလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ မမကားက ဟိုဘက် ဂိုထောင်ထဲမှာ၊ ဒီဘက်ကိုလာ မမ၊ ကျွန်တော်ကတော့ သင်္ဘောပေါ်က ချတုန်းက တစ်ခါ ရောက်ထားလို့ မမကားကို မြင်ဖူးပြီးပြီ”

နေစစ်က မမကို တန်ဖိုးကြီးကားတွေထားသည့် ဂိုထောင်ကြီးဘက်သို့ ခေါ်လာခဲ့ပါသည်။

ကားကိုတွေ့တော့ မမက ကလေးလို မြူးရွှင်သွားခဲ့သည်။ လိုအပ်တဲ့ စာရွက်စာတမ်းကိစ္စ၊ စစ်ဆေးတဲ့ကိစ္စတွေ ပြီးချိန်မှာတော့ မမမိုးမခက လန်ဘော်ဂီနီကို မောင်းမည်တက်ကဲ ဖြစ်နေခဲ့ပြီ ... ။

“နေစစ် ... မမ မောင်းယူသွားလို့ ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဖြစ်တော့ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မမ အဝေးကြီးမောင်းနေရမှာပေါ့၊ ပြီးတော့ ကားက ခုမှ ဝေးဝေးစမောင်းရမှာဆိုတော့ လမ်းမှာ ဘာဖြစ်မယ်မှန်း မသိဘူးလေ ...”

“နေစစ် ပါသားပဲ ...၊ နေစစ်က မမကားနောက်က မောင်းလိုက်ခဲ့ပေါ့၊ ဒါနဲ့ ကားက မမအိမ်အထိ မောင်းယူသွားလို့ ရပြီလား”

“ယူသွားရင်တော့ ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ‘ကညန’မှာ လိုင်စင်ဝင်ဖို့ ရှိသေးတယ်”

“ဒါဆိုလည်း လိုင်စင်ဝင်ပြီးမှပဲ ယူတော့မယ်လေ၊ ခုတော့ နေစစ်တို့ ရှိုးရွမ်းမှာပဲ ထားခဲ့လိုက်မယ်၊ မမမှာလည်း ကားပါတော့ မမကားနဲ့ပဲ အိမ်ပြန်လိုက်မယ်”

“မမသဘောလေ ...”

“ဒါဆို သွားလို့ရပြီလား”

“ရပြီ ...”

“နေစစ် နောက်က လိုက်ခဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“အဝေးကြီးက မလိုက်နဲ့နော်၊ နီးနီးလေးက လိုက်၊ လမ်းမှာ မမကား တစ်ခုခုဖြစ်ရင် နေစစ်ကိုပဲ အားကိုးရမှာ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ...”

အဲဒီနောက်တော့ မမမိုးမခက သူမ၏ လန်ဘော်ဂီနီ ပြိုင်ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းကာ သီလဝါဆိပ်ကမ်းမှ ထွက်ခွာလာပါသည်။

မမက လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကားမောင်းချင်တာမို့ လာလမ်းအတိုင်း မပြန်ဘဲ စက်မှုဇုန်ကိုဖြတ်ကာ သန်လျင်ကျောက်တန်းလမ်းမကြီးဆီ တည့်တည့်ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ဖောက်ထားသည့် လမ်းအတိုင်း ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် မောင်းလာခဲ့ကြသည်။

ကားမောင်းသူအကြိုက် ရှင်းလင်း ဖြူးမြောင်းနေ သည့် လမ်းပေါ်မှာ မမရဲ့ လန်ဘော်ဂီနီ ပြိုင်ကားအပြာရောင် လေးက တရိပ်ရိပ် ပြေးနေခဲ့သည်။

မမကားနဲ့ တအားကြီး ဝေးကွာမကျန်ခဲ့ရအောင် မောင်းလိုက်လာသော နေ့စစ်က ကိုယ့်ရှေ့မှာ တရိပ်ရိပ်ပြေးနေ သော ပြိုင်ကားလေးကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုး ကြီး လှိုက်ဟာသော ခံစားချက်တစ်ခု ကြီးစိုးအံ့ဖွဲ့လာခဲ့ရသည်။

သူ့ရှေ့က ကားထဲမှာ ...

ကားကိစ္စတွေပြီးစီးလျှင် ထပ်မံတွေ့ဆုံဖို့ အကြောင်း ကိစ္စ မရှိတော့သော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်။

‘တစ်ကိုယ်တော် လေဒီ’ ‘ဂျစ်ပစီလေဒီ’ ‘စပွန်ဆာ လေဒီ’ ‘လေဒီရေလျှံ’ စသည့် အသုံးအနှုန်းတွေဖြင့် သူ့ရုံးက တချို့ ဝန်ထမ်းတွေရဲ့ ပါးစပ်ဖျားမှာ သံသယပွားများနေခဲ့သော မသင်္ကာစရာ ဘဝတစ်ခုပိုင်ရှင် မိန်းမတစ်ယောက်။

သူ့ဆီကို တစ်ယောက်တည်းလာ၊ ဒီဆိပ်ကမ်းကို လည်း အဖော်မခေါ်ဘဲလိုက်လာ။ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ပြောချင် ရာ ရဲရဲပြော၊ လုပ်ချင်ရာ ရဲရဲလုပ်တတ်သော မိန်းမတစ်ယောက်။ ဒီလို မိန်းမမျိုးကို လူ့ခြေရှိသော မိန်းမဟု ဘယ်သူကမှ သတ် မှတ်မှာ မဟုတ်ပါ။ မာယာများဖြင့် ဖြားယောင်းညှို့ငင်တတ်သော မိန်းမဟု အပေါ်ယံအမြင်မှာ သုံးသပ်ချင်စရာကောင်းသည့် ဘဝင် မြင့်မြင့် ထိမထင် မိန်းမမျိုး။ တစ်ဇွတ်ထိုးဆန်ဆန် မိန်းမမျိုး။

ကိုယ့်စိတ်နဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်၊ ကိုယ့်သဘောကိုယ်ဆောင်၊ လောကကြီး မှာ ကိုယ်ကြိုက်သလိုနေဖို့ စိတ်ကူးရှိသော မိန်းမမျိုး။ အဲ့ဒီလို မနစ်သက်စရာ ဂုဏ်ပုဒ်တွေ အများကြီးထဲကမှ ရှားရှားပါးပါး တွေ့ရတဲ့ ဖြူစင်သော ပုံရိပ်တွေဟာ နေ့စစ်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ မျက်ဝန်း ထဲမှာ ကြီးစိုးနေရာယူနေခဲ့တာလေ ...။

မမမိုးမခလို မိန်းမမျိုးကို မေမေ မြင်ရင် နှာခေါင်း ရှုံ့မှာ သေချာသလို သူ့စိတ်ကို နားလည်သည့် သူ သံယောဇဉ် အရှိရဆုံး တစ်ဦးတည်းသော တစ်မိန်းမသား ပန်မဒီကလည်း မမအပေါ်မှာ သံသယများစွာဖြင့် စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။

မမ ...။ အမြင်ကတ်စရာ ဂုဏ်မောက်သော သွင် ပြင်ဖြင့် သူ့ဆီရောက်လာခဲ့သော မမ ...။ မိန်းကလေးတွေကို ကစားတတ်၊ ပညာပေးတတ်၊ အထာပေးတတ်သော ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် မကျွမ်းကြေသူကြီးလို သွေးနားထင်ရောက်နေသော နေ့စစ် ထက်ပင် ပိုဆရာကျသည့်ပုံမျိုး ပေါ်လွင်နေတတ်သော မမ ...။ ဖြားယောင်းလာလိမ့်မည်ဟု ထင်ရသော်လည်း ဖြောင်ကျကျ စကားပြောတတ်ပုံထဲမှာ မာယာရယ်လို့ ရှာမတွေ့သော မမ ...။ အဲ့ဒီလို မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ခုတော့ သူ့စိတ်ထဲမှာ နေရာယူ လာခဲ့ပြီ။ သူ့ကို စိတ်လှုပ်ရှားမှု အမျိုးမျိုးပေးကာ ရင်ခုန်စေခဲ့ပြီ။

ညအိပ်ခါနီး မျက်လုံးမှိတ်လိုက်တိုင်း ဘုရားကျောင်း ထဲက စန္ဒရားသံကို ပြန်ကြားယောင်သည်။ ဓမ္မတေး သီဆိုသူများ ရဲ့ ရှေ့မှာ စန္ဒရားတီးနေသော သူမပုံရိပ်က ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာသော

၁၅၆ ■ ပုညခင်

အခါမှာတော့ မှိတ်ထားသော သူ့မျက်လုံးတွေ အလန့်တကြား ပြန်ပွင့်လာကာ အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ကြောင်ငေးနေခဲ့ဖူးပြီ ...။

ကားကိစ္စ ပြီးပြတ်သည့်အချိန် နောက်ပိုင်းမှာ မမကို သူ ဘယ်လိုအကြောင်းပြချက်နဲ့ ဆက်သွယ်ရမလဲ ...။ သူ ဆက်သွယ်ရင်ကော မမက ဘယ်လို တုံ့ပြန်မှာလဲ ...။ ဘယ်တုန်းက မှ မိန်းမတစ်ယောက်ကို မကြောက်ခဲ့ဖူးပေမယ့် ခုတော့ မမကို နေ့စစ် ကြောက်သည်။ လန့်သည်။

မမမှာ ရည်းစားရှိသလားလည်း သူမသိ။ ဘယ်လို ယောက်ျားမျိုးနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်မှုရှိတယ်ဆိုတာလည်း သူ မသိ။ ဘယ်လို အသိုက်အဝန်းမှာ ဘယ်လို ရပ်တည်နေထိုင်တယ်ဆိုတာ လည်း သူ မသိ။ သို့သော် ဘာမှမသိရဘဲလည်း အချစ်ဆိုတာ ပေါက်ဖွားလာတတ်တာမျိုးပင်။

ကိုယ့်ရှေ့က တရိပ်ရိပ် ပြေးနေသော ကားကို လှမ်းကြည့်ရင်း သူ ဝမ်းနည်းနေခဲ့တယ်ဆိုတာကို ပန်မဒီသာသီရင် ဘယ်လောက် လှောင်ပြောင်လိုက်မလဲ မသိချေ ...။

အခန်း(၁၉)

နောက် နှစ်ရက်အကြာမှာတော့ နေ့စစ်သည် မမရဲ့ လန်ဘော့ဂီနီကားကို မောင်းကာ မမအိမ်သို့ ရောက်လာခဲ့လေသည်။

မမ ကားကို အိမ်ရှေ့အရောက်ပို့ပေးမည်ဟု ပြောထားခဲ့သည့်အတိုင်း မမကို လာမယူစေဘဲ သူလာပို့တာ ဖြစ်ပါသည်။ ပြီးတော့ မမအိမ်ကိုလည်း သူ ရောက်ဖူးချင်ခဲ့သည်။

အိမ်ထဲကနေ ရီမုထ်ဖြင့် လှမ်းဖွင့်ပေးလိုက်သဖြင့် ခြံဝန်းတံခါး ပွင့်သွားချိန်မှာ နေ့စစ်က မမတို့ ခြံထဲသို့ ကားမောင်းဝင်လာခဲ့သည်။

ကျယ်ဝန်းသောခြံထဲက ခမ်းနားလှသော အိမ်ကြီးက သူ့ကို အံ့အားသင့်စေသည်။ မမအိမ်က နာမည်ကြီး သူဌေးစာရင်းဝင် သူ့ဖေဖေရဲ့ အိမ်ထက်တောင် ပိုထည်ဝါနေခဲ့သည်။

ခြံဝန်းကြီးတစ်ခုလုံးကတော့ တိတ်ဆိတ်နေခဲ့သည်။

နေ့စစ် ကား ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ရပ်လိုက်တော့မှ

အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် အိမ်ထဲမှ ထွက်လာပြီး သူ့ကို ကြိုဆိုလိုက်သည်။ မမရဲ့ အရိပ်အယောင်ကိုတော့ ခုထိ မမြင်ရသေးပါ။ အဒေါ်ကြီးက သူ့ကို ပြုံးပြလိုက်ရင်း ...

“မောင်နေ့စစ်နော် ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ...”

အဒေါ်ကြီးက ရှေ့မှ ဦးဆောင်ကာ သူ့ကို အိမ်ထဲသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။ အဒေါ်ကြီးကို ကြည့်ရတာ မမရဲ့ အိမ်ဝန်ထမ်းတစ်ယောက် ဖြစ်ပုံရသည်။ ဆွေလိုမျိုးလို ရင်းနှီးပိုင်နိုင်သည့် အမူအရာမျိုးမရှိဘဲ ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်၏ တာဝန်ကြေရို့ကျိုးမှုမျိုးကိုသာ တွေ့ရလို့ပင်။

မမရဲ့ အိမ်ဧည့်ခန်းက ကျယ်ဝန်းရှင်းလင်းသည်။ တန်ဖိုးကြီး ဆိုဖာတစ်ခုနှင့် နံရံမှာ ကပ်ထားသည့် တီဗီတစ်လုံးကိုသာ တွေ့ရသည်။ သူနင်းလျှောက်လာခဲ့သော ကျောက်ပြားကြီးတွေရဲ့ လှပတန်ဖိုးကြီးမှုကိုတော့ သူ သတိမထားမိဘဲ မနေနိုင်ပါ။

သူက ဧည့်ခန်းဆီလျှောက်သွားဖို့ ပြင်တော့မှ အဒေါ်ကြီးက ...

“မမ ... အပေါ်ထပ်မှာ စောင့်နေပါတယ်ကွယ်”

ဧည့်ခန်းဆီဦးတည်နေသော သူ့ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ရပ်သွားသည်။

“မမက အပေါ်ထပ်မှာပါ။ အပေါ်ထပ်မှာ မမရဲ့ သီးသန့်ဧည့်ခန်းရှိပါတယ်။ ရင်းနှီးတဲ့သူတွေကိုတော့ အပေါ်ထပ်ဧည့်ခန်းမှာပဲ တွေ့လေ့ရှိပါတယ်။ အပေါ်ကို တက်သွားလိုက်ပါ။ မမ စောင့်နေပါတယ် ...”

သူ အပေါ်ထပ်သို့ ဆက်တက်လာခဲ့ရသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ ပဟောဠိများစွာ ပြည့်နှက်လာခဲ့ပါသည်။ မမကို ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ တွေ့ရမလဲ ...။ မမ သူ့ကို ဘယ်လိုဆက်ဆံမလဲ။ မမဟာ ဘယ်လို မိန်းမမျိုးလဲ ...။ မမ ဘာလို့ ဒီလောက်ချမ်းသာတာလဲ ...။ မမ သူ့ကို ဘယ်လိုသဘောထားမလဲ ...။

ပဟောဠိများစွာ ပွေ့ပျက်လျက် သူ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

အပေါ်ထပ် ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးကတော့ အံ့အားသင့်စရာကောင်းစွာ ခမ်းနားလှပ ပြည့်စုံနေပါသည်။ ဧည့်ခန်းလယ်မှာ မဟော်ဂနီရောင် ကော်ဇောကြီးတစ်ချပ် ခင်းထားပြီး ဘေးပတ်ပတ်လည်မှာ အနီရောင်လည်သာ ဆိုဖာတွေ ချထားသည်။ နံရံပေါ်မှာတော့ ရှုခင်းပုံ ပန်းချီကားကြီးတွေ ရှိနေခဲ့သည်။ ပြီးတော့ နံရံကပ် တီဗီကြီးတစ်လုံး၊ တီဗီကြည့်သည့် လည်သာပတ်လက်ဆိုဖာကုလားထိုင်တစ်လုံး ...။ ပြီးတော့ အလှဆင် ပန်းပုရုပ်များ၊ ပန်းအိုးများ ...။ ဧည့်ခန်းနံရံမှာ ချိတ်ထားသည့် မဟော်ဂနီရောင် တယောတစ်လက်နှင့် ဧည့်ခန်းထောင့်ဆီက အဖြူရောင် စတုရန်းကြီးတစ်လုံး။

မမကိုတော့ ခုထိ မတွေ့ရသေးပါ ...။

သူက ဧည့်ခန်းဆိုဖာပေါ်မှာ ဝင်မထိုင်ဖြစ်သေးဘဲ ဧည့်ခန်းအလယ်က ကော်ဇောကြီးပေါ်မှာ ရပ်တန့်ရင်း ပန်းချီကားတွေကို ကြည့်နေမိဆဲမှာ ...

“ဘယ်လိုလဲ ...၊ တွေးရလွန်းလို့ ဦးနှောက်ခြောက်နေပြီလား နေစစ် ...”

နောက်နားဆီက အသံကြောင့် သူလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ မမက ဧည့်ခန်းထဲသို့ လျှောက်ဝင်လာရင်း ...

“ဘာတွေ တွေးနေလဲ နေစစ် ...၊ မမ အိမ်က ကောင်းလှချည်လား၊ ဒီအိမ်မှာ မမ တစ်ယောက်တည်း နေတာလား၊ မမ ဘာလို့ ဒီလောက် ချမ်းသာတာလဲ၊ မိဘအမွေတွေရထားတာ မဟုတ်ရင်တော့ ဒီအရွယ်လေးနဲ့ ဒီလောက် ချမ်းသာတာ သူဌေးကြီး တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ စပွန်ဆာရထားလို့များလား ...၊ အဲဒီလိုတွေ တွေးနေရပြီ မဟုတ်လား ...”

သူ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ မမကို စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ခရမ်းရင့်ရောင် ဂါဝန် ထူထူအိအိ ရှည်ရှည်လေးကို ခါးစည်းကြီး ခပ်လျော့လျော့လေး ချည်ပြီး ဝတ်ထားသော မမပုံစံက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနှင့် စတိုလ်ကျနေသည်။ ခေါင်းလျှော်ပြီး အနည်းငယ် စိုစွတ်နေသေးသော ဆံပင်တချို့က မျက်နှာနားမှာ

စိုက်တွယ်ငြိနေသည်။ ထိုဆံပင်တွေဆီက သင်းပျံ့သော ရှန်ပူနံ့တို့ ရှိုက်၍ရှိုက်ရင် မူးရိသွားတော့မည် ထင်ရဲ့။

“အဟင်း ... ဟင်း ... မင်း အဲလိုတွေးလည်း မမက စိတ်မဆိုးပါဘူး၊ မမနဲ့ သိပြီး မမအိမ် ရောက်ဖူးတဲ့သူတိုင်း အဲဒီလို တွေးကြတာပဲလေ၊ မမအတွက် မဆန်းတော့ပါဘူး။”

သူ့မှာ မမကို ပြန်ပြောဖို့ စကားလုံး မရှိသေးခင်မှာ မမက ဧည့်ခန်းဆိုဖာပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး သူ့ကိုပါ လက်ဖြင့် အမူအရာပြ၍ ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။

သူက မမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

တိတ်ဆိတ်၍ သီးသန့်ဖြစ်သော နေရာတစ်ခုမှာ မမနှင့် အတူရှိနေရသော အခြေအနေတစ်ခုက သူ့ကို ချောက်ချားစေသည်။ အမြဲ ကျားဖြစ်ခဲ့သော သူက ခုတော့ ကြောင်ကလေးလို ဖြစ်နေသည်။

“ကားသော့ ဒီမှာပါ မမ ...”

သူက ကားသော့နှင့် စာရွက်စာတမ်းတချို့ကို စားပွဲပေါ်သို့ လှမ်းတင်ပေးလိုက်သည်။

မမက ငြိမ်သက်စွာဖြင့် သူ ချပေးသော ပစ္စည်းတွေကို ငေးကြည့်ရင်း ငြိမ်သက်သွားပါသည်။

သူကလည်း မမလိုပဲ ငြိမ်သက်နေပြီးမှ ...

“အဲဒါဘုတ်ကတော့ နောက်တစ်လလောက်ကြာမှ ရမှာ ဆိုတော့ ရတော့မှပဲ မမဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး တစ်ခေါက် လာပို့ပေးပါ့မယ် ...”

“ဪ ... ဒါဆို မင်းနဲ့ နောက်တစ်ခါ တွေ့ဖို့ရှိသေးတာပဲ ...”

ဟင် ... ဒါဆို မမလည်း ကျွန်တော်နဲ့ နောက်ထပ် တွေ့ဆုံဖို့ ဆန္ဒ ရှိနေခဲ့တာလား။ နောက်ထပ် မတွေ့ရတော့မှာထဲ စိုးရိမ်နေခဲ့တာလား ...။

မမရဲ့ တမ်းတည်းညှာသလိုပြောလိုက်သော စကား သံက သူ့ရင်ခွန်သံကို မြန်စေသည်။

ဖျတ်ခနဲ ပင့်လိုက်သော မျက်တောင်ရှည်ရှည်တွေနဲ့ အောက်ဘက်ဆီက မမရဲ့ မျက်ဝန်းထဲမှာ မထင်မှတ်ဘဲ နှုတ်သိမ်မွေ့လွန်းသော အရိပ်တစ်ခုကို တွေ့ခွင့်ရလိုက်သည်။ အောက်ရိပ်ကလေး ယုက်သန်းနေသော ထိုမျက်ဝန်းကလေးက နေထိုင်ရင်ထဲက ကြောက်စိတ်နှင့် သံသယစိတ်ကို ယိုင်နဲ့လာစေသည်။

သံသယဝင်စရာကောင်းသော မိန်းမ။ ကြောက်စရာကောင်းသော မိန်းမ ...။ ချစ်ဖို့ မသင့်သော မိန်းမ ...။ ထိုမိန်းမထံသို့ နေစစ်ရဲ့ အလေးအနက် ချစ်ခြင်းတစ်ခု ပေးအပ်ဖို့ ထိုတန်ပါ့မလား ...။

ဟင်အင်း ... ချာချီမှာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ထိုမိန်းမက

စင်သည်။ ထိုမိန်းမရဲ့ လှပသော လက်ဖျားတွေဆီက မိုးပေါက်ကလေးတွေလို ညင်သာစွာ စီးဆင်းကျလာသော စန္ဒရားသံတွေက ခုထိ သူ့နားထဲမှာ ဝေ့လည်နေတုန်း။ ခန်းခနဲ ရယ်သွမ်းသွေးတတ်တဲ့ မောက်မာဝံ့ကြွားတဲ့ ဟန်ပန်တွေကို သူ မေ့ထားလိုက်လို့ ရတာပဲမဟုတ်လား။

ရှယ်လီ ...။ ရှယ်လီရယ် ... မင်းကို ငါချစ်တယ်။ မင်းကို ငါ ချစ်မိသွားတာ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ...။

“ကျွန်တော် သွားတော့မယ် မမ ...”

နေစစ်က ရုတ်တရက် ဆုံးဖြတ်ကာ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ ရုတ်တရက် ပြောချင်လာသည့် စကားတွေကို ထိန်းချုပ်ပစ်လိုက်သည်။ နောက်တစ်ခေါက် တွေ့စရာရှိသေးတာပဲ။ အဲဒီတော့မှ ပြောရင်လည်း နောက်မကျသေးဘူး မဟုတ်လား။

နေစစ်က မမကို ကျောခိုင်းကာ လှေကားဆီသို့ ခြေလှမ်း သုံးလှမ်း လှမ်းလိုက်ပြီးမှ ရပ်တန့်သွားရပြန်သည်။

မမက တန်ခိုး အာဏာတစ်ခုခုနဲ့ သူ့ခြေထောက်တွေကို ရစ်ပတ်ဆွဲခေါ်ထားသလိုမျိုး သူ့ခြေလှမ်းတွေ မလှုပ်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

ရင်ထဲရှိတာတော့ ပြောပြခဲ့ချင်သည်။

သို့သော် မမ သူ့ကို ဟားလိုက်မှာ ကြောက်သည်။ လှောင်ပြောင်သရော်လိုက်မှာ ကြောက်သည်။ မောက်မာစွာ တုံ့ပြန်လိုက်မှာ ကြောက်သည်။

သူ တွေဝေနေဆဲမှာပဲ ...

“မင်း ... ငါနဲ့ တွဲချင်လို့လား”

ကြားလိုက်ရသော စကားတစ်ခွန်းကို မယုံနိုင်သဖြင့် နောက်သို့ ချာခနဲ လှည့်လိုက်မိသည်။

မမက သူ့ကို ခပ်တည်တည် စိုက်ကြည့်နေရင်း ထပ်ပြောပြန်သည်။

“မင်း ... မမနဲ့ တွဲချင်လို့လားလို့ မေးနေတယ်လေ ...”

အဖိုးအထိုက်တန်ဆုံး စကားတစ်လုံး ပြောဖို့ ကြိုးစားနေချိန်မှာ ပေါပေါပဲပဲ စကားတစ်ခွန်း ကြားလိုက်ရတာမို့ သူက နာကျင်စွာဖြင့် ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်ရင်း မထီတရီမေး လိုက်သည်။

“မမက ဘယ်လိုထင်လို့လဲ ...”

“မင်းကြည့်ရတာ မမကို စိတ်ဝင်စားပြီး မမအလှမှာ ယစ်နေသလိုပဲ ထင်ရလို့ မေးကြည့်တာ ...”

“မမ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ ဆိုရင်ရော ...”

“အင်း ... အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ မင်းနဲ့တွဲဖို့ စိတ်ဝင်စားမိတယ်၊ မင်းက ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်လေ ...”

“ခင်ဗျားကတော့ မုန်းစရာကောင်းတယ် ...”

“ချစ်ခြင်း မုန်းခြင်းတွေ မရှိဘဲ ပျော်ရွှင်ဖို့အတွက် တွဲတာပဲ ပိုပြီး အနှောင်အဖွဲ့ကင်းကင်းနဲ့ မပျော်ရဘူးလား ...”

နေစစ်က နာကျင်ဒေါသဖြင့် မမကို စိုက်ကြည့်နေ

မိသည်။ ကိုယ့်ရင်ထဲက လေးနက်တဲ့ ခံစားချက်ကို ဒီလို ပေါ့ပျက်ပျက် တုံ့ပြန်ခံရလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ မစဉ်းစားခဲ့မိဖူးပါ။

“မမက အချစ်တို့ အိမ်ထောင်ရေးတို့လို အစိုးမရတဲ့ (ကိစ္စမျိုးတွေကို စိတ်မဝင်စားဘူးလေ ...၊ မင်း တွဲချင်ရင်တော့ မမ တွဲပါ့မယ်”

နေစစ်က ပန်းတစ်ချက် တွန့်ကာ မထီတရီ ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“ဒါနဲ့ ... နေပါဦး၊ ခင်ဗျားက လွတ်လွတ်ကင်းကင်းကော ဟုတ်ရဲ့လား ...”

“တချို့တွေကတော့ မမကို စပွန်ဆာတွေအများကြီး ရထားလို့ ချမ်းသာနေတဲ့သူလို့ ပြောကြတာပဲ၊ မင်းရော ဘယ်လိုထင်လဲ ...”

“ကျွတ် ... ခင်ဗျား သွားသေလိုက်ပေါ့ဗျာ ...”

နေစစ်က မမရဲ့ စကားလုံးတွေ၊ အမူအရာတွေကို ဆက်လက် သည်းခံနိုင်စွမ်း မရှိတော့တာမို့ မမရှေ့မှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

မမမိုးမခ ...။ ခင်ဗျားဟာ တော်တော် မုန်းစရာကောင်းတဲ့ မိန်းမ။ ဘုရားကျောင်းက ရယ်လီလို မဖြူစင်တဲ့ မိန်းမ ...။ လူတစ်ကိုယ် စရိုက်နှစ်မျိုးနဲ့ ရူးသွပ်နေတဲ့ မိန်းမ။

နေစစ်သည် ပြင်းပြရှုတ်သော ခံစားချက်ဖြင့် မမ

ရှိရာ အပေါ်ထပ်မှ ဒေါသတကြီး ကမူးရှူးထိုး ပြေးဆင်းလာပါသည်။ ထို့နောက် ခြံတံခါးရှိရာသို့ မပြေးရုံတမယ် လျှောက်ထွက်လာသည်။ အိမ်ဝန်ထမ်း အဒေါ်ကြီးက ရီမုကို ပြေးယူကာ ခြံတံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်တာမို့ လူတစ်ကိုယ်စာ ပွင့်သွားသော ခြံတံခါးမှ အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

မူလအစီအစဉ်က မမအိမ်ကပြန်ခါနီးမှာ သူ့ လက်ထောက် အောင်ဇင်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး ကားဖြင့်လာခေါ်ခိုင်းဖို့ပင်။ သို့သော် ခုတော့ အောင်ဇင်ဆီ ဆက်ဖို့လည်း သတိမရနိုင်ဘဲ ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်ထွက်လာရင်း ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ချွေးတွေနစ်နေအောင် စိမ့်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

မမမိုးမခရယ်။ လုံးဝပါပဲ။ ခင်ဗျားလို ရင်ကျောကျော မိန်းမမျိုးကို ကျုပ် ဘယ်တော့မှ မပတ်သက်ဘူး။ ခင်ဗျားလို မသင်္ကာစရာဘဝမျိုးရှိတဲ့ မိန်းမမျိုးကို ကျုပ်က ရူးလို့ ချစ်ရမှာလား။ အပေါ်စားမို့ တွဲရမှာလား ...။ နေစစ်သည် ဒေါသတကြီး တွေးတောလျက်ကပင် တဖြည်းဖြည်း ခြေလှမ်းတွေ ဆုပ်ဆိုင်းနေကြွေးလာခဲ့ရသည်။

အဲဒီနောက်တော့ ...

သူ့ခြေလှမ်းတွေဟာ တုံ့ခနဲ ရပ်သွားပြီးမှ နောက်သို့ ချာခနဲ ပြန်လှည့်လာသည်။

သူ့စိတ်ကို သူ မထိန်းချုပ်နိုင်မိမှာပင် မမရှိရာ အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်လာခဲ့မိပြီ ဖြစ်သည်။

မမက စောစောက ထိုင်ခဲ့သော နေရာမှာပင် လက်ဖိုက် ခြေချိတ်၍ ထိုင်နေသည်။ မမရှေ့မှာ စတော်ဘယ်ရီရောင် အအေးတစ်ခွက် ရှိသည်။

သူ ... မမရှေ့မှာ ရပ်မိသည်။

မမက သူ့ကို ပြုံးပြလိုက်ရင်း ...

“မင်း ပြန်လာမယ်ထင်လို့ အအေးတစ်ခွက် အသင့်ဖျော်ထားတယ်၊ အရင်သောက်လိုက်ဦး ...”

ခင်ဗျား တတ်လည်း တတ်နိုင်တဲ့ မိန်းမ။

နေစစ်က သူမရှေ့က ဆိုဖာပေါ်မှာ ပစ်ထိုင်ချလိုက်ပြီး အအေးတစ်ခွက်ကို နတ်ခနဲ ကောက်ယူကာ တစ်ရှိန်ထိုး ဆာသောက်ပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဖန်ခွက်လွှတ်ကို စားပွဲပေါ်ဆောင့်ချလိုက်ရင်း ...

“ကောင်းပြီ ... ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့ တွဲမယ်”

“ကောင်းပြီလေ ... မင်းကို တို့ မောင်လို့ ခေါ်မယ်”

အခန်း(၂၀)

“မောင် ... ရည်းစားတွေ ဘယ်နှယောက်တောင် ထားခဲ့ဖူးလဲ ...”

“ခင်ဗျား ပါးစပ်က ဒီအခေါ်အဝေါ်နဲ့ အသားကျတာ မြန်လိုက်တာ၊ ဘယ်နှယောက်လောက် ခေါ်ခဲ့ဖူးပြီလဲ ...”

“အဟား ...”

မမက ခေါင်းမောကာ ခပ်လှောင်လှောင် ရယ်လိုက်သည်။ အဲဒီလို ပုံစံတွေကိုပေါ့ အမြင်ကတ်ရတာ ... မုန်းမိတာ သို့သော်လည်း သူက မမဘေးက မခွာနိုင်သေးပါ။

မမနဲ့ တွဲဖြစ်ကြပေမယ့်လည်း နှစ်သက်ဖွယ်စကားတွေ မဆိုဖြစ်ဘဲ အမြဲတမ်း ခနဲ့တဲ့တဲ့ ရိသဲသဲ လှောင်ထေ့ထေ့ စကားတွေကိုသာ အနိုင်မခံ အရှုံးမပေး ပြောဖြစ်နေခဲ့သည်။

နေ့စစ် သီလဝါကို သွားတိုင်း မမက အမြဲလိုက်

သည်။ အဲဒီအချိန်တွေဆို မမရဲ့ လန်ဘောက်ဂီနီကို တစ်ယောက်တစ်လှည့် မောင်းဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်မျိုးတွေမှာ မမက အမြဲပေါ့ပါးလန်းဆန်းနေတတ်ခဲ့သည်။ မမနှင့် သူက ရန်ကုန်မြို့ထဲမှာ သိပ်မတွေ့ဖြစ်ကြပါ။ ပဲခူးဘက် ကားမောင်းရင်း လမ်းမှာ တစ်ခုခုစား၊ နေပြည်တော်လမ်းဘက် မောင်းရင်း ၁၁၅ မိုင်ထိ ရောက်တဲ့အခါလည်း ရောက် ...။

မမကို စရိုက်နှစ်မျိုးဖြင့် နေထိုင်သူဟု သတ်မှတ်ခဲ့သော နေ့စစ်ကတော့ စိတ်နှစ်မျိုးဖြင့် နေထိုင်သူဟု ဆိုရမလားမသိ ...။ ချမ်းချမ်း သီချင်းထဲကလို သိပ်ချစ်တယ်၊ အရမ်းမုန်းတယ်ဟု အော်ဆိုပစ်လိုက်ချင်စိတ်တွေနှင့် အမြဲ စိတ်နှစ်ခု လွန်ဆွဲနေခဲ့ရတာ ဖြစ်ပါသည်။

နေ့စစ်က ကားကို ခပ်လျှော့လျှော့မှီကာ လက်ပိုက်ရပ်နေရင်းက ခေါင်းမောရယ်လိုက်တဲ့ မမကို ငဲ့ကြည့်ရင်း ရင်ထဲလှုပ်ခနဲ လှုပ်ခပ်သွားမိပါသည်။ မမနဲ့ တွေ့တိုင်း လှုပ်ခနဲ လှုပ်ခနဲ ဖြစ်တတ်တဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ကျိန်ဆဲမိပါသည်။ ကိုယ်ဟာ အရိုင်းကလေးလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဒီလိုဖြစ်ရတာဟာ ရာဇဝင်တော့တော်တော်ရိုင်းပါသည်။

မမရဲ့ အပြာရောင် လန်ဘောက်ဂီနီကားက သီလဝါစက်မှုဇုန် လမ်းဘေးတစ်နေရာမှာ ရပ်ထားသည်။ မမနှင့် သူက ကားကိုမှီကာ အတူရပ်တန့်ရင်း နေဝင်ချိန် ညနေခင်းကို မေးမော

နေသည်။ ကွင်းပြင်ကို ဖြတ်တိုက်လာသော လေပြေအေးက မမ
ဝတ်ထားတဲ့ ခရမ်းပြာရောင် ရုပ်အင်္ကျီ လက်ရှည်ပွပွလေးကို
တဖျပ်ဖျပ် လှုပ်ခတ်နေစေသည်။ တိရုပ် လက်ပြတ် အပြာရောင်
ပေါ်မှာ ကြွယ်သီးဖွင့်၍ ထပ်ဝတ်ထားသော နေစစ်ရဲ့ ရုပ်အင်္ကျီ
လက်တို့ အပြာကွက်လေးကလည်း လေကြောင့် တဖျပ်ဖျပ် လွင့်
နေခဲ့သည်။

“မေးတာ ဖြေဦးလေ ...”

မမက သူမခန္ဓာကိုယ်ကို နေစစ်ဘက်သို့ ယိမ်းကာ
ပန်းချင်းတိုက်၍ မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား အရင်ဖြေ ...”

“မောင် အရင်ဖြေ ...”

“ခင်ဗျား အရင်ဖြေဗျာ”

“အိုခေ ... အိုခေ ... ဖြေဆို ဖြေပါမယ်၊ မမ ဘဝမှာ
မောင်လို့ ခေါ်ဖူးတာ မင်းတစ်ယောက်တည်း”

“အပိုတွေပါဗျာ ...”

ဂျစ်တစ်တစ် ပြောလိုက်သော်လည်း ရင်ထဲမှာ ကျေ
နပ်သလို ဖြစ်သွားရသော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျိန်ဆဲမိပြန်သည်။
လက်ညှိုးတစ်ချောင်းထောင်ကာ မင်းတစ်ယောက်တည်းဟု နှာ
ခေါင်းလေး တစ်ချက်ရှုံ့ပြီး ပြုံးစိစိပြောပုံက ကိုယ့်ရည်းစားစစ်
စစ်သာဆို ဖက်နမ်းလိုက်ချင်စရာ။

“ကဲ ... မောင် ဖြေရမယ့် အလှည့် ...”

“အဟမ်း ... ဟမ်း၊ ရည်းစားတွေဆိုတာ များလွန်းလို့
ရေတောင် မရေတွက်နိုင်တော့ဘူး ...”

“ဒါပေမယ့် ဘယ်တစ်ယောက်ကိုမှ မချစ်ခဲ့ဘူး မဟုတ်
လား၊ မင်းချစ်တာ မမ တစ်ယောက်ကိုပဲ မဟုတ်လား”

“အဟ ... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးလှပါလား မမ
မိုးမခ”

“မင်း တစ်နေ့ကျ မခံစားရအောင် မမ ခုကတည်းက
ကြုံပြောထားမယ်၊ မမမှာ မင်းနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိ
ဘူး မောင်”

“ကျုပ်ကလည်း ခင်ဗျားလို ဘယ်လို ဇစ်မြစ်မှန်းမသိတဲ့
ဘယ်လိုချမ်းသာနေမှန်း မသိတဲ့ မိန်းမမျိုးကို လက်ထပ်ဖို့
စိတ်ကူးမရှိပါဘူး မမမိုးမခ ...”

“အဲ့ဒီစိတ် အမြဲတည်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးနေမယ်”

“ခု ကျုပ် ခင်ဗျားနဲ့တွဲနေတာ ခင်ဗျားကို ချစ်လို့မဟုတ်
ဘူးဆိုတာလည်း မှတ်ထားလိုက်ဦး၊ ကျုပ်က ဒီလိုပဲ မိန်း
ကလေးတွေနဲ့ အပျော်သဘော တွဲနေကျ ...၊ သာယာမှု
အတွက် တွဲနေတာ၊ ပျင်းလို့ တွဲနေတာ၊ ခင်ဗျားနဲ့ တွဲနေ
ပေမယ့် ကျုပ်ရဲ့ တခြား အိစိကလီလေးတွေနဲ့လည်း
အဆက်အသွယ် မပြတ်ဘူး၊ ကျုပ်နဲ့တွဲရင်း ခင်ဗျား တခြား
သူနဲ့ ပြောင်းတွဲလည်း ကျုပ်က မလွမ်းဘူး၊ အေးဆေးပုံ
“ပါးစပ်ကတော့ ညာလို့ရပါတယ်၊ မျက်လုံးကတော့ ညာ

လို့မရဘူး၊ မင်းမျက်လုံးတွေ မင်း မှန်ထဲ ပြန်ကြည့်လိုက်ပါဦး မောင်ရယ်”

မမမိုးမခက နေ့စစ်ဘက်ကို ငဲ့ကြည့်ရင်း ခပ်ပြုံးပြုံး ပြောလိုက်တော့ နေ့စစ်က ဒေါသထွက်လာတာ ...

“မမ ... ခင်ဗျားဟာလေ စကားပြောလိုက်ရင် အမြဲ အပေါ်စီးက၊ လေသံကိုက မိုးပေါ်က မဆင်းဘူး၊ ပြီးတော့ ... ခင်ဗျားကသာ မချစ်ရင်နေမယ်၊ ကျုပ်က အရူးအမူး ချစ်တာကိုတော့ လိုချင်သေးတယ်၊ ခင်ဗျားကသာ လက်မထပ်ရင်နေမယ်၊ ကျုပ်က လက်ထပ်ချင်လှပါပြီလို့ ပြောတာကို ကြားချင်သေးတယ်၊ ခင်ဗျားကတော့ အရူးအမူး မဖြစ်ပေါင်ဆိုတဲ့ အချိုးမျိုး ချိုးပြီး ကျုပ် အရူးအမူးဖြစ်တာကို ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး စောင့်ကြည့်ချင်သေးတယ်၊ လုံးဝပဲ ... သိလား မမ၊ မမ မျှော်လင့်သလို ဘယ်တော့မှ ဖြစ်မလာစေရဘူး၊ ကျုပ်က ခင်ဗျား ပြုစားတာခံမယ့်သူ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားကိုသာ ပြုစားမယ့်သူ ...၊ ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျားစုန်းမလို့ ထင်မနေနဲ့၊ ကျုပ်က စုန်းဆိုတာ သတိထားဦး၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားက ...”

“ကဲ ...”

“ဟင် ...”

ဒေါသတကြီး အဆက်မပြတ် ပြောနေသော နေ့စစ်သည် ဖြုန်းခနဲ ကိုယ့်ပါးတစ်ဖက်ကို ရွတ်ခနဲ အနမ်းခံလိုက်ရတာ

မို့ ပြောလက်စ စကားရပ်ကာ ရုတ်တရက် အငိုက်မိ ကြောင်အငြိမ်သက်သွားရပါသည်။ မမနမ်းလိုက်ပုံက ယောက်ျားက မိန်းမကို နမ်းသည့် အနမ်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ လူကြီးတစ်ယောက်က ချစ်စရာကောင်းသည့် ကလေးလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ပါးကို နှာခေါင်းဖြင့် ထိကပ်၍ အားရပါးရ ရှိုက်နမ်းလိုက်သလိုမျိုး ...။ ရွတ်ခနဲ အသံကလည်း အကျယ်ကြီး ...။

“မမ ... ခင်ဗျား ... ခင်ဗျား ...”

နေ့စစ်သည် ခဏငြိမ်သွားပြီးမှ စိတ်ဆိုးကာ ရုတ်တရက် ဝူးဝူးဝါးဝါး ထဖြစ်လာသည်။

“ခင်ဗျားကြီး ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ ...”

“ဒဏ်ပေးတာ၊ စကားများလို့ ...”

“ကျုပ်ကို ခင်ဗျား ထိန်းနေတဲ့ ကလေးမှတ်လို့ အဲ့ဒီလို ရွတ်ခနဲအသံကြီးမြည်အောင် နမ်းစရာလား ...”

“ဒေါသဖြစ်နေတဲ့ ပုံက ကလေးလို ချစ်စရာကောင်းလို့ နမ်းတာလေ ... ဘာဖြစ်လဲ၊ အဲ့ဒီလို မနမ်းလို့ ဘယ်လို နမ်းရမလဲ၊ မင်းက ဘယ်လို နမ်းစေချင်လို့လဲ၊ လူကြီးလိုတော့ မနမ်းဘူး မောင်၊ မောင်က မမ ရည်းစားမှ မဟုတ်ဘဲ ...”

“ခင်ဗျား ... ကြည့်စမ်း ... အပေါ်စီးက ပြောနေပြန်ပြီ၊ လာနဲ့ ... ခင်ဗျားကိုလည်း အဲ့ဒီလိုမျိုး ဒဏ်ပြန်ပေးရမယ်၊ လာနဲ့ ...”

၁၇၄ ■ ပုညဝင်

“ဟာ ... ဟေ့ ... ဟေ့ ... မရဘူး မောင်”

“ခင်ဗျားအလှည့်ကျတော့ ဒီလိုလား၊ မရဘူး ... လာခဲ့ ...”

နေစစ်က မမလက်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲကာ မမပခုံးကို ဆွဲလှည့်လိုက်တော့ မမက ရယ်မောရင်း ခေါင်းငုံ့ရှောင်ထွက်သွားသည်။ နေစစ်က အလျော့မပေးဘဲ မမပါးကို နမ်းဖို့ ကြိုးစားလေမမက ရယ်လေ။ နှစ်ယောက်သား တွန်းထိုးရုန်းကန် ရယ်မောရင်း ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေပြီးမှ မမပါးကို သူ ဖျတ်ခနဲ လှမ်းနမ်းမိသွားသည်။

ဘုရားရေ ... ကိုယ့်အနမ်းကတော့ ကလေးတစ်ယောက်ကို နမ်းသလို မဟုတ်ခဲ့ပါလား။ ဟင့်အင်း ... မရည့်ရွယ်ပါဘူး။ အမှတ်တမဲ့မို့ပါ ... ။

မမကို နမ်းမိခိုက်မှာ မမလို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရယ်မောမနေနိုင်ဘဲ ကိုယ့်ရင်ခွင်တစ်ခုလုံး ရင်ခုန်သံတုန်ဟည်းသွားရတာ ... ။ အသံတွေအားလုံး ဆိတ်ငြိမ်သွားခဲ့ရတာ ... ။

မမကရော ...

မမကတော့ ခဏလေး မျက်လုံးမှေးစင်း ငြိမ်သက်သွားပေမယ့် ချက်ချင်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပုံဖမ်းကာ ...

“ကဲ ... ကဲ ... မိုးချုပ်တော့မယ် မောင်၊ ပြန်ကြရအောင်”

ဟုပြောကာ ကားပေါ်သို့ တက်ပြီး ကားစက်နှိုးလိုက်တာမို့ သူက မမဆားမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ရှင်းလင်း ဖြောင့်တန်း တိတ်ဆိတ်နေသည့် လင်

ပုည ဝင် ဝ ခ ခ အ ဝ် တို က်

တကယ်ချစ်လို့ မှု့ခဲ့သည် ■ ၁၇၅

အတိုင်း ကားမောင်းလာချိန်မှာ မမရဲ့ ဆံစတွေက ဆည်းဆာနေရောင်အောက်မှ လွင့်နေသည်။ နေစစ်ရဲ့ လိပ်ပြာကလည်း ဤလမ်းမထက်မှာ လွင့်ကျန်ခဲ့ရသလိုပင်တည်း။

ပုည ဝင် ဝ ခ ခ အ ဝ် တို က်

အခန်း(၂၁)

ကျွန်တော် ခံစားရသလို မမ မခံစားရဘူးလား။ ကျွန်တော် ရင်ခုန်သလို မမ ရင်မခုန်ဘူးလား။ ကျွန်တော်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မမမှာ ခံစားချက် မရှိဘူးလား။ ဒီလိုမေးခွန်းတွေကို မမနားကပ်ပြီး အထပ်ထပ်မေးချင်သည်။ သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ မမရဲ့ ခံစားချက်တွေ ပွင့်ထွက်လာအောင် သူ တစ်ခုခုလုပ်ချင်သည်။

တစ်နေ့တော့ အခွင့်အရေးက ပေါ်လာပါသည်။ နေ့စစ် ရုံးကအပြန် ဂိုးလ်ဒင်းဘယ်လီ စီးတီးမတ်မှာ ဈေးဝင်ဝယ်တော့ အိမ်မီနှင့် ဆုံရသည်။ သူ့လိုပဲ တစ်ယောက်တည်း ဈေးလာဝယ်သော အိမ်မီက သူ့ကို ခန့်သလိုလို ရွဲ့သလိုလို အပြုံးလေးဖြင့် ကြည့်ကာ...

“ဘယ်လိုပဲ ... အေးဆေးပဲလား”

“အေးဆေးပဲလေ၊ မိလည်း အေးဆေးပဲ မဟုတ်လား၊ မတွေ့တာတောင် ကြာပြီနော် ...”

“အွန်း ... ကြာဆို မိ အမေရီကား ခဏသွားနေတာလေ၊ မိနဲ့လက်ထပ်မယ့် အမျိုးသားက ဟိုမှာဆိုတော့ သူ့အလည် ခေါ်တာနဲ့ လိုက်လည်နေတာ၊ မိတို့ မင်္ဂလာဆောင်ကျရင် ဖိတ်လိုက်မယ်နော်”

“ဖိတ်လိုက်လေ ...”

သိပ်တောင် မကြာသေးတဲ့ကာလက တွဲခဲ့ဖူးကြပေမယ့် ခုတော့လည်း နှစ်ယောက်စလုံးက အေးဆေးပါပင်။ ဒါကို ခေတ်မီတယ်လို့ပဲ ပြောရမလား၊ ဘုံဆန်တယ်လို့ပဲ ပြောရမလား ဆယ် ...။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိတ်အနှောင့်အယှက် မပေးဘဲ ပျော်ရွှင်မှုပေးနိုင်တဲ့အခါ တွဲကြပြီး တစ်ယောက်ကြောင့် တစ်ယောက်မှာ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လာရတဲ့အခါ ရှောင်ဖယ်လိုက်ကြတဲ့ နက်ရှိုင်းမှုမရှိတဲ့ ဆက်ဆံရေးမျိုးဆိုတာ ဒါမျိုးကို ခေါ်တာပင် ...။ အိမ်မီနဲ့ ပတ်သက်တုန်းကလည်း သူ့ရင်ထဲမှာ လေးလေးနက်နက် မခံစားခဲ့ရ ...။ ဝေးကွာသွားတော့လည်း သတိမရ။ ခု ပြန်တွေ့တော့လည်း စိတ်လှုပ်ရှားမှုမရှိ ...။

နေ့စစ်နဲ့ တွဲတုန်းကာလတွေမှာ အိမ်မီက နေ့စစ်ကို အမျိုးမျိုးချုပ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာ မှန်သော်လည်း နေ့စစ်က အချုပ်ခံတဲ့အခါ အေးအေးဆေးဆေးပဲ လက်လျှော့ကာ နောက်တစ်ယောက် ပြောင်းတဲ့သွားခဲ့တာပင်။ နေ့စစ်နဲ့ မတွေ့ဖြစ်တော့တဲ့ ဆေးငါးလအတောအတွင်းမှာ ရည်းစားအတည်တကျရပြီး လက်ထပ်ဖို့တောင် သေချာနေသော မိအစွမ်းအစကလည်း မသေးတော့ပါ။

ခုလို ကိုယ့်ကို မထိတရီလေး ကြည့်နေနိုင်ပုံ ထောက်ရင်ထော့သူ ယူမယ့်သူဟာ နေစစ်ထက်တော့ အခြေအနေ မနိမ့်ပါးတန်ရာ ဒါကြောင့်သာ အိမ်မိက နေစစ်အပေါ် လောဘမထားတော့တာ ဖြစ်မည်ပေါ့ ...။

“ကိုစစ် ... ဈေးလာဝယ်တာလား”

“အင်း ... ဝယ်ပြီးပါပြီ”

“လာလေ ... တစ်ခုခု စားရအောင်”

“အိုခေ ...”

သူက ပေါ့ပေါးပါးပါးပင် အိမ်မိရဲ့ ကမ်းလှမ်းမှုထံ လက်ခံလိုက်သည်။ အိမ်မိနဲ့အတူ စီးတီးမတ်ထဲက ဂျပန်ဆိုင်လေးမှာ ဝင်ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။ စားစရာတွေ မှာထားရင်း လေးနက်မှု မရှိသည့် ပေါ့ပါးသော စကားတွေ ပြောဖြစ်ကြသည်။ နေစစ်က အိမ်မိနဲ့ စကားပြောရင်း မမကို သတိရနေမိပါသည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ခုလိုတွဲပြီး စားသောက်နေတာကို မမ မြင်ရင် ဘယ်လိုခံစားရမလဲ။ ဘယ်လိုပြောမလဲ။ ဘယ်လိုတုံ့ပြန်မလဲ ...။ သဝန်တို့မှာလား။ နေစစ်က မမနဲ့ ဖုံးကွယ်ထားသော ခံစားချက်တွေ ပွင့်ထွက်လာတာကို လိုချင်သည်။ မမ သဝန်တို့တို့ကို မြင်ရဖို့ မမကို ကလီချင် ရိချင်ထင်ပါသည်။

“မိ ... ခဏနော်၊ ကိုယ် အောက်ထပ်က Toilet ကို သွားလိုက်ဦးမယ်”

နေစစ်က ဓာတ်လှေကားနှင့် အောက်ထပ်ကိုဆင်းလာရင်း မမကို ဖုန်းခေါ်လိုက်ပါသည်။

“ဟဲလို ...”

“မမ ...၊ မမ အခု ဘယ်မှာလဲ”

“အိမ်မှာပဲလေ၊ မောင်ရော ...”

“ကျွန်တော်က ဂိုးလံဒင်းဘယ်လီ စီးတီးမတ်မှာ၊ မမ အိမ်နဲ့ နီးနီးလေးရယ်၊ လာခဲ့ပါလား”

“အင်း ... ပျင်းနေတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ လာခဲ့မယ်လေ ...”

“ဒါဆို အပေါ်ထပ်က ဂျပန်ဆိုင်ကို လာခဲ့၊ ကျွန်တော် အဲဒီက စောင့်နေမယ်”

နေစစ်က ညစ်ကျယ်ကျယ်လေး ပြုံးလိုက်ရင်း ဖုန်းပိတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ Toilet ထဲဝင်၊ ဗေစင်မှာ လက်ဆေးပြီး အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်လာခဲ့သည်။

ခဏနေတော့ မှာထားသည့် စားစရာတွေ ရောက်လာသည်။ နေစစ်က အိမ်မိနှင့်အတူ စကားတပြောပြောနှင့် စားရင်း မမ ဝင်လာမည့်ဘက်ကို လှမ်းလှမ်းကြည့်နေမိသည်။ သူတို့ထိုင်နေသည့်နေရာက အောက်ခြေခုံမြင့်မြင့်ပေါ်မှာ ချထားသည့် ဂျပန်စတိုင်လ် ခြေတံတို့ ခုံပုလေးမှာပင် ...။ ကြမ်းပြင်မြင့်မြင့်မှာ ဖင်ထိုင်ခုံအခင်း ထူထူလေးခင်းပြီး တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်စားနေကြသဖြင့် ပိုပြီး တရင်းတနီးပုံပေါက်နေသည်။ သူတို့ဘေးက ခုံပုံတော့ ဘယ်သူမှ ရှိမနေ။

မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက် ကြာတော့ ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာသော မမကို တွေ့လိုက်ရသည်။ နေ့စစ်က မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ကာ အိမ်မိ ပန်းကန်ထဲသို့ ငါးဥထမင်းလိပ် တစ်လိပ် ထည့်ပေးရင်း တရင်းတနီး စကားပြောကာ ရယ်မောလိုက်သည်။

မမ မြင်မှာ သေချာပါသည်။ မမ ဒေါသဖြစ်သွားမလားဟု မျှော်လင့်ဆဲမှာ မမက အေးအေးဆေးဆေးပင် နေ့စစ်တို့ ဘေးနားက စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး မိနူးစာအုပ်ကို အေးအေးဆေးဆေး ကြည့်နေသည်။ နေ့စစ်က အသာခိုးကြည့်မိသည်။ မမမျက်နှာ တည်ငြိမ်အေးဆေးနေပုံက အံ့ဩစရာ...။ နေ့စစ်က မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ထားသလို မမကလည်း မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်နေသည်။ ပြီးတော့ စားစရာတွေ မှာပြီး အေးအေးဆေးဆေးထိုင်စားနေသည်။ နေ့စစ်က နောက်တစ်ကြိမ် ခိုးအကြည့်မှာ လှစ်ခနဲ ပြုံးလိုက်သော မမမျက်နှာကို မြင်ရလေသည်။ ကြည့်စမ်းဒါ ကျုပ်လုပ်ရပ်ကို ရယ်ချင်တယ်ဆိုတဲ့ စတိုင်လ်မျိုးပေါ့လေ...။

နေ့စစ်က အိမ်မိ မြန်မြန်ပြန်ပါစေဟု ဆုတောင်းရင်း မမနဲ့ စကားပြောချင်စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ထားရသည်။

“ကိုစစ် ... စားလေ၊ သိပ်လည်း မစားပါလား”

“စားပါတယ် မိရဲ့၊ အင်း ... ဒါလေးကောင်းတယ်၊ စားကြည့်ပါလား၊ ငါးဥလေးကို ဆိမ့်နေတာပဲ”

နေ့စစ်က အိမ်မိပန်းကန်ထဲသို့ စားစရာတွေ တစ်ခု

ပြီးတစ်ခု ရွေးထည့်ပေးလိုက်ရင်း မမဘက်ကို ရွှေ့ကြည့်မိပြန်သည်။ မမက သူ့ဘက်လှည့်မကြည့်ဘဲ စားစရာ ဝါးနေရင်းက လှစ်ခနဲ ပြုံးပြန်သည်။ မမမိုးမခ ... ခင်ဗျားဗျာ ... ကျုပ်ကို လှောင်တယ်ပေါ့လေ ...။

စားသောက်ပြီးတော့ အိမ်မိက ...
“ကိုစစ် ... မိ သွားတော့မယ်၊ ကိုစစ်ရော ...”

“ကိုယ် မေမေ့ဖို့ ပါဆယ်လေးမှာလိုက်ဦးမယ်၊ မိ သွားနှင့်လေ”

“ဒါဆို မိ သွားတော့မယ်နော်”

“အိုခေ ... ဘိုင့် ...”

အိမ်မိ ထွက်သွားသည်နှင့် နေ့စစ်က ဖင်တရွတ်ဆွဲကာ မမဘေးသို့ လျှော့ခနဲ ရွှေ့ထိုင်လိုက်ရင်း ...

“မမ ...”

“အင်ဟင် ...”

မမ ပုံစံက ဘာမှမဖြစ်သလို ...။

“မြင်တယ် မဟုတ်လား ...”

“အင် ... ဘာကိုလဲ”

“ခုန ကျုပ်နဲ့တွဲတဲ့ ကောင်မလေးလေ၊ လှတယ်မဟုတ်လား”

“အင်း ... မဆိုးပါဘူး၊ လှပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းစိတ်က သူ့အပေါ် လေးလေးနက်နက် မရှိပါဘူး၊ အဲဒီကောင်မလေး

ကို မင်း မယူဘူးဆိုတာ မမ တပ်အပ်သိတယ်၊ မမနဲ့ ကွဲပြီး တစ်နေ့ကျရင် မင်း ပန်မဒီနဲ့ပဲ ညားမှာ”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ မပြောနဲ့ဗျာ၊ ပန်က ကျုပ်သူငယ်ချင်း”

“ဒါပေမယ့် သူက မောင်ကို ချစ်နေတာ မောင်ကိုကြည့်တဲ့ သူ့မျက်လုံးတွေကို မြင်ရုံနဲ့ မမ သိတယ်၊ မဆိုးပါဘူး၊ တစ်နေ့ကျ မင်း ပန်မဒီနဲ့ လက်ထပ်လိုက်ရင် မင်းဘဝ ပျော်ရွှင်ရမှာပါ၊ ကဲ ... ရော့ ... စားလိုက်ဦး၊ မင်းကြိုက်တဲ့ ထမင်းလိပ်တွေ မှာထားပေးတယ်၊ ခုန မင်း မမမြင်အောင် သရုပ်ဆောင်ပြနေရတာနဲ့ ကောင်းကောင်း မစားလိုက်ရဘူး မဟုတ်လား”

မမရာ ... ခင်ဗျားဗျာ။ ကျွန်တော်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာမှမခံစားရတာလား။ ဒါမှမဟုတ် ခံစားချက်ကို ဖုံးကွယ်ထား တာလားဗျာ။

နေစစ်က အေးဆေးတည်ငြိမ်လွန်းသော မမကို ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်မိရင်း ...

“မမ ... နည်းနည်းမှ သဝန်မတိုဘူးလားဟင်”

“သဝန်တိုရအောင် မောင်က ကျွန်မ ရည်းစားမှ မဟုတ် ဘဲ”

မမရယ် ... ။

အခန်း (၂၂)

နေစစ်သည် Mount Pleasant (မောင့်ပလဲစန့်)

ဟိုတယ်တည်ရှိရာ ဖိုးစောင်းတောင်ပေါ်သို့ ကားမောင်းတက်လာ ရင်း အနားက မမကို ငဲ့ကြည့်မိသည်။ လှပသော ပတ်ဝန်းကျင် ရှုခင်းတွေကို ငေးမောကြည့်နေသော မမမျက်နှာလေးက ကြည်လင် လန်းဆန်းနေခဲ့ပါသည်။

နေစစ် နေပြည်တော်ကို လာတိုင်း ဥတ္တရသီရိမြို့ နယ်ထဲက မောင့်ပလဲစန့်ဟိုတယ်မှာပဲ တည်းလေ့ရှိသည်။ ဟိုတယ် က နေပြည်တော် တစ်မြို့လုံးနီးပါးကို စီးမြင်နိုင်သော ဖိုးစောင်း တောင်ပေါ်မှာ ရှိတာမို့ သာယာလှပသည်။ တာဝါပေါ်က စား သောက်ဆိုင်မှာ ညရှုခင်းကို ငေးမောပြီး ညစာစားရတာကို ကြိုက် သည်။

ပုံမှန်အတိုင်းဆိုရင်တော့ နေစစ်က အောင်ရင်နင့်

အတူလာဖြစ်တာပင် ...။ နေ့ခင်းပိုင်း ရုံးကိစ္စလေးတွေလုပ်၊ တွေ့စရာရှိသည့် လူကြီးတွေကို တွေ့ပြီးလျှင် ဒီဟိုတယ်မှာပဲ ညအိပ်ပြီး မနက်အစောကြီး ထကာ ရန်ကုန်ပြန်ကြတာပင်။

ဒီတစ်ခေါက်မှာတော့ မမက သူနှင့်အတူ နေပြည်တော် လိုက်ချင်သည်ဟု တောင်းဆိုလာခဲ့သည်။ သူက အနည်းငယ် တွေ့ဝေသွားကာ ...

“မသင့်တော်ဘူး ထင်တယ်”

ဟု ပြောမိတော့ မမက ရယ်မောလိုက်ရင်း ...

“မမက လိုက်ချင်လို့ လိုက်ချင်တယ်ပြောတယ်၊ မောင်က ခေါ်ချင်ရင် ခေါ်သွားပေါ့၊ ဟိုရောက်ရင် ဟိုတယ်မှာ တစ်ယောက် တစ်ခန်းအိပ်ပြီး မနက်ကျ ပြန်လာရုံပဲပေါ့၊ ဒါဘာများ မသင့်တော်စရာရှိလဲ ...”

ဒါဟာလည်း မမရဲ့ ကိုယ့်သဘောကိုယ်ဆောင် ထင်ရာစိုင်းတတ်တဲ့ အကျင့်တွေထဲက တစ်ခုဟု ဆိုရမှာပင်။ အုပ်ထိန်းမည့်သူလည်း မရှိ၊ ပိုက်ဆံလည်း ရှိတာမို့ ဘယ်သူ့မှ ဂရုမစိုက်ဘဲ ထင်ရာစိုင်းနေလာခဲ့တာ နှစ်ဘယ်လောက်တောင် ကြာခဲ့ပါလိမ့်ဟု သူကတွေးမိရင်း ...

“မမ ... ခင်ဗျား အမြဲ အဲဒီလိုပဲလား”

“ဘာကိုလဲဟင် ...”

“တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ တွဲပြီးဆို အတူညအိပ်ခရီး ထွက်ဖို့ ဝန်မလေးတာ မမ အကျင့်လား ...”

သူက ဒေါသစိတ်ဖြင့် မေးမိတော့ မမက ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“အဲဒီလို အတူခရီးထွက်ချင်စိတ် ပေါ်လာတာတော့ ခုမှ တစ်ခါပဲ ရှိသေးတာ ...”

အင်း ... ရူးရတော့မည် ထင်ပါရဲ့။ မချစ်ဘူး ပြောသည်။ လက်မထပ်ဘူး ပြောသည်။ သဝန်လည်းမတို။ ပြီးတော့ ခုလို သူ့ကို တုန်လှုပ်စေမည့် စကားမျိုးတွေလည်း ပြောတတ်ပြန်လေသည်။

မမနဲ့အတူ နေပြည်တော်ထိ လာဖို့ နေစစ်က ခက်ခက်ခဲခဲ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ခဲ့ရပါသည်။ သူ့ဘဝမှာ မိန်းကလေးတွေနဲ့ တွဲခဲ့ဖူးတာမှန်သော်လည်း ဟိုတယ်တကာ ခေါ်သွားပြီး အိပ်တတ်သည့် ပေါက်လွှတ်ပဲစား အကျင့်မျိုးတော့ မရှိခဲ့ ...။ နှမချင်းစာနာရမည်ဟူသော မေမေအဆုံးအမကို လေးစားခဲ့သလို သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကိုယ်မချစ်ဘဲ သာယာရုံကလေး တွဲသွားတွဲလာ လုပ်နေသော မိန်းကလေးမျိုးနှင့် မလွန်ကျွံဖို့ အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းခဲ့တာပင်။ မိန်းကလေးတွေက ရေလာမြောင်းပေး လမ်းကြောင်းပြရင်တောင် အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြပြီး ငြင်းပယ် ရှောင်ထွက်ခဲ့သည်ချည်းပင်။

ခုတော့ ... မမက ခပ်တည်တည် တောင်းဆိုလာခဲ့သည်။ မမဘက်က ဒီလိုစပြောတဲ့အကြောင်း တခြားတစ်ယောက်တစ်ယောက်ကိုသာ သူပြန်ပြောမိရင် ဒါဟာ မမရဲ့ ရေလာမြောင်း

ပေး ဖြားယောင်း မြူဆွယ်မှု စတင်လာခြင်းဟု ယူဆ သတ်မှတ်ကြတော့မှာ အသေအချာ။

သို့သော်... မမမှာ အဲဒီလို စိတ်မျိုးမရှိတာကို သူက အခိုင်အမာယုံကြည်လျက်ရှိပါသည်။ သူ့ကိုကြည့်တဲ့ မမရဲ့မျက်လုံးတွေ သန့်စင်မှုရှိတာကို သူခံစားရသည်။ မမဟာ ယောက်ျားပျိုတွေကို ဖြားယောင်းသုံးဆောင်တတ်တဲ့ မိန်းမမျိုး မဟုတ်တာကို မမနှင့်တွဲနေသည့် အချိန်ကာလအတွင်းမှာ သူသိခဲ့ရသည်။

အားငယ်အထီးကျန်စိတ်ကို မောက်မာဟန်ပြု၍ ဖုံးကွယ်ထားသော မမ၊ မာယာများသလိုလိုနှင့် ရိုးတုံးသော မမ...။ မမနှင့် နီးစပ်တော့မှ အပေါ်ယံ အကာတွေအောက်က ဖုံးကွယ်ထားတဲ့ မမရဲ့စိတ်ကို သူ တဖြည်းဖြည်း နားလည်လာခဲ့ရသည်။

တစ်ခါတစ်ခါ မမရဲ့ ထင်ရာစိုင်းတတ်ပုံကြီးက ဟောရှေ့လုပ်သလိုကြီးမို့ ဓာတ်မသိလျှင် အတင်မှားစရာဖြစ်ရသည်။ ဘယ်သူ ဘာထင်မယ်ဆိုတာ ထည့်မတွေးဘဲ သူလိုက်ချင်တာပဲ သူ ရှေ့တန်းတင် ပူဆာနေခဲ့တာမို့ နေစစ်က ရင်လေးလေး နှင့်ပင် လိုက်လျောခဲ့ရသည်။

သို့သော်လည်း တကယ်တမ်း အတူထွက်လာကြတော့လည်း ပျော်ရတာပင်။ မမရဲ့ ပျော်ရွှင်လန်းဆန်းသော ပုံစံလေးက နေစစ်ရဲ့ လေးနေတဲ့ရင်ကို ပေါ့လာစေသည်။

မမက ကလေးတစ်ယောက်လို သီချင်းတွေ အော်

ဆိုလာသည်။ သူ့ကြိုက်တဲ့ သီချင်း CD တွေ ယူလာပြီး ကားကပ်ဆက်ထဲထည့်ကာ တစ်ချပ်ပြီးတစ်ချပ် ဖွင့်ရင်း နားထောင်လိုက်၊ လိုက်ဆိုလိုက် ထိန်းလိုက် မနိုင်...။ သူက...

“မမရာ... နားငြီးတယ်ဗျာ၊ တော်ဗျာ... တိတ်ဗျာ”

ဟု အော်တော့ မမက ခဏလေး ကြောက်ချင်ယောင်ဆောင်ပြပြီး နောက်တော့လည်း မဆိုဘဲမနေ...။

ကားရပ်နားလို့ ရသည့် အခေးပြေးလမ်းမကြီး တစ်နေရာမှာ ကားခဏရပ်ပြီး ကားသေးတံခါးနှစ်ချပ်ကို ဖွင့်ထားကာ စကားတပြောပြောနှင့် မမ ယူလာသည့် ထမင်းဘူးကို အတူစားခဲ့ရသည့် အချိန်လေးက ဖိုးစောင်းတောင်ပေါ် ရောက်လာသည်အထိ သူ့ရင်ကို လှုပ်ခတ်နေစေသည်။

မမ ကျွေးသည့် ထမင်းဘူးထဲက စားသောက်ဖွယ်ရာတွေကလည်း သူ့ကို အံ့အားသင့်စေခဲ့တာပင်။

“မမ အိမ်က အဒေါ်ကြီးက ဟင်းချက်ကောင်းလိုက်တာနော်”

ဟု သူပြောတော့ မမက ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ဟိုအဒေါ်ကြီးချက်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီအဒေါ်ကြီး ချက်တာပါ”

ဟု သူ့ရင်ဘတ်သူ ပုတ်၍ပြောတာမို့ သူက ရယ်လိုက်ရင်း...

“အဟက်... မမလား ထမင်းဟင်း ချက်မှာ”

“မယ့်ဘူးပေါ့...”

“မယ့်ပါဘူး...”

“တို့ပုံက မချက်တတ်တဲ့ပုံ ပေါက်နေတယ်ပေါ့!”

“ဒါပေါ့...”

“မမဘဝမှာ သေချာ ကျမ်းကျင်တတ်မြောက်ခဲ့တဲ့ အလုပ်ဆိုလို့ ထမင်းချက်တာနဲ့၊ လူမမာ ပြုစုရတဲ့ အလုပ်ပဲရှိတာ။ အင်း... အခုလို ပိုက်ဆံရှိပြီး ကားစီးနိုင်တဲ့ အချိန်ရောက်တော့ ကားမောင်းတဲ့ပညာတစ်ခု တိုးလာတာပေါ့...”

မမ စကားက သူ့ကို တွေးစရာတွေအများကြီး ပေးခဲ့တာပင်...။ သို့သော် မမပြောသလောက်သာ သူ နားထောင်ခဲ့သည်။ စားရင်းသောက်ရင်းမို့ ဘာမှဆက်မမေးခဲ့...။ မေးလည်း မမက ဖြေမှာမှမဟုတ်တာ။ မမ သူ့ဘာသာ ပြောချင်လာတဲ့ အချိန်တစ်ခုကိုပဲ မျှော်လင့်ရတော့မှာပင်...။

ညနေခင်း လေပြေအေးအေးက လယ်ကွင်းပြင်ကြီးကို ဖြတ်၍ နေစစ်တို့ဆီ တိုက်ခတ်နေခဲ့တဲ့ ထိုအချိန်လေး...။ ကားထဲမှာ ထိုင်ရင်း ထမင်းဘူး ကိုယ်စီ စားခဲ့ကြတဲ့ ရင်းနှီးမှု၊ အတူရယ်မောခဲ့သည့် ချိုလွင်သံစဉ်များ၊ လက်နှစ်ဖက်ကို ငှေ့ကာ ယမ်းကာ ခန္ဓာကိုယ်ကို ယိမ်းနွဲ့ရင်း သီချင်းလိုက်ဆိုနေတဲ့ မမရဲ့ ဗရုတ်ကျကျ ကလေးဆန်မှု၊ ကားကိုမှီရပ်၍ အဝေးဆီ မျှော်ငေးနေတဲ့ မမရဲ့ လှပသော ပုံရိပ်ကလေးကို အမိအရ ဓာတ်ပုံရိုက်ယူလိုက်နိုင်ခဲ့သော သူ့ရဲ့ကျေနပ်မှု...။ ဒီကြည်နူးကျေနပ်မှုကလေး

တွေကို ဆက်လက် လွယ်ပိုးသယ်ဆောင်ပြီး နေပြည်တော်အထိ ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်မှာတော့ ပန်းတွေ ပြန့်ကျဲကျန်ခဲ့သည်ဟုတောင် တင်စားရလောက်အောင် ဒီခရီးက နေစစ်ကို ပျော်ရွှင်စေခဲ့သည်။

သို့သော်... နေစစ်က ကိုယ့်ပျော်ရွှင်မှုကို မမအား မပြသချင်ပေ...။

နေစစ် မောင်းလာသော ကားက ဖိုးစောင်းတောင်ပေါ်က မောင့်ပလဲစန့်ဟိုတယ်ဝန်းထဲသို့ ရောက်လာချိန်မှာတော့ ညနေခင်း နေခြည်တွေလည်း ညှိုးခဲ့ပြီ...။

တောင်ပေါ်က လှမ်းကြည့်လျှင် နေပြည်တော်မြို့တစ်ခွင်က မီးပွင့်ကလေးတချို့တလေကိုပင် မြင်ရသည်။

“မမ...”

“အင်ဟင်...”

“မမအတွက် အခန်းက ဟိုဘက် ဘန်ဂလိုမှာ ရတယ်။ ကျွန်တော်က ဒီဘက်မှာ၊ အခန်းချင်း သိပ်တော့မဝေးပါဘူး။ မမအခန်းထဲ သွားနားလိုက်တော့လေ၊ ကျွန်တော်လည်း နားလိုက်ဦးမယ်၊ ညစာကိုတော့ တာဝါပေါ်က ဆိုင်မှာ စားတာပေါ့...”

“မမ သိပ်မဆာပါဘူး၊ စားလာတာ မကြာသေးဘူးလေ၊ တော်တော်ကြာမှ စားကြတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ မောင့်အလုပ်ကိစ္စကရော...”

၁၇၀ ■ ပုညခင်

“မနက်ဖြန်မနက်စောစော ရုံးချိန်ကျမှ ကျွန်တော့်ဘာသာ သွားစရာရှိတာလေးတွေ သွားလိုက်မယ်၊ မနက်ဖြန် ညနေ ပြန်တာပေါ့...”

နေစစ်က မမကိုပြောရင်းက ကားနောက်ခန်းထဲက ကျောပိုးအိတ်ကို လှမ်းယူရင်း ထိုင်ခုံထောင့်က တယောအိတ်ကို မြင်သွားကာ...

“ဒီတယောအိတ်က ဘာလို့ယူလာတာလဲ...”

“ခရီးသွားရင် ယူနေကျလေ၊ ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ပျင်းရင် တယောထိုးရအောင် ယူလာတာ...”

“သေချာရော ထိုးတတ်လို့လား?”

“နားထောင်ပြီးမှ မေးပေါ့ကွယ်”

မမက သူ့တယောအိတ်ကို ဆွဲယူလွယ်ပိုးပြီး ဘန်ဂလိုဆီ လျှောက်သွားပြီမို့ နေစစ်က မမပုံစံလေးကို သဘောကျစွာ ရပ်ကြည့်နေလိုက်မိသည်။

“ဟေ့ ... ရပ်ကြည့်မနေနဲ့နော်၊ အခန်းထဲဝင်တော့...”

မမက သူ့ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ လက်မြှောက်ပြကာ အော်ပြောသွားခဲ့တာမို့ သူက ဟက်ခနဲ ရယ်မိပြီး သူ့အခန်းဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

အခန်း (၂၃)

ရောက်ရာကံချင်း ရေမိုးချိုးပြီး အိပ်ရာထက်မှာ ခဏ လှဲစန့်အညောင်းဖြေရင်း သူ့အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။ သူ နီးလာတော့ည ၈ နာရီကျော်ခဲ့ပြီ။

မမများ ဗိုက်ဆာနေမလားဟု တွေးကာ သူ အမြန်ထကာ အခန်းတံခါးပိတ်ခဲ့ပြီး မမ အခန်းဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ မမအခန်းရှေ့ရောက်တော့ ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းလေး တစ်ယောက်က နေစစ်ဆီ လျှောက်လာကာ...

“အစ်ကို ... ဟိုအစ်မ ခုပဲ ဟိုဘက်ထွက်သွားတာ တွေ့လိုက်တယ် ခင်ဗျ”

ဟုပြောတာမို့ ကောင်လေး လမ်းညွှန်ပြသော လမ်းအတိုင်း ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ နေစစ်က လမ်းလျှောက်ရင်း ဟိုဒီလမ်းကြည့် ရှာဖွေနေချိန်မှာပဲ အဝေးဆီက လွင့်လာသော တယောသံလေးကို ကြားလိုက်ရသည်။

သူ တယောသံလာရာသို့ မှန်းဆရင်း ဆက်လျှောက်
လာခဲ့သည်။

အသံလာရာနေရာကတော့ သုံးထပ်တာဝါဘက်ဆီ
က ဖြစ်သည်။

နေစစ်က တာဝါပေါ်သို့ ဓာတ်လှေကားဖြင့် တက်
လာခဲ့သည်။ တာဝါပေါ်က စားသောက်ဆိုင်မှာ လူသူရှင်းလင်း
နေခဲ့ပြီး တယောသံကလေးက ဆိုင်ရဲ့ တစ်ဖက်ထောင့်ဆီမှ ထွက်
ပေါ်နေခဲ့သည်။

အလင်းရောင်ပျံ့အောက်မှာ မမက မတ်မတ်လေး
ထိုင်ရင်း တယောထိုးနေခဲ့သည်။ ဖြူလွနေသော ရုပ်ဆန်ဆွန်
ကော်လံကတုံး အင်္ကျီလက်ရှည်ပွလေးနှင့် လီနင် ဘောင်းဘီရှည်
ဖြူလွလွလေးက လေကြောင့်တဖျတ်ဖျတ်လှုပ်နေသည်။ အကောက်
ပြေစ လှိုင်းတွန့်ဆံပင်ရှည်ကလေးတွေက မျက်နှာနားမှာ ဝဲနေ
သည်။ မမရဲ့ ဟိုးနောက်ဘက်အဝေးမှာတော့ မီးရောင်လင်းလက်
သော ညရှုခင်း ...။

ပတ်ဝန်းကျင်က တယောသံမှအပ တိတ်ဆိတ်နေ
သည်။ မမရဲ့အာရုံက တယောမှအပ တခြားသို့ ရောက်ဟန်မတူ။
ဘိုးတံကိုင်ကာ ရွှေ့လျားနေသော ညာဘက်လက်နှင့် တယောကြိုး
တွေပေါ်မှာ ထိဖိရွှေ့လျားနေသော ဘယ်လက်တစ်ဖက်။ တယော
ပေါ် ထိဖိထားသည့် မေးစေ့လုံးလုံးလေး။ စင်းကျနေသော မျက်
တောင် ထူမည်းရှည်စင်းကလေး ...။ အရာအားလုံးကို မှန်ပျံ့
သာ မြင်ရသော်လည်း ထိုမြင်ကွင်းက သူ့ကို ညှို့ခေါ်နေခဲ့သည်။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ တယောသံက ဝမ်းနည်းစရာ
ကောင်းသည်ဟု ခံစားမိသည်။

သူ မမနောက်မှာ အသာအယာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး
တယောသံလေးကို နားထောင်နေမိသည်။

နားထောင်ရင်းကပင် သူ့စိတ်တွေ ညွတ်နူး ယိမ်း
လှိုင်လာခဲ့ရသည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ မမကို သနားသည်။
ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘဲ မမနားက မခွာချင် ...။ ဘာကြောင့်မှန်း
မသိ မမကို နှစ်သိမ့်ပေးချင်သည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ မမကို
သူ ချစ်ခဲ့မိလေသည်။

နေစစ်သည် တဖြည်းဖြည်း တုန်ယင်ငိုချင်လာရကာ
မမရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လေးကို နောက်ဘက်ကနေ ဖွဖွသိမ်းဖက်ထား
လိုက်မိသည်။ မမ၏ တယောသံက နွဲ့သွားသည်။ မမက ပထမ
တော့ ရုန်းသည်။

“မမ ... ပလိစ် ... ကျေးဇူးပြုပြီး ငြိမ်ငြိမ်လေး နေပေးပါ
နော်”

သူက မမနားနားကပ်ကာ တီးတိုးတောင်းပန်တော့
မမက အလိုက်သင့်လေး ငြိမ်သက်သွားခဲ့သည်။

ပြီးတော့ တယောသံလေး ဆက်လက်ထွက်ပေါ်လာ
သည်။ သူက မမ ပခုံးပေါ် မေးစေ့တင်၍ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်
နေလိုက်သည်။ သူဖက်လိုက်စဉ်က ပို၍ နူးညံ့လာသော တယောသံ
က သွက်လက် မြူးကြွလာသည်။ တယောသံက မမရဲ့ စိတ်ခံစား
ချက်ကို ဖော်ပြနေလေသလား ...။

ခဏနေတော့မှ ရပ်တန့်သွားကာ မမက တယောက်
ပခုံးပေါ်မှ ချလိုက်သည်။

“မမ ...”

“အင်း ... ပြော ...”

မမအသံကလည်း သူ့လိုပဲ တိုးတိုးကလေး ...

“မမကို ကျုပ် ချစ်မိသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ...”

“မချစ်မိအောင် ကြိုးစားပေါ့ ...”

“ကျုပ် မကြိုးစားနိုင်တော့ဘူးဗျ”

“မမကို ချစ်ရင် မင်းပဲ ခံစားရမှာ ...”

“အင်း ... ခံစားရပစေ၊ ခံစားချင်တယ်၊ မမကလည်း ကျုပ်
ကို ချစ်တာပဲ မဟုတ်လား”

“မချစ်ပါဘူး ...”

“ညာတယ် ...”

“မမက မချစ်တတ်ဘူး”

“ညာတာ ...”

“... ..”

“မမ ...”

“အင်း ...”

“မမအကြောင်း ပြောပြပါလား ...”

“မသိချင်ပါနဲ့၊ မမလည်း မောင့်အကြောင်း မသိချင်ဘူး
သိလာရတဲ့ အကြောင်းတရားတွေပေါ် မူတည်ပြီး စိတ်ခံစား

ချက်တွေ ပြောင်းလဲသွားရမယ့်အစား ဒီအတိုင်း ဘာမှမသိ
ဘဲ ခုလို နီးနီးလေးရှိနေရတာကို ကြိုက်တယ်”

“မမက ရူးနေတာ ...”

“ဟုတ်တယ်၊ တို့က ဘဝတစ်လျှောက်လုံး တစ်နည်းတစ်ဖုံ
ရူးသွပ်လာခဲ့တဲ့ သူလေ ...”

“ရှယ်လီ ...”

“အင်း ... အမျိုးမျိုး ခေါ်နေတာပဲ”

“ဒီနာမည်ကို ပိုကြိုက်တယ်၊ ရှယ်လီ ... မင်းကို ကိုယ်
သိပ်ချစ်တယ်”

“မရိုသေဘူးကွာ၊ ငရဲကြီးတော့မှာပဲ”

“မမက နှစ်နှစ်တည်းကြီးတာပါ၊ သိပ်လူကြီးမလုပ်စမ်းပါ
နဲ့ဗျာ ...”

မမက တိုးတိုးလေး ရယ်မောလိုက်ပါသည်။

ထို့နောက်မှာတော့ ...

အဲဒီအနေအထားလေးအတိုင်း ငြိမ်သက်ရင်း ဟိုး
ဆေးဝေးက ညရုခင်းကို နှစ်ယောက်အတူ တိတ်ဆိတ်စွာ ငေးမော
နေခဲ့မိလေသည်။

အခန်း (၂၃)

“ပန်ရေ... သမီး မာမိရဲ့ အုန်းနှိုခေါက်ဆွဲလက်ရာကတော့ ပထမတန်းစားပဲ။ အန်တီကြိုက်မှန်းသိလို့ သူ့ခမျာ တကူ တက ချက်ပေးရှာတာ။ အတော်ပဲ အန်တီလည်း ဒီနေ့ အုန်းစိမ်းကျောက်ကျောလေး ထိုးထားတာရှိတယ်။ သမီး မာမိ သိပ်ကြိုက်တာလေ။ သမီးတို့ ချိုင့်ထဲပဲ ပြန်ထည့်ပေး လိုက်တော့မယ်နော်...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အန်တီ”

ဒေါ်မိမိမြတ်က ပန် ယူလာသည့် ချိုင့်ထဲက မုန့် တွေကို အိမ်က ပန်းကန်တွေထဲ လှယ်ထည့်ရင်း ပန်ကို လှမ်းပြော သည်။

ပန်ကတော့ အန်တီ ကိုယ်တိုင် သုပ်ပြီး ချထားသော သည့် လက်ဖက်သုပ် ပန်းကန်နားက မခွာဘဲ အဆက်မပြတ် စားနေသည်။

ပန်တို့အိမ်နဲ့ နေစစ်တို့အိမ်က ဒီလိုပဲ မကြာခဏ အစားအသောက် ဖလှယ်ရေးအစီအစဉ် ရှိတာမို့ ပန်က ခြေမြန်တပ် သား ဖြစ်ရသည်။

ပန်က လက်ဖက်စားရင်း ပန်ပြောချင်တဲ့ စကားကို အန်တီကို ပြောသင့် မပြောသင့် စဉ်းစားနေမိသည်။

ဒေါ်မိမိမြတ်က ပန် ယူလာတဲ့ ချိုင့်ထဲကို မုန့်ပြန် ထည့်ပေးပြီး ချိုင့်ကိုဆွဲယူလာကာ ပန်ရှေ့ စားပွဲပေါ်မှာ တင်လိုက် ရင်း...

“သမီးကို ပြောစရာရှိတယ်”

“အန်တီကို ပြောစရာရှိတယ်”

နှစ်ယောက်သား စကားပြိုင်တူပြောထွက်သွားတာမို့ အံ့သြကာ ရယ်လိုက်မိကြသည်။

ဒေါ်မိမိမြတ်က ပန်ရှေ့ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း...

“ပြောစရာကတော့ သားအကြောင်းပဲပေါ့ သမီးရယ်၊ သမီး ကရာ...”

“အဟင်း... ပန်လည်း စစ်အကြောင်း ပြောမှာ...”

“ဟုတ်လား... ဒါဆို သမီးပဲ အရင်ပြောတော့...”

“စစ်က ခုတလော တစ်မျိုးဖြစ်နေတယ် အန်တီရဲ့။ သေ ချာတော့ ပြောမပြတတ်ပေမယ့် သူ မူမမှန်တာကို ပန် ခံစားမိနေတယ်။ အရင်ကဆို စစ်က ပန်ကို တဂျီဂျီ ဖုန်းနဲ့ ဆက်ပြီး စကားသိပ်များတာ။ ခုဆို ပန်က ဖုန်းဆက်ရင်

တောင် မကိုင်တဲ့အခါ မကိုင်ဘူး၊ ဘယ်ရောက်နေလဲမေးလည်း ဝါးတားတား လုပ်နေတယ်၊ မနေ့က ညဦးပိုင်းက သူ့ဆီဖုန်းဆက်တော့လည်း မကိုင်ဘူး...”

“အေး... အန်တီလည်း အဲဒါပဲ ပြောမလို့၊ သားက အရင်တုန်းကဆို နေပြည်တော်သွားရင် ဘယ်တော့မှ တစ်ယောက်တည်းသွားတာ မဟုတ်ဘူး၊ အောင်စင်ကို အမြဲခေါ်သွားတာ၊ မနေ့ကတော့ တစ်ယောက်တည်း ထွက်သွားတယ်လေ၊ ပြီးတော့ ... သူ့ကားလည်းယူမသွားဘူး၊ ရှိုးရွမ်းမှာပဲ ထားခဲ့တာတဲ့၊ သူ လိုင်းကားလည်း မစီးတတ်ပါဘူး၊ ဘယ်သူနဲ့ သွားမှာလဲ မေးတော့လည်း သူငယ်ချင်းနဲ့လို့ ပြောတယ်၊ ဘယ်သူငယ်ချင်းလဲမေးတော့လည်း တိတိကျကျ မဖြေဘူး... အန်တီကတော့ ဟိုတစ်ခါ အိမ်မိဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ တွေ့ပြီးကတည်းက သားကို မိန်းကလေးကိစ္စ အရှုပ်အထွေးဖြစ်မှာ စိုးရိမ်နေမိလို့လား မပြောတတ်ဘူး၊ သားကို စိတ်ပူနေမိတယ်...”

လူဆိုတာ ကိုယ်ချစ်ခင်အာရုံစိုက်ရတဲ့ သူ တစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်ရင် အလိုလိုသိမှုမျိုးတွေ ဖြစ်တတ်သလားတော့ မသိပါ။ ပန်သည်လည်းပဲ စစ် မိန်းကလေးတကာနဲ့ တွဲတတ်တာကို သိပ်ပေမယ့် ဒီတစ်ခါတော့ ရင်ထဲမှာ စိတ်ပူသလို ခံစားရသည်။ အထူးသဖြင့်တော့ မမမိုးမခနဲ့ ပတ်သက်လို့ပေါ့... မမမိုးမခနဲ့ တွဲနေတာများလားလို့ တွေးမိသလို အလေးအနက်ကြီး ပျော်ဝင်နေတာများလားဟုလည်း တွေးမိရသည်။

“အန်တီ ... ဖုန်းလာပါတယ်၊ အန်တီ ဒေါ်ချိုချိုလင်းတဲ့”
“ဪ... ခဏနော် သမီး”

အိမ်က ကောင်မလေးက လာပြောတာမို့ ဒေါ်မိမိ မြတ်က အိမ်ရှေ့သို့ ခပ်သွက်သွက်လေး လျှောက်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ဒေါ်ချိုချိုလင်းဆိုတာက ဒေါ်မိမိမြတ်ရဲ့ ခင်မင်သော ခိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပင်။ ချိုက မြတ်လို ခပ်ရိုးရိုး အိမ်ရှင်မမျိုး မဟုတ်။ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းတွေကို ယောက်ျားနှင့် ရင်ပေါင်တန်းပြီး လုပ်ကိုင်နိုင်သူ၊ ဟိုဒီ လမ်းများ ခရီးသွားလေ့ရှိသူမို့ တစ်ခါတစ်ရံမှာသာ ဒေါ်မိမိမြတ်နှင့် ဆုံဖြစ်ကြတာပင်။

ဒေါ်မိမိမြတ်က ဖုန်းကောက်ကိုင်လိုက်ရင်း...

“ချိုရေ... မတွေ့ရတာ ကြာပြီနော်”

“ဟုတ်တယ် မြတ်ရေ၊ ချိုလည်း ခရီးတွေ ဆက်တိုက်ထွက် ဖြစ်နေတာနဲ့ မြတ်နဲ့မတွေ့ဖြစ်တာ၊ ခုလည်း ရန်ကုန်ပြန် မရောက်သေးဘူးလေ...”

“အခု ဘယ်ရောက်နေတာလဲ...”

“နေပြည်တော်မှာလေ... အလုပ်ကိစ္စလေးတစ်ခု ရှိလို့ ချို၊ အတွင်းရေးမှူးမလေး ခေါ်ပြီး ထွက်လာခဲ့တာ၊ ရောက်တာတော့ နှစ်ရက်လောက် ရှိပါပြီ၊ တစ်ရက် နှစ်ရက် လောက် ဆက်နေဖြစ်ဦးမယ်...”

“ဟုတ်လား... မြတ်ရဲ့သားလည်း မနေ့က နေပြည်တော်သွားတယ်လေ၊ ဒီနေ့တော့ ပြန်လာပါပြီ”

“အင်း...တွေ့ပါတယ်၊ ချိုတို့တည်းနေတဲ့ မောင်ပလဲစနဲ့ မှာပဲ သူတို့တည်းနေကြတာ၊ အဲဒီကိစ္စ ပြောချင်လို့ မြတ်ဆီ ဆက်လိုက်တာ...”

ဒေါ်မိမိမြတ်က နားထောင်ရင်း ရင်ထဲထိတ်သွားမိ ပါသည်။

“ချို့အနေနဲ့ မြတ်တို့သားအမိကြားထဲ ဝင်မပါချင်ပေမယ့် မသိချင်ယောင် ဆောင်ရမှာကျတော့လည်း တာဝန်မဲ့ရာ ကျလွန်းတယ်လေ၊ မြတ်ရဲ့ သားက ဒီကို မိန်းကလေး တစ်ယောက်နဲ့ လာတာဆိုတာ မြတ် သိလား...”

“မြတ်...မြတ် မသိပါဘူး ချို့ရယ်၊ သား အလုပ်ကိစ္စနဲ့ သွားတယ်ဆိုတာပဲ မြတ် သိထားတာပါ...”

“သူတို့ ဒီမှာတော့ တစ်ယောက်တစ်ခန်းစီ တည်းကြတာ ပါ၊ ဒါပေမယ့် သူနဲ့အတူလာတဲ့ မိန်းကလေးက နာမည် ပျက်ရှိတဲ့ မိန်းကလေးပဲ မြတ်...”

“ဟင်...”

ဒေါ်မိမိမြတ်က တုန်လှုပ်သွားတာမို့ မျက်စိမျက်နှာ ပျက် ဖြစ်သွားသည်။

ပန်ကလည်း အန်တီစကားတွေကို ကြားနေရတာနဲ့ ပြဿနာတစ်ခုခု ရှိပြီဟု တွေးကာ ရင်ခုန်လာပါသည်။

“မြတ်ကတော့ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် အသိုက်အဝန်းထဲလည်း

ပတ်ပတ်သက်သက် မရှိဘဲ အိမ်မှာအနေများတဲ့သူဆိုတော့ ဒါတွေ ဘယ်သိပါ့မလဲ၊ ချို့တို့ကတော့ စီးပွားရေးသမား ဆိုတော့ လူစုံပတ်သက်ရတော့ စကားလည်း စုံတယ်၊ အတင်းအဖျင်းလည်း စုံစုံလင်လင် ကြားရတတ်တာပေါ့ မြတ်ရယ်...”

“အဲဒီ မိန်းကလေး နာမည်က မမမိုးမေ တဲ့၊ အသက်ကတော့ မကြီးလှသေးပါဘူး၊ ချမ်းသာတာကတော့ ကျိုကျိတ်တတ်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူချမ်းသာပုံက သမားရိုးကျ တော့ မဟုတ်ဘူး မြတ်ရေ...၊ သူက ဇော်ငယ်လေး ကတည်းက အဘိုးကြီးတွေကို ‘ပိုင်း’ လာတာ...”

“ပိုင်း...ပိုင်းတယ်ဆိုတာက...”

“ဪ... မြတ်ရယ်၊ ပိုင်းတယ်ဆိုတာ ပိုင်းလုံးကို ပြော တာ၊ သူ အရွယ်ရောက်စလေးမှာ သေခါနီး အဘိုးကြီး တစ်ယောက်နား ကပ်ပြီးပြုစုတယ်၊ ဟိုအဘိုးကြီးကလည်း သာယာတယ်၊ အဘိုးကြီးက အရမ်းချမ်းသာတာလေ၊ အဲဒါ နဲ့ အဘိုးကြီးသေတော့ သူပိုင်ဆိုင်သမျှကို မမမိုးမေအတွက် ပေးခဲ့တယ်...”

“ချို့ရယ်... သေ... သေချာရဲ့လားဟင်၊ သူများ သားသမီး ကို အထင်မှားရင်လည်း မကောင်းပါဘူး”

“သေချာပါတယ် မြတ်ရယ်...၊ အဘိုးကြီးရဲ့ မိသားစု

ဝင်ထဲက တစ်ယောက်ဆီက ချီ သိခဲ့တာပါ ...။ မမမိုးမခ
က အရမ်းလည်တာ မြတ်ရဲ့၊ အဘိုးကြီးဆီက အမွေတွေ
ရပြီး အရမ်းချမ်းသာသွားပြီး နောက်ပိုင်းကျတော့လည်း
ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မနေဘူးလေ ...။ အိမ်ထောင်ရှိတဲ့
သူဌေးတစ်ယောက်နဲ့ ငြိပြန်ရော၊ အဲ့ဒီ သူဌေးဆီက ငွေညစ်
ပြန်ရော၊ အဲ့ဒါနဲ့ ဟိုက သူ့မိသားစုနဲ့ ပြဿနာဖြစ်မှာစိုး
လို့ လျော်ကြေးတွေ အများကြီး ပေးလိုက်ရတော့ ချမ်းသာ
သထက် ချမ်းသာပြန်ရော ...”

“ဆိုး ... ဆိုးလိုက်တာ ချီရယ် ...”

ဒေါ်မိမိမြတ်က ရှေ့ဆက်နားထောင်နိုင်စွမ်းပင် မရှိ
တော့လောက်အောင် ရင်ထဲမှာ ခါးသီးလာရပါသည်။ ဒီလို မိန်း
ကလေးမျိုးနဲ့မှ ပတ်သက်ရသလား သားရယ်၊ မေမေ ရင်ထုမနာ
ဖြစ်လိုက်တာ ...။

“အဲ့ဒီ သူဌေးကလည်း မြတ်တို့ ကိုစစ်ပိုင်တို့ မိတ်ဆွေပဲ
လေ၊ ကိုတင့်ဇော် ပေါ့ ...”

“ဘုရားရေ ...”

ဒေါ်မိမိမြတ်မှာ ရုတ်တရက် ခေါင်းထဲ မိုက်ခနဲဖြစ်
သွားကာ ယိမ်းယိုင်သွားပါသည်။

“အန်တီ ...”

ပန်က အန်တီဆီသွားကာ ဖေးမတွဲထားလိုက်ရ
သည်။ အန်တီမျက်နှာက တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုကို ပြသနေသည်။

“အဲ့ဒီနောက်ပိုင်းလည်း မမမိုးမခက ခြေမငြိမ်ပါဘူး မြတ်
ရယ်၊ ခပ်ချောချော ကောင်လေးတွေနဲ့ ဟောတစ်ယောက်
ဟောတစ်ယောက် တွဲနေတာပါပဲ၊ သူ့မှာက ပိုက်ဆံတွေ
သာ ချမ်းသာပေမယ့် အလုပ်က မည်မည်ရရ မရှိလှဘူး
လေ၊ ပညာကလည်း မတတ်၊ အသိဉာဏ်ကလည်း မမြင့်
လှတော့ စီးပွားရေးကိုလည်း သေသေချာချာ မလုပ်တတ်
ပါဘူး၊ ဗြူတီဆလွန်း တစ်ဆိုင်တော့ အပျင်းပြေ ဖွင့်ထား
တယ် ကြားတာပဲ၊ ပျင်းပျင်းနဲ့ သာယာမှုရှာရင်း နေနေတဲ့
စိတ်ခပ်လေလေ မိန်းမမျိုးနဲ့ မြတ်ရဲ့ သားနဲ့ ဘယ်လိုမှ
မအပ်စပ်လွန်းလို့ ချီ သိသိချင်း ဖုန်းကောက်ဆက်လိုက်
တာပါ”

“ကျေး ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ချီရယ်၊ မြတ် ဖုန်းချလိုက်
တော့မယ်နော်”

“အိုခေ ... အိုခေ၊ သိပ်လည်း စိတ်ဆင်းရဲမသွားနဲ့ဦး၊ မောင်
နေစစ်က သားလိမ္မာပါ၊ အကြောင်းစုံသိရရင် သူလည်း
ရှေ့ဆက်တိုးချင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖျောင်းဖျောင်းဖျူဖျူတော့
ပြောပါကွယ် ... နော်”

ဖုန်းချလိုက်ချိန်မှာ ဒေါ်မိမိမြတ်က အနားက ထိုင်
ခုံပေါ်သို့ အရပ်ကြိုးပြတ် လဲပြီသွားပါသည်။

“သမီး ... သမီးရယ် ... သားကလေ ...”

၂၀၄ ■ ပုညခင်

ပန့်လက်ကလေး နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ပန့်ကို အားကိုးတကြီး မော့ကြည့်လိုက်သော ဒေါ်မိမိမြတ်ရဲ့ မျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်လျှံနေခဲ့လေသည်။

အခန်း(၂၅)

ပန့်မဒီသည် ဖုန်းကို လက်ထဲမှာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ရင်း အခန်းထဲမှာ ဟိုလျှောက်ဒီလျှောက် ဂဏှာမငြိမ် ဖြစ်နေပါသည်။

ရင်ထဲမှာ မီးတောက်နေတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးကို ခေါ်တာလား မသိချေ...။

စစ်ဟာ မိန်းကလေးတကာနဲ့ တွဲခဲ့ဖူးပေမယ့်လည်း 'သူ ချစ်မှမချစ်တာလေ'ဟု တွေးကာ သဝန်တိုစိတ် မဝင်ခဲ့မိတဲ့ ပန့်က တစ်နေ့သောအခါမှာ စစ် တစ်ယောက် ပန့်ကို ချစ်စိတ် ဝင်လာလေမလားဟု မျှော်လင့်နေခဲ့မိတာပါ။

ခုတော့ ဒီလိုနာမည်ပျက်တွေနဲ့ မိန်းမမျိုးနဲ့မှ စစ် ပတ်သက်မိလေခြင်း၊ ဒီလိုမိန်းမမျိုးကိုမှ ချစ်မိလေခြင်းရယ်လို့ ပန့်က ရင်ထုမနာ ဖြစ်ရသည်။ စစ်ကို နှမြောသည်။ စစ်ရဲ့အချစ် တွေကို နှမြောသည်။

နေပြည်တော်အထိ အတူသွားခဲ့တာဟာ တော်ရုံရင်းနှီးမှုမျိုးမဟုတ်တာ သေချာသည်။ စစ်ဟာ ဘယ်မိန်းမနဲ့မှ ခရီးအတူသွားလေ့ မရှိတာကို ပန် သိသည်လေ ...။

မမမိုးမခကို စစ် တကယ်ချစ်သွားပြီလားဟူသော အတွေးက ပန်ရင်ကို မီးမြှောက်လာစေသည်။

ပြီးတော့ သနားစရာကောင်းလှတဲ့ အန်တီမြတ်ရဲ့ စကားများ ...

“သမီးရယ် ... အန်တီဘဝမှာလေ အရာရာအပေါ် လောဘနည်းခဲ့ပေမယ့် သားနဲ့ပတ်သက်ရင်တော့ အန်တီမှာလောဘတွေ ရှိပါတယ်။ သားရဲ့ဘဝကို ဖြောင့်ဖြူးသားယာစေချင်တယ်။ သားစိတ်မှာ ဒဏ်ရာအနာတရတွေ မဖြစ်စေချင်ဘူး။ သားပြန်လာရင် ဒီကိစ္စကို ဖွင့်ပြောပြလိုက်ချင်တယ်။ သားသဘောထားကို မေးလိုက်ချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီအကြောင်း အန်တီပြောပြလိုက်တဲ့အချိန်မှာ ခံစားသွားရမယ့် သားမျက်နှာကို အန်တီမကြည့်ရက်ဘူး။ ဒီကိစ္စကို သား ဘာမှ မသိလိုက်ရဘဲ ပြီးဆုံးသွားစေချင်တယ်။ ဟိုမိန်းကလေးဆီ သွားပြီးတော့ပဲ တောင်းပန် တားမြစ်လိုက်ချင်ပါတယ်။ အန်တီကို အဲဒီမိန်းကလေးလိပ်စာ စုံစမ်းပေးပါလား သမီးရယ်”

ထိုစကားတွေ ပြောနေချိန်မှာ အန်တီလက်ကလေးတွေ တုန်ရင်နေတာမို့ ပန်က ဆုပ်ကိုင်ပေးထားရသည်။

“အဲဒီလောက်ကြီး သွေးပူပူနဲ့မလုပ်ပါနဲ့ အန်တီရယ်။ စိတ်အေးအေးထားပါနော်။ ပန် ကြည့်လုပ်ပါ့မယ်။ မမမိုးမခဟာ အဲဒီလို မိန်းမမျိုး ဟုတ်မဟုတ်ဆိုတာ သေချာဖို့လည်း လိုသေးတာ။ မဟုတ်ဘဲ ထင်မိနေရင်လည်း မကောင်းဘူးလေ။ ပန် ထပ်စုံစမ်းကြည့်ပါဦးမယ်”

“သမီးကိုပဲ အန်တီ အားကိုးရမှာ။ ကူညီပေးပါ သမီးရယ်နော်”

သားအပေါ် စိတ်ပူပြီး အန်တီ မမမိုးမခနဲ့တွေ့ဖို့ ကြိုးစားမှာစိုးတာမို့ ပန်ကပဲ တာဝန်ယူ ခေါင်းညိတ်ခဲ့ရသည်။

အဲဒီနောက်တော့ မမမိုးမခအကြောင်းကို ပန်စုံစမ်းခဲ့ပါသည်။ ပန်သူငယ်ချင်း ဆူပြည့် သယ်ဆောင်လာခဲ့သော စကားကလည်း ပန်ရင်ကို ပိုလိုသော လောင်မီးကျစေသည်။

“မမမိုးမခနာမည်က အရင်တုန်းကတော့ ‘မိုးမခ’တဲ့ ပန်ရဲ့။ နောက်တော့မှ ရှေ့က မမဆိုတာ ထပ်ဖြည့်လိုက်တာ။ အဘိုးကြီးဆီက အမွေတွေ မရခင်တုန်းကတော့ သူက မိဘမဲ့ကလေးမို့ ခရစ်ယာန်ဘုရားကျောင်းမှာ နေခဲ့ရသေးတာတဲ့။ ခုလည်း အဲဒီဘုရားကျောင်းကိုတော့ အမြဲသွားသွားနေတယ်တဲ့။ သူ နာမည်ပျက်တာတော့ အမှန်ပဲ။ ခုထိတောင် တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ အငယ်လိုလို ဘာလိုလိုပြောကြတာတဲ့။ သူ့ ဗြူတီဆလွန်းမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ ဝန်ထမ်းကောင်မလေးနဲ့ ငါ့မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်နဲ့ ခင်ရဲ့ အဲဒီ

အကြောင်းတွေ သိရတာ၊ ပြီးတော့ အမွေ မရလိုက်တဲ့ အဘိုးကြီးရဲ့ တူမတွေကလည်း သူ့ကို မကျေနပ်ကြတော့ ဒီလိုပဲ သူ့အကြောင်း လျှောက်ပြောနေကြတာ”

ဆုပြည့် စကားတွေ နားထောင်နေခိုက်မှာတောင် ပန်က အသက်ရှူကျပ်လာခဲ့ရသည်။ ထိုမိန်းမကိုလည်း ဒေါသ ထွက်သည်။ နောက်ဆုံးတော့ ပန် ထိုမိန်းမကို သွားတွေ့မည်ဟု ရူးရူးမိုက်မိုက် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

မမမီးမခရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကိုတော့ ပန်က သိခဲ့ပြီးသား ပင်။ စစ်ရဲ့ လက်ဖျံမှာ ရေးပေးသွားတဲ့ ထိုနံပါတ်ကို ပန်တွေ့ခဲ့ ပြီးသား၊ မှတ်သားခဲ့ပြီးသားပင် ...။

အချိန်က ည ၁၀ နာရီ ရှိခဲ့ပြီမို့ ခုချိန်ဆို သူတို့ ပြန်ရောက်လောက်ပြီ ...။ ပန် မမမီးမခဆီ ဖုန်းဆက်ဖို့ ကြိုးစား ရင်း စိတ်တွေယောက်ယက်ခတ်လှတာမို့ လူက ဂဏှာမငြိမ်ဘဲ ထိုင်မရ ထမရ ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။

မှတ်ထားသော နံပါတ်ကို နှိပ်ကြည့်ပြီးမှ ပြန်ပိတ် ချလိုက်မိတာ ဘယ်နှကြိမ်မှန်း မသိတော့ ...။

သူတို့ အတူရှိနေကြတာလားဟု တွေးလိုက်တိုင်း ရင်ထဲမှာ တစ်ကြိမ် မီးထတောက်သည်။

ခုချိန်ဆိုရင်တော့ စစ် အိမ်ပြန်ရောက်လောက်ပြီဟု တွေးလိုက်မှ ရင်က နည်းနည်း ပြန်အေးသည်။

ပန်မဒီက မမမီးမခဆီ ဖုန်းမခေါ်ခင်မှာ စစ်ရဲ့ဖုန်းကို

အရင်ခေါ်ကြည့်ချင်လာသည်။ စစ်နဲ့ စကားပြောချင်လာသည်။ စစ်အသံကို နားထောင်ချင်လာသည်။ စစ် ပျော်နေလား သိချင် သည်။

ပန် စစ်ရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။ ဖုန်းဝင် သွားသည်နှင့် စစ်ရဲ့ မြူးရွှင်တက်ကြွသော အသံလေးကို ကြားရ သည်။

“ဒေါ်ပန် ... ဘာကိတ် ...”

“စစ် ... နင် ပြန်ရောက်ပြီလား”

“အေး ... ခုပဲ ပြန်ရောက်တယ်”

“နေပြည်တော်သွားတာ ငါ့တောင် ပြောမသွားဘူး”

“အာ ... ဆောရီး၊ ပြောဖို့မေ့သွားတာ၊ ဒါပေမယ့် တစ်ရက် တည်းပါကွာ၊ မနေ့က ညက ဟိုရောက်ပြီး ဒီနေ့တစ်နေ့ လုံး အလုပ်ကိစ္စ လုပ်စရာရှိတာတွေ လျှောက်လုပ်ပြီး ညနေ ၅ နာရီလောက်ကမှ ပြန်ထွက်လာကြတာ”

“ပြန်ထွက်လာကြတာ ဆိုတော့ ဘယ်နှယောက် သွားတာ မို့လို့လဲ ...”

“နှစ်ယောက် ...”

“ဘယ်သူနဲ့လဲ ...”

“ဘော်ဒါနဲ့”

“ဘယ်ဘော်ဒါလဲ ...”

“အေး ... စပ်စုတယ်ကွာ၊ နင်မသိတဲ့ ငါ့ဘော်ဒါဇော်”

၂၀၀ ■ ပုညသင်

“နင့်ဘော်ဒါထဲမှာ ငါမသိတဲ့သူ ခပ်ရှားရှားပဲ”

“မိပန် ဘာတွေ လာရစ်နေတာလဲ၊ ကားမောင်းလာရတာ ပင်ပန်းလို့ ငါ အိပ်ချင်နေပြီ၊ အိပ်တော့မယ်”

“နင့်အသံက ပင်ပန်းတဲ့အသံ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလောက် တက်ကြွ လတ်ဆတ်နေတာ ...”

“လူမင်ပန်းပေမယ့် စိတ်ကပျော်နေလို့ဗာ ... သိပြီလား”

“ဘာပျော်စရာ ရှိလို့လဲ ...”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရွတ်မိသွားလို့ပေါ့ကွာ၊ ဟား ဟား ... နောက်တာနော်၊ ထပ်ရစ်ပြီး မေးမနေနဲ့၊ အိပ်တော့ မယ်၊ နင့်ကို ပြောမသွားလို့ မကျေနပ်ဘူးဆိုရင် ခဏမှတ် ထား၊ နောက်နေ့ကျမှ တစ်ခုခုကို လိုက်ကျွေးပြီး အကြွေး ပြန်ဆပ်မယ်”

“ဟေ့၊ ရည်ရယ်ကောင်မလေး၊ နန်းချသွားသည်”

ပန်မဒီမှာတော့ မျက်ရည်မှလည်း ကျန်ခဲ့ရသည်။

ပန်က စိတ်ကိုပြန်တင်းကာ မမမီးမမရဲ့ ပုန်းနံပါတ် ကို ပြန်ရှာနှိပ်လိုက်ပါသည်။

အခန်း(၂၆)

မမမီးမမသည် နေ့စစ်ကို သူ့ကား ရပ်ထားသည့် ရိုးရွမ်းသို့ ပို့ပေးပြီးနောက်မှာ တစ်ယောက်တည်း ကားမောင်း၍ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

နီယွန်မီးရောင်တွေက လမ်းမပေါ်သို့ ဝါကြင်ကြင် အလင်းရောင်တွေ ပြန့်ကျက်ပေးထားသည်။ ကားအမိုးဖွင့်ထား တာမို့ ညလေပြေ တိုက်ခတ်စပြုချိန်မှာ ကားမောင်းရတာ အရသာ ရှိလှပါသည်။ အို... တကယ်တော့လည်း ဒီနေ့ဟာ တခြားနေ့တွေ ထက် ပျော်စရာကောင်းနေခဲ့လို့ အရာရာကို မမ အကောင်းမြင် စိတ်လေးနှင့် ကြည့်နေမိတာ မဟုတ်ဘူးလား။ မဟုတ်သေးပါဘူး။ မနေ့ကလည်း ပျော်ခဲ့ရတာပဲ ...။ မနေ့ကမတိုင်ခင် မောင်နဲ့ ဆွေ့ရတဲ့ အချိန်တိုင်းမှာလည်း ပျော်ခဲ့ရတာပဲ ...။

မမရဲ့ ကားကသာ အိမ်ဘက်သို့ ဦးတည်နေခဲ့ပေ

ပုညသင် ••••• အုတ်တိုက်

မယ့် စိတ်ကတော့ ဖိုးစောင်းတောင်ပေါ်က တာဝါပေါ်မှာ ကျန်ခဲ့သည်။

မနေ့ကတော့ ဒီလိုအချိန်ဆို တာဝါပေါ်မှာ ရှိနေခဲ့တုန်းပေါ့ ...။

“မမကို ကျုပ် ချစ်မိသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ...”

အသံတိုးတိုးကလေးကို ကြားယောင်ပြန်သည်။

“ရှယ်လီ ... မင်းကို ကိုယ် သိပ်ချစ်တယ်”

မောင့်အသံတွေက ခုချိန်ထိ မမစိတ်ကို လွှမ်းမိုးနေသည်။

ချစ်သတဲ့လား ... မောင်ရယ်။ အဲ့ဒီစကားက မမကို ကြည်နူးစေပါတယ်။ ကြေကွဲစေပါတယ်။ ပြီးတော့ ... ကျေနပ်ရပါတယ်။

ညက နှစ်ယောက်အတူ တာဝါပေါ်က ဆင်းလာပြီး ကိုယ့်အခန်းရှိရာ ကိုယ် လမ်းခွဲလျှောက်လာခဲ့ကြတဲ့ အချိန်မှာ မမရော မောင်ပါ တုံ့ရပ်ကာ သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်ခဲ့မိကြသေးသည်။ ပြီးတော့ ဘာကြောင့်ရယ်မသိ ရယ်မောရင်း လက်မခွဲမိသေးသည်။

ဖြူဖြူစင်စင် ကုန်ဆုံးခဲ့သော ညချမ်းလေးကို မောင်နဲ့ ခွဲရသည့်တိုင် မမ မေ့မှာမဟုတ်ပါ။

မမရဲ့ကားက ခြံထဲသို့ မောင်းဝင်လာခဲ့ပြီ။ ပေါ်တံကို ရှေ့မှာ ကားရပ်တော့ အိမ်က အဒေါ်ကြီးက ကြိုနေသည်။

မမက စိတ်ချင်မြူးနေတာ ...

“အဒေါ်ကြီး အိမ်စောင့်ရှောက်ပေးတာ ကျေးဇူးနော်၊ ရော့ မုန့်ဖိုး ယူလိုက် ...”

ဟု ပြောရင်း ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက ပိုက်ဆံ ငါးထောင်တန် တစ်ထပ် ဆွဲထုတ်ပေးလိုက်တော့ အဒေါ်ကြီးက အံ့သြဝမ်းမြောက်စွာ လှမ်းယူသည်။

မမက အပေါ်ထပ်သို့အပြေးတက်လာသည်။ အခန်းထဲ ဝင်လာပြီး အပေါ်ကထပ်ဝတ်ထားသည့် ဂျာကင်အပါးလေးကို ချွတ်ပြီး ခုတင်ပေါ် ပစ်ချ၊ ပိုက်ဆံအိတ်ပါ ပစ်ချပြီး ခုတင်ပေါ် အိမ်နဲ့ နောက်ပြန်လှည့်ချလိုက်ပါသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ မမရဲ့ အိတ်ထဲက ဖုန်းမြည်သံ ကြားတာမို့ ထုတ်ယူကြည့်မိတော့ မမ မသိတဲ့ နံပါတ်အစိမ်းတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ မမက ဖုန်းကိုင်လိုက်ပြီး ...

“ဟဲလို ...”

“မမ မိုးမခ ပါလား ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ...”

“ကျွန်မ ပန်မဒီပါ ...”

“ဪ ...”

မမက အန္တရာယ် တစ်စုံတစ်ရာ သိရှိလိုက်သလို တစ်ကိုယ်လုံး ရှိန်းနွေးလာသည်။

“ကျွန်မ ရှင်နဲ့တွေ့ပြီး စကားနည်းနည်း ပြောချင်ပါတယ်”

၂၄ ■ ဖုညောင်

သော်... ကြုံနေကျအချိန်ကို ရောက်လာခဲ့ပြီ ထင်ပါရဲ့...။

“ကောင်းပြီလေ...။ မနက်ဖြန် ညနေ ၆ နာရီလောက် မမအိမ်ကိုပဲ လာခဲ့ပါ။ လိပ်စာက x x x x x”

မမက လေသံမြင့်မြင့်ဖြင့် အေးစက်စက် ပြန်ပြောပြီး ဖုန်းချလိုက်သည်။

နောက်တော့ အိပ်ရာပေါ်မှာ ကျောက်ရုပ်လို မလှုပ်မယှက် ထိုင်ရင်း မျက်နှာသေဖြင့် နံရံဆီ ငေးကြောင်ကြည့်နေလေသည်။

အခန်း (၂၇)

၆ နာရီထိုးဖို့ ၅ မိနစ်အလိုမှာ ပန် မမမိုးမမအိမ်သို့ ရောက်လာပါသည်။

“မမ အပေါ်မှာ စောင့်နေပါတယ်”

အဒေါ်ကြီးက လမ်းညွှန်လိုက်တာမို့ ပန်က လှေကားထစ်တွေကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း နင်း၍ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာပါသည်။

လှေကားထိပ်မှာ ရပ်မိချိန်မှာပဲ ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီး ချဲ့ထိပ် တစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာပေါ်မှာ ခြေချိတ်၍ ထိုင်နေသော မမမိုးမမကို လှမ်းမြင်ရသည်။

သူမမျက်နှာက တည်ငြိမ်အေးစက်လျက် ရှိပါသည်။

“ထိုင်ပါ ပန်မဒီ...”

ပန်က သူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆိုဖာရှည်ပေါ်မှာ ခေါင်းထိုင်လိုက်သည်။

“တို့ကို ဘာပြောစရာမရှိလို့လဲ ပန်မဒီ ...”

စကားလုံးတွေ စီလာခဲ့သော်လည်း တကယ်တမ်းကျတော့ ခပ်သွက်သွက် မပြောနိုင်ဘဲ တုံ့ဆိုင်းနေပြီးမှ ...

“စစ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောစရာရှိလို့ပါ။ တိတိကျကျ ပြောရရင်တော့ စစ်ရဲ့ နောင်ရေးအတွက် စိတ်ပူလို့ လာခဲ့တာပါ”

သူမက အေးခဲစွာ ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“တို့နဲ့ပတ်သက်တဲ့အတွက် မင်းသူငယ်ချင်း ဘဝပျက်သွားမှာ စိုးလို့လား၊ စိတ်မပူပါနဲ့ ... ၊ တို့ ဘယ်သူ့ဘဝကိုမှ ပျက်ဖို့ အစီအစဉ်မရှိလို့ မင်း စိတ်ချလက်ချ နေနိုင်ပါတယ် ပန်မဒီ ...”

“စစ်နဲ့ နေပြည်တော်ကို အတူသွားခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိထားပါတယ်”

“ဪ ... ဒါ ဘာဆန်းလို့လဲ”

“ရှင်အတွက် မဆန်းပေမယ့်လည်း ဒီသတင်းက စစ်မေမေအတွက်တော့ ဆန်းတာပေါ့၊ တုန်လှုပ်ဖို့ကောင်းတာပေါ့ ...”

“အင်း ... ဒီလိုမျိုး ဖြစ်တာ ဘယ်နှယောက်မြောက်ယောက် ယောက်ျားလေးရှင်မှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

ပြောပုံက ခပ်ရင့်ရင့်နှင့် ဘယ်သူ့မှ ဂရုမစိုက်သလို

ပုံမျိုး ...။

“တို့ဆီကို တုန်လှုပ်နေတဲ့ ယောက်ျားလေးရှင်တွေ ရောက်လာတာ အဆန်း မဟုတ်တော့ပေမယ့် ဒီတစ်ခါလာတဲ့ ယောက်ျားလေးရှင်ကတော့ ဆန်းတယ်၊ တို့နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ယောက်ျားလေးကို တစ်ဖက်သတ်ချစ်နေတဲ့သူ ရောက်လာတာတော့ ပန်မဒီက ပထမဆုံးပဲ ...”

ပန်က ရှက်ဒေါသ ထွက်လာကာ မျက်နှာတင်းမာလာရင်း ...

“ရှင် ရမ်းပြောမနေနဲ့ မမမိုးမေ ...”

“မင်းလည်း မလိမ်နဲ့လေ၊ မင်းရင်ထဲက ခံစားချက်ကို တို့ သိပါတယ် ပန်မဒီရယ်၊ လိမ်မနေပါနဲ့တော့ ...”

“ရှင်ကို စကားအကောင်းပြောလို့ မရပါလား၊ ပန် အခုလာတာ စစ်မေမေရဲ့ ကိုယ်စား လာတာ၊ စစ်ရဲ့ နောင်ရေး မပျက်စီးစေချင်လို့ လာတာ ...”

“နေစစ်ရဲ့ နောင်ရေးက ခုကတည်းက အဆင်သင့် ရှိထားပြီးသားပါ ပန်မဒီရဲ့၊ နေစစ်က တစ်နေ့ကျ မင်းနဲ့ပဲ ညားမှာပါ၊ နေစစ်ကို တို့မချစ်ပါဘူး၊ မင်းပဲချစ်ပါ၊ သူ့ကိုတို့ မယူပါဘူး၊ မင်းပဲယူပါ၊ တို့ ကြည်ဖြူနိုင်ပါတယ်၊ မင်းက စစ်အတွက် သိပ်ကို လျော်ကန်သင့်မြတ်တဲ့ သတို့သမီးလောင်း တစ်ယောက်ပါ”

ပန်က ဒေါသဖြင့် ထရပ်လိုက်မိရင်း ...

“အဲ့ဒါဆိုလည်း ရှင် စစ်နဲ့ ဘာလို့တွဲနေသေးလဲ” စစ်နဲ့

၂၈ ■ ပုညခင်

ဘာလို့ ခရီးသွားသေးလဲ၊ တစ်နေ့မှာ ကျွန်မရဲ့ သတို့သား
လောင်းဖြစ်မယ်လို့ ရှင်ယူဆထားရင်လည်း ရှင် သူနဲ့
ကင်းကင်းနေလိုက်တော့ပေါ့ ...”

“တို့က ကင်းကင်း နေချင်ပေမယ့် သူက အသည်းစွဲ
လာငြိတွယ်နေတော့လည်း မရက်စက်ချင်ဘူးလေ ...”

“ရှင် ... လဲသေလိုက်”

“ဟင်း ... ဟင်း ... ဒေါသတွေ သိပ်ကြီးပါလား ပန်မဒီ၊
သိပ်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့၊ စိတ်ချပါ တို့ နေစစ်ကို ဘယ်
တော့မှ လက်မထပ်ဘူးဆိုတာ မှတ်ထားပြီး နေစစ်ရဲ့ မေမေ
ကို သေချာ ဖျောင်းဖျ နှစ်သိမ့်ပေးလိုက်ပါ၊ ဒါပေမယ့်
တစ်ခါတလေကျတော့ လောကကြီးမှာ ကံအကြောင်း
တရားနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ အထင်မှားမှုတွေကြောင့် နှစ်မွန်း
သွားရတဲ့ မိန်းမတွေ အများကြီးရှိတတ်တယ်ဆိုတာတော့
မင်း မှတ်ထားပေးပါ၊ ကဲ ... သွားတော့၊ တို့ နားလိုက်ဦး
မယ်”

ပန်က သူမကို စိုက်ကြည့်နေမိပြီးမှ ချာခနဲလှည့်
ထွက်လာခဲ့မိသည်။

ရင်ထဲမှာတော့ ခံပြင်းနာကျင်လှပါသည်။

အခန်း(၂၈)

ပန်မဒီကား ထွက်သွားသံ ကြားရချိန်မှာ တင်းထား
ခဲ့သော မမမိုးမခရဲ့ မျက်နှာဟာ ကြေကွဲနာကျင်ခြင်းသို့ တငဲ့ငွေ့
ကူးပြောင်းလာပါသည်။

ထိုင်ရာမှ ထလိုက်တော့ ရင်ဘတ်ထဲက စူးခနဲ
အောင့်သွားတာမို့ လူက ယိမ်းယိုင်သွားခဲ့သည်။

မမက ဆိုဖာရှည်ပေါ်မှာ ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။ ထို
နောက် ဘယ်ဘက် ရင်ဘတ်ကို အသာဖိကာ ခပ်ဖြည်းဖြည်း
လဲလျောင်းလိုက်ပါသည်။

ဖွင့်ထားသော ပြတင်းတံခါး တစ်ခုဆီက ခန်းဆီး
အဖြူပါးပါးလေးက လေကြောင့် လွင့်မျောလှုပ်ခတ်သွားသည်။
ခပ်ပြင်းပြင်း တိုက်လိုက်သော မိုးသက်လေကြောင့် လူက စိန်ခနဲ
အေးသွားသည်။

၂၂၀ ■ ပုညောင်

မကြာခင် မိုးခြိမ်းသံတွေ ကြားရပြီး လေနုင့်အတူ
မိုးပေါက်တွေ လွင့်မျော ခုန်ဆင်းကျလာသည်။
မိုးခြိမ်းသံတွေ ... မိုးခြိမ်းသံတွေ ... ။ အဲ့ဒီအသံတွေ
က မမကို မမ မပြန်ချင်သည့် အတိတ်ဆီသို့ ပြန်ဆွဲခေါ်နေသည်။
ဟင့်အင်း ... ပြန်မသွားပါရစေနဲ့ ... ။
ကျွန်မ မုန်းတဲ့ အတိတ်ဆီကို ပြန်မသွားပါရစေနဲ့။
ကျေးဇူးပြုပြီး နာကျင်ခဲ့ရတဲ့ အတိတ်ကို မေ့ပျောက်
နိုင်မယ့် စွမ်းအင် ပေးသနားပါ ဘုရားသခင် ... ။

မိုးမသ၊ မမမိုးမသ (သို့မဟုတ်) ရှယ်လီ

ဆန်း(၂၉)

မိုးစက် မိုးပေါက်တွေက ကမ္ဘာမြေပေါ် အဆက်
မပြတ် ခုန်ဆင်းကျကြနေသည်။ ရှေ့ဆီကို ဘာမှ သဲသဲကွဲကွဲ
မမြင်ရအောင် မိုးငွေ့တွေက ဖုံးကွယ်ထားသည်။ ပြီးတော့ မျက်
ရည်စတွေက ဖုံးကွယ်ထားသည်။

မိုးထဲမှာ 'မိုး' က ပြေးနေသည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း
က ခေါင်းလောင်းသံလာရာ အရပ်ဆီသို့ မှန်းဆ၍ ပြေးနေခဲ့သည်။

မိုးရဲ့နားထဲမှာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းက ခေါင်းလောင်း
သံတွေနှင့် မိုးသံ လေသံ မိုးခြိမ်းသံတွေ ရောထွေးဆူညံနေသည်။
ပြီးတော့ မိုး မေမေနှင့် ဖေဖေရဲ့ မိုးသံနှင့်အပြိုင် အော်ဟစ်သံ
တွေက မိုးနားထဲကို မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်သလို ဝင်လာသည်။

“မင်း ငါ့ကွယ်ရာမှာ ဖောက်ပြန်နေတာ ဘယ်လောက်
ကြာပြီလဲဟင်၊ မင်းက ငါ့ကို နားမှတ်နေလား”

“ရှင်လို အရက်သမား၊ ဖဲသမား၊ အသုံးမကျတဲ့ ယောက်ျားမျိုးနဲ့ မပေါင်းချင်လို့ ပေါင်းချင်တဲ့သူနဲ့ ပေါင်းတာ ဘာဖြစ်လဲ...”

မိုးက မိုးရေထဲမှာ ပြေးနေရင်း နားနှစ်ဖက်ကို ပိတ်ထားလိုက်မိသည်။

လျှပ်စီးက ဝင်းခနဲ ပြုံးပြက်သွားသည်။

“ဂျိမ်း... ဒလိန်း”

“အား...”

ကျယ်လောင်သော မိုးကြိုးပစ်ချသံကြောင့် မိုးက လန့်၍အော်လိုက်ပြီး လမ်းဘေးသို့ ပြေးကာ ဝပ်ချလိုက်သည်။

စိုအိနေသော မြေနီလမ်းကလေးရဲ့ ဘေးက ခြံပုတ်ကလေးဘေးမှာ ပုဝပ်ရင်း တုန်ခိုက် ကြောက်ရွံ့နေသည်။ သူမ ခေါင်းမမော့ရဲ...။ လျှပ်စီး ဝင်းခနဲ လက်သွားတိုင်း မျက်လုံးကို မှိတ်ချလိုက်မိသည်။ ၁၂ နှစ် သမီးလေး မိုးရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်တုန်ခိုက်ကာ နှုတ်ခမ်းတွေ လက်ဖျားတွေ ပြာနှမ်းလာခဲ့သည်။

မိုးက မိုးကိုကြောက်သည်။ အမေ့ကိုဆို ကျွဲရိုက်နွားရိုက် ရိုက်တတ်တဲ့ အဖေ့ကိုလည်း ကြောက်သည်။ မိုးထို ကျောင်းလိုက်ပို့မည်ဟု အကြောင်းပြကာ တကယ်တမ်းကျ ကျောင်းထိ မလိုက်ဘဲ သူသွားချင်ရာ ထွက်သွားတတ်သော အမေ့ကိုလည်း ကြောက်သည်။

ဒီနေ့အဖြစ်အပျက်ကိုတော့ မိုး အကြောက်ဆုံးပင်။ အဖေနဲ့ အမေကြားမှာ တရားခံလို အစစ်ခံနေရင်း မိုးတစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်နေခဲ့သည်။

“မိမိုး... နင် အမှန်အတိုင်း ပြောနော်၊ ငါ့ကို ညာမယ် မစဉ်းစားနဲ့၊ ပြောစမ်း... ဒီနေ့ နင့်အမေ ဘယ်သွားပြီး ဘယ်သူနဲ့ တွေ့လဲ၊ နင့်ကို ဘယ်မှာထားခဲ့လဲ...”

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း...”

မိုးက ပါးစပ်ကို တင်းတင်းစေ့ပိတ်ကာ ခေါင်းခါးရင်း အမေ့ကို အားကိုးတကြီး လှမ်းကြည့်မိသည်။ မေမေကတော့ မိုးကို ခုတ်လုပ်ခဲ့တာ သူမဟုတ်သလို မျက်နှာထား တင်းတင်းဖြင့် တစ်ဖက်သို့ လှည့်နေသည်။

မိုးကို သနားရင် မေမေ ဝန်ခံလိုက်ပါလားဟင်...။ သမီးကို မုန့်ဖိုးပေးတဲ့အခါ ပေး၊ မုန့်ဝယ်ကျွေးတဲ့အခါ ကျွေးပြီး ဘစ်နေရာမှာ စောင့်ခိုင်းထားပြီး မေမေ ဘယ်ကိုပျောက်သွားတာ သိဆိုတာ မိုး မသိလိုပါ။ မိုး နောက်ကနေ လိုက်ကြည့်မိတော့ အမေနဲ့ တခြား ယောက်ျားတစ်ယောက် တည်းခိုခန်းတစ်ခုထဲ ငင်သွားခဲ့တာ ဘာလို့လဲဆိုတာ မိုး တကယ်မသိလိုပါ။

“နင် မညာနဲ့... မိမိုး၊ နင် အမှန်အတိုင်းပြောရင် အသားနာ သက်သာမယ်၊ ဆက်လိမ့်ရင် နင် အရိုက်ခံရမယ်...”

ဖေဖေ ဒေါသက ပိုကျယ်လာသည်။ တံမြက်စည်းတို့ ပြေးဆွဲလိုက်တော့ မိုး ကြောက်လွန်းလို့ နေစရာမရှိတော့။

“ပြောလေ ...၊ မပြောဘူးလား ... ကဲ ...”

“ဖြန်း ...”

“အား ...”

ဖေဖေက တံမြက်စည်းကို တအားလွှဲမြှောက်ပြီး ရိုက်လိုက်တော့ မိုး အသည်းခိုက်အောင် နာကျင်သွားသည်။ ရိုက်ချက်တွေ ဆက်လာတော့ မိုး ဘယ်လိုမှ တောင့်မခံနိုင်တော့ ...

“ဟို ... တည်း ... တည်းခိုခန်း”

“ဘာ ...”

“မိမိုး ... နင့်ပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်း”

ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ ထွက်လာတဲ့ စကားလုံးကြောင့် အဲဒီလောက်ကြီး ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်လို့ မိုး တကယ်မထင်ခဲ့ ...။ ဒေါသတကြီး အော်လိုက်တဲ့ ဖေဖေ အသံ။ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်တားမြစ်လိုက်တဲ့ မေမေ အသံ ...။ အို ... ပြီးတော့ မေမေ မိုးကိုကြည့်လိုက်တဲ့ အကြည့်တွေက မီးဝင်းထဲ တောက်နေခဲ့သည်။ ဘုရားရေ ... မိုး မေမေအပေါ် ဘာအပြစ်မှ ကျူးလွန်ခဲ့လို့ပါလိမ့် ...။ ဘာကြောင့် ဒီလို မုန်းတီးတဲ့အကြည့်မျိုးနဲ့ ကြည့်ရတာပါလိမ့်။ မေမေရဲ့ ထိုအကြည့်က မိုးရဲ့ နှလုံးထဲကို ခပ်နက်နက် စိုက်ဝင်စူးသွားသည်။

အဲဒီနောက်တော့ မိုးတို့ အိမ်ကလေးထဲမှာ ဝုန်းဆိုကျသွားသည်။ လုံးထွေး သတ်ပုတ်သံ၊ ပစ္စည်းပစ်ပေါက်သံ၊ ဆဲသံဆိုသံတွေ ပွက်ပွက်ညံနေသော အိမ်ထဲမှာ မိုး တုန်လှုပ်စွာ ရပ်တန့်နေခဲ့သည်။

နေခဲ့သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ဈေးက ရွှဲစိုစီးကျလာကာ အသားတဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး မျက်လုံးလေးတွေ ပြူးလည်နေသည်။ အပြင်မှာလည်း မိုးတွေ အုန်းအုန်းဒိုင်းဒိုင်း ရွာချနေခဲ့သည်။ မိုးခြိမ်းသံတွေက ကောင်းကင်ထက်မှာ ဒလိန်း ဒလိန်းသံ ဆူညံရွေ့လျားပြေးလွှားနေသည်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ မိုးသည် မိုးရေထဲသို့ ပြေးထွက်လာခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

မိုးတို့ အိမ်စုကလေးတွေရဲ့ကြားက မြေနီလမ်း စိုအိအိတွေကို ဖြတ်ကျော်ရင်း ဦးတည်ရာမဲ့ ပြေးနေချိန်မှာပဲ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းက ခေါင်းလောင်းသံကို ကြားလိုက်ရတာမို့ အသံလာရာဆီသို့ မုန်းဆပြေးခဲ့သည်။

မိုးသည် လမ်းဘေး ခြုံပုတ်ကလေးနားမှာ ဆောင့်ကြောင့်လေး ထိုင်ကာ မိုးသံတွေ မပျောက်မချင်း နားနှစ်ဖက်ကို ပိတ်၍ ခေါင်းငုံ့ မျက်လုံးမှိတ်ကာ ငြိမ်သက်နေသည်။

ခဏကြာတော့ မိုးသံတွေ ပျောက်သွားသည်။ မိုးရဲ့ ကျောပေါ်ကို မိုးဖွဲကလေးသာ ရွာကျနေတာကို ခံစားရသည်။

မိုး မျက်လုံးဖွင့်၊ ခေါင်းမောကာ ထိုင်ရာမှ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ထရပ်လိုက်သည်။

မိုးရဲ့ ရှေ့မှာ ...

တဖွဲဖွဲ ကြွေကျနေတဲ့ မှုန်ဝါးဝါး မိုးစက်တွေရဲ့ကြွေက ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

၂၂၀ ■ ပုညသင်

မိုးသည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဆီ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ တစ်စတစ်စ ငြိမ်းချမ်းလာခဲ့သည်။ အားကိုးရာတစ်ခု ရှာတွေ့လိုက်သလို စိတ်လုံခြုံသွားခဲ့သည်။

ဘုရားရှိခိုးကျောင်းရှိရာ ကုန်းမြင့်မြင့်လေးဆီသို့ မိုး တရွေ့ရွေ့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

ကျောင်းဝန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်ချိန်မှာ စန္ဒရားသံနှင့် အတူ ဓမ္မတေး သီဆိုသံတွေကို ကြားလိုက်ရသည်။

မိုးက ဘုရားရှိခိုးကျောင်း အဝင်တံခါးဝလေးမှာ ရပ်တန့်ရင်း ဓမ္မတေးသီဆိုသူတွေကို လှမ်းကြည့်နေမိသည်။

အားလုံးရဲ့ ရှေ့ဆုံးက စန္ဒရားတီးနေသော အမျိုး သမီးကိုတော့ မိုး သဘောကျသွားမိသည်။

ခလုတ်လေးတွေကို ဖိဖိချဟိုင်း သာယာသော သံဇဉ် လေးတွေ ထွက်ပေါ်လာတာကို မိုး သဘောကျ နှစ်ခြိုက်လှတာ မို့ အားကျစွာ ငေးကြည့်နေမိဆဲ မိုးရဲ့ ခေါင်းပေါ်ကို နွေးထွေး သော လက်ဖဝါးတစ်ဖက် ကျလာသည်။

မိုး မော့ကြည့်မိတော့ အင်္ကျီဖြူဖြူ ဝတ်ထားသော လူကြီးတစ်ဦးက မိုးကို ကြင်နာစွာ ငဲ့ကြည့်ရင်း ...

“ကလေး ... မိုးရေတွေ စက်စက်ကျလိုပါလား၊ သွား ... သွား ... ဘုရားကျောင်းနောက်ဘက်အဆောင်မှာ ဆရာ ကြီးတွေ ရှိတယ်၊ အဝတ်အစားတောင်းပြီး သွားလဲလိုက် ဦး...”

ပုည ခင်စာ အုပ်တိုက်

တကယ်ချစ်လို့ မှု့ခဲ့သည် ■ ၂၂၁

ဟု နူးညံ့စွာ စာနာစွာ ပြောလိုက်သည်။

ထို အကြင်နာတရားအောက်မှာ မိုး အားကိုးတကြီး ခိုလှုံခွင့် ရချင်သွားလေသည်။

ပုည ခင်စာ အုပ်တိုက်

အခန်း (၃၀)

မိုးရဲ့ လက်ချောင်းလေးတွေက စန္ဒရားခလုတ်တွေ ပေါ်မှာ သွက်လက်စွာ ပြေးလွှားနေခဲ့သည်။

သင်းအုပ်ဆရာမကြီးက မိုး စန္ဒရားတီးနေတာကို ခပ်ပြုံးပြုံး ထိုင်ကြည့်နေသည်။

စန္ဒရားသံ ဆုံးသွားတော့ ဆရာမကြီးက မိုးရဲ့ပခုံး လေးကို ဖွဖွပုတ်လိုက်ရင်း...

“ရှယ်လီက တော်လိုက်တာ၊ ဂီတမှာ ပါရမီပါတယ် ထင် ပါရဲ့...။ သင်လိုက်ရင် ခဏလေးနဲ့ တတ်တာပဲ၊ တယော သင်တုန်းကဆိုလည်း အရမ်း အတတ်လွယ်တာပဲ...”

ဟု ချီးကျူးလိုက်သည်။

မိုး အနားက ဆရာမကြီး ထွက်သွားတော့မှ မိုးက စန္ဒရားအဖုံးလေးကို ဖိပိတ်လိုက်ပါသည်။

ဒီဘုရားရှိခိုးကျောင်းလေးမှာ ခိုလှုံခွင့်ရသည့် အချိန် တာလတွေမှာ မိုး စိတ်ချမ်းသာစွာ နေခဲ့ရပါသည်။

မိုး ဘုရားကျောင်းကို ရောက်လာတဲ့နေ့က မိုးကို ကြင်နာဂရုစိုက်စွာ စကားလာပြောခဲ့သော သင်းအုပ်ဆရာကြီးက မိုးနားမည်ကို ‘ရှယ်လီ’ ဟု ပေးထားသည်။ တစ်ကျောင်းလုံးက လည်း မိုးကို ရှယ်လီလို့ပဲ ခေါ်ကြသည်။

ဘုရားကျောင်းမှာ မိုးတို့လို မိဘက တာဝန်မယူနိုင် သည့် ကလေးများနှင့် မိဘမဲ့ကလေးများကို စောင့်ရှောက်ပြီး စညာသင်ပေးထားသည်။

ခုဆို မိုး ဒီဘုရားကျောင်းမှာ နေခဲ့တာ လေးနှစ် ခွဲပြီ။ မိုးအသက်ကလည်း ၁၆ နှစ် ရှိခဲ့ပြီမို့ မိုးထက်ငယ်သော မိဘမဲ့ ကလေးတွေရဲ့ ဝေယျာဝစ္စလေးတွေကို ကူညီပေးနိုင်ပြီ...။

မိုးမိဘ နှစ်ပါးကတော့ ကွဲကွာသွားခဲ့ပြီမို့ ဘယ် ဆရာကလို့ ရောက်မှန်းပင် မသိတော့...။ သင်းအုပ်ဆရာကြီး တို့ယ်တိုင် မိုးတို့ရပ်ကွက်ထဲထိ သွားပြီး မိုးမိဘတွေ ဘယ်ရောက် နေလဲဆိုတာ စုံစမ်းသော်လည်း သတင်းအစအန မရခဲ့ပါ။

မိုးဘဝကတော့ ဒီမှာနေရတာ ပိုငြိမ်းချမ်းသည်။ ဆရာမကြီး သိဆိုသံတွေက မိုးရဲ့စိတ်ကို ကြည်လင်ရှင်းသန့်စေသည်။ စန္ဒရားတီးပေးရသော အလုပ်ကိုလည်း မိုး ပျော်ပိုက်နေခဲ့ပြီ...။

မိဘမဲ့ကလေးငယ်လေးတွေနှင့်အတူ ပြေးလွှား ဆော့ကစားရသည့် အချိန်တွေကိုလည်း မိုး မက်မောခဲ့မိပြီ။

တစ်နေ့တော့ ငြိမ်းချမ်းနေသော မိုးဘဝထဲကို မေမေ ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။

မေမေက မိုးကိုဖက်ပြီး ငိုတော့လည်း မိုး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

“သမီးရယ် ... မေမေနဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့ပါနော်၊ တို့သားအိမ်တွေ အတူ လုပ်ကိုင်စားသောက်ကြရအောင်ပါ သမီးရယ်နော် ...”

မေမေက ငိုယိုတောင်းပန်နေတာကို မိုး လွန်ဆန်နီအင်အားမရှိခဲ့ပါ ...။

မိုးကို သမီးလေးလိုချစ်သော သင်းအုပ်ဆရာကြီးကလည်း စိတ်မကောင်းစွာနဲ့ပဲ မိုးကို မေမေနဲ့ ပြန်ထည့်လိုက်ရသည်။

မေမေနှင့် မိုးက ရပ်ကွက်စုပုံစုလေး တစ်ခုမှာ အိမ်သေးသေးလေးတစ်လုံး ငှားနေခဲ့သည်။

မေမေက မုန့်ဟင်းခါးရောင်းသည်။ တစ်နှစ်လောက်တော့ မိုး မေမေ့ရစိုက်မှုကို ရခဲ့သည်။ ထိုအချိန်လေးမှာ ဆင်းပေမယ့် မိုး ပျော်ခဲ့ရပါသည်။ မေမေ့အလုပ်ကို ကူညီရင်း မိုးအသားကျစ ပြုလာချိန်မှာပဲ မေမေက မိုးကို တောင်းဆိုလာခဲ့သည်။

“သမီးရယ် ... ဒီအလုပ်ကိုသာ သမီး လက်ခံလိုက်သမီးအတွက်ရော အမေ့အတွက်ပါ အရမ်းအဆင်ပြေ

သမီးရဲ့၊ သမီးလည်း သိတဲ့အတိုင်း မေမေ့မှာက ဆပ်စရာအကြွေးတွေ အများကြီး ...၊ မုန့်ဟင်းခါးလေးရောင်းလို့ အဆင်ပြေရုံ ရှိသေးတယ်၊ ဒီနားမှာပဲ တခြားဆိုင်တစ်ဆိုင်က စင်ပြိုင်ပေါ်လာတော့ မေမေ့ ဖောက်သည်တွေက ဟိုမုန့်ဟင်းခါးက ပိုကောင်းပါတယ်ဆိုပြီး ဟိုဘက်ရောက်ကုန်ကြရော၊ သမီး ကယ်မှပဲ မေမေလည်း အဆင်ပြေတော့မှာ”
“မိုး ကြောက်တယ် မေမေ”

“အို ... ဘာကြောက်စရာ ရှိလဲ”

“သူများအိမ်မှာ သမီး မနေချင်ဘူး ...”

“သူတို့အိမ်ကြီးက အကျယ်ကြီး၊ ခမ်းခမ်းနားနားကြီး သမီးရဲ့၊ မေမေ့များခေါ်ရင် မေမေ့ဖြင့် သွားနေမှာပဲ၊ လူကြီးကို ပြုစုတဲ့အလုပ်ဆိုတာ ကုသိုလ်လည်းရ ဝမ်းလည်းဝတဲ့ အလုပ်ပါကွယ် ...”

မေမေက မိုး စိတ်ကို နားမလည်၊ သူဖြစ်ချင်တာကိုပဲ ဇွတ်တိုက်တွန်းနေခဲ့သည်။

မိုးတို့ ရပ်ကွက် နှပ်နှပ်လေးတွေရဲ့ တခြားတစ်ဖက်လမ်းမကျယ်ကြီးရဲ့ ဟိုဘက် လမ်းသွယ်ကလေးတွေဟာ သူဌေးတွေ နေထိုင်ကြသော နေရာဟု မိုးက သိထားပါသည်။

အဲဒီ သူဌေးရပ်ကွက်က နှိုင်းစရာ လူလိုလျှင် မိုးတို့ရပ်ကွက်လေးကို လာလာရှာတတ်သည်။

သူဌေးရပ်ကွက်က အိမ်တစ်အိမ်က နှစ်စာရှည်

လူမမာ ဦးလေးကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ဖို့ လူလိုသည်ဆိုတာမို့ မေမေက မိုးကို တိုက်တွန်းနေခဲ့တာပင်။

“လခကလည်း မက်လောက်စရာကြီးလေ သမီးရယ်၊ သမီးခုနေ အပြင်ထွက်အလုပ်လုပ်ရင်တောင် ဒီလိုလခမျိုး မရနိုင်ဘူး၊ သူတို့က တစ်နှစ်စာလည်း ပုံပေးဦးမယ်၊ စားသောက်နေထိုင်မှုကလည်း စရိတ်ငြိမ်းဦးမယ်...”

“အဲ့ဒီအလုပ် လုပ်မယ့်အစားမိုး စန္ဒရားတီးသင် ဆရာမဖြစ်ဖြစ် လုပ်ချင်တယ် မေမေ...”

“သမီးလုပ်ချင်ရင် နောက်မှပြောင်းလုပ်ပေါ့၊ ခုတော့ ငွေလုံးခနဲရအောင် လုပ်လိုက်ပါ သမီးရယ်... နော်၊ ဒါမှ မေမေ အကြွေးလည်း ဆပ်၊ အိမ်လခလေးလည်း ပေးရအောင်လေ”

မေမေက အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် တောင်းပန်နေတော့လည်း မိုး ခေါင်းညိတ်ခွဲရပါသည်။

မိုးကို မိုးအလုပ်လုပ်ရမည့် အိမ်သို့ ခေါ်သွားခါနီးမှာ မေမေက ထမင်းဘူး တစ်ဘူး ထည့်ပေးခဲ့သည်။

“သမီး... ရော့ ဒီဘူးလေးယူသွား၊ ဟိုရောက်လို့ အိမ်ရှင်တွေက ထမင်းမကျွေးသေးလို့ သမီး ဗိုက်ဆာရင် ဒီထမင်းဘူးလေး စားထားတော့ အဆာခံတာပေါ့...”

မေမေ ပေးသော ထမင်းဘူးလေးကို ကြည့်ရင်း မိုး ကြည်နူးရသည်။ ထမင်းဘူးလေးကို တရုတ်သေ ကိုင်လာခဲ့သည်။

မေမေက ထိုအိမ်ကြီးမှာ မိုးကိုထားပြီး ပြန်သွားတော့မိုးက ဝမ်းနည်း၍ ကျန်ရစ်သည်။

ခဏကြာတော့ ဗိုက် တကယ်ဆာလာတာမို့ မီးဖိုချောင်ထဲသွားကာ ထမင်းဘူးလေးကို ဖွင့်စားနေမိသည်။

ထမင်းပေါ်မှာ ဘဲဥချဉ်ရည်ဟင်းနှင့် ပဲသီးကြော်ကို ပုံထည့်ထားသော ထိုထမင်းက မိုးဘဝမှာ စားလို့အရသာရှိဆုံး ထမင်းတစ်နပ် ဖြစ်ခဲ့သည်။

အဲ့ဒီအိမ်ကြီးကို မိုး ရောက်လာခါစကတော့ အမြဲအားငယ်နေခဲ့ရသည်။

တစ်နေ့သောအခါမှာ ဒီလောက် ကြီးမားခဲ့သည်တဲ့၊ မိုး မျက်နှာအောက်ချ ခေါင်းငုံ့ ဝင်ခဲ့ရတဲ့ ဒီအိမ်ကြီးကို မိုး ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရလိမ့်မယ်လို့ မတွေးမိခဲ့သလို မေမေ မိုးကို ညာခွဲလိမ့်မယ်လို့လည်း မတွေးမိခဲ့တာ အမှန်ပင်...။

အခန်း (၃၁)
⊗ ⊗ ⊗

“ဒီအဘိုးကြီးက ဂရိဂရောင်နဲ့ကွာ၊ အမြဲ ဂျီကျနေတာပဲ”
“သူ့ကိုယ်သူ ပိုက်ဆံရှိတယ်ဆိုပြီး ငါတို့ကို ခိုင်းစားချင်
နေတာ...”

“အမွေတွေ လက်လွှတ်ခံရမှာစိုးလို့သာ သည်းခံနေရတာ၊
နောက်မှိုဆို ဘိုးဘွားရိပ်သာ ပို့ပစ်လိုက်ပြီ...”

ဒီလိုစကားလုံးတွေကို မိုး အမှတ်တမဲ့ ကြားခဲ့ရစဉ်
က အလွန် အံ့သြခဲ့ရပါသည်။

အဲဒီလို ပြောကြတဲ့ လူတွေက အဘိုးရဲ့ ဆွေမျိုးရင်း
ချာတွေ ဖြစ်နေခဲ့လို့ပင် ...။

ဤအိမ်ကြီးကို အဘိုးက ပိုင်ဆိုင်ပြီး အဘိုးရဲ့ တူ
တူမ မိသားစု သုံးစုက ဤအိမ်မှာ မှီခိုနေထိုင်ကြပါသည်။

အဘိုး၏ ဇနီးကလည်း ဆုံးခဲ့ပြီ ...။ သားသမီး

အရင်းအချာ မရှိတာမို့ တူတူမတွေကို အဖော်ပြု၍ နေထိုင်နေရ
သူပင် ...။

အဘိုးမှာက နှလုံး၊ သွေးတိုး၊ ဆီးချိုရောဂါ စုံသည့်
အပြင် လေဖြတ်ခံထားရသဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခြမ်းက မသန်စွမ်း
ရှာပါ။

နာတာရှည် လူမမာလို ဖြစ်သွားသော အဘိုးကို
ဘယ် တူ တူမကမှ ကြင်ကြင်နာနာ မပြုစုကြဘဲ မိုးရဲ့ လက်ထဲ
ကိုသာ ဝကွက်အပ်ထားလိုက်ကြပါသည်။

မိုးကတော့ အဘိုးကိုသနားတာမို့ အဘိုးကို စေတနာ
ပါပါ ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးခဲ့သလို အဘိုး စားချင်သည့် ဟင်းတွေ
လည်း ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးခဲ့ပါသည်။

အဘိုးကလည်း မိုး၏စေတနာကို အသိအမှတ်ပြု
ကာ အမြဲပြောခဲ့သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မြေးရယ်၊ မြေးသာ မရှိဘူးဆိုရင်
အဘိုး တော်တော် ဒုက္ခရောက်မှာ၊ ဟိုငမိုက်သားတွေက
အဘိုးကို မြန်မြန်သေစေချင်နေကြတာ...”

အဘိုးရဲ့စကား မှန်ကန်ကြောင်း မိုး မကြာခင် သိခဲ့
ရပါသည်။

အဲဒီညက အဘိုး ရုတ်တရက် အသက်ရှူကွပ်ပြီး
အမောဖောက်လာခဲ့တာမို့ မိုးက အပေါ်ထပ်သို့ အမြန်ပြေးတက်

www.burmeseclassic.com

လာကာ အဘိုးရဲ့ တူမအကြီးဆုံးတို့ လင်မယားအခန်းကို တဒုန်း ဒုန်း ထုရိုက်လိုက်မိသည်။

အခန်းတံခါးက ဂုန်းခနဲ ပွင့်လာကာ ...

“ဟဲ့ ... ဘာဖြစ်တာလဲ၊ အချိန်မတော် ...”

မိုးက ထစ်အတုန်ရင်စွာဖြင့် ...

“အဘိုး ... အဘိုး မောနေလို့”

“အဲ့ဒါ နင့်ဘာသာ ကြည့်ကျက်လုပ်လိုက်လေ ...”

“ဆရာဝန် ... ဆရာဝန် ခေါ်မှဖြစ်မယ်”

“ဆရာဝန်က ဒီအချိန်ခေါ်လို့ ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ဆေးရုံခေါ်သွား ...”

“ဒါမျိုးက ဖြစ်နေကျပဲ၊ ဆေးရုံပို့ရလောက်အောင် မဟုတ်ပါဘူး၊ အိပ်ရေးပျက်လိုက်တာ၊ သွား ... သွား ... နင့်ဘာသာ အဆင်ပြေသလို ကြည့်လုပ်လိုက် ...”

ထိုအခန်းက အကြောင်းမထူးတော့ နောက်တစ်ခန်း ပြောင်းခေါက်သည်။ သို့သော်လည်း တုံ့ပြန်မှုက ထိုနည်းလည်းကောင်းပင်။

ဘယ်သူ့ကိုမှ အကူအညီတောင်းမရတော့ပြီမို့ မိုးက စိတ်ဆုံးဖြတ်ကာ အိမ်မှ ပြေးထွက်လာခဲ့ပါသည်။

အချိန်က ည ၁ နာရီခွဲ ရှိပြီမို့ တစ်လောကလုံး တိတ်ဆိတ်မှောက်မိုက်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။ မိုး သွားတဲ့ လမ်း

သွယ်ကလေးကလည်း လူသူရှင်းလင်းကာ အလင်းရောင်နည်းလှသည်။ ဒီလမ်းသွယ်ရဲ့အဆုံး လမ်းမကြီးရဲ့တစ်ဖက်မှာ ဆေးခန်းတစ်ခုရှိတာ မိုး သိထားသည်။ အဲ့ဒီဆေးခန်းရဲ့ အပေါ်ထပ်မှာ ဆရာဝန်နေတာကိုလည်း မိုး သိသည်။ အဲ့ဒီဆရာဝန်ကို မိုး မရရအောင် ခေါ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

မိုးမခ ပြေးနေတုန်းမှာပဲ ကောင်းကင်ဆီက မိုးခြိမ်းသံသဲ့သဲ့ ကြားရပြီး မိုးတွေရွာချလာခဲ့သည်။ မိုးဘဝရဲ့ ဒုက္ခရောက်ရသော နေ့ရက်တွေက မိုးရေစက်တွေနှင့်အတူ ယှဉ်တွဲလာလေ့ရှိသလား ...။ မိုးက မိုးကို မညှာပါလား ...။

မိုးသည် သည်းသထက် သည်းလာသည်။ လေကလည်း ပြင်းလာသည်။ သစ်ကိုင်းကျိုးကျသံတွေ ကြားရကာ လမ်းမီးတွေလည်း ပျက်သွားခဲ့သည်။

မိုးမခသည် အသည်းစိမ့်အောင် ကြောက်လှသော်လည်း နောက်ပြန်လှည့်ဖို့တော့ မကြိုးစား။ နောက်ပြန်လှည့်ရင် အဘိုးကို ကယ်နိုင်မှာမဟုတ်။ လူ့အသက်တစ်ချောင်းကို မိုးကယ်ခွင့်ရချင်သည်။ ထို့ကြောင့် မိုးမခက အံ့ခဲ၍ပြေးနေသည်။ တုန်နေသော ဒူးကလေးကို အားတင်းသယ်ဆောင်၍ ပြေးသည်။ မိုးခြိမ်းသံတွေကို မကြားသယောင်ပြု၍ ပြေးသည်။ သစ်ကိုင်းကျိုးတွေကို ခုန်ကျော်ရှောင်ရှား၍ ပြေးသည်။ ဆရာဝန်အိမ်ရှေ့ ရောက်ချိန်မှာတော့ မိုးတစ်ကိုယ်လုံး ပြာနွမ်းတုန်ခိုက်ကာ ကြိတ်စုပ်ကလေးလို ဖြစ်နေခဲ့သည်။

မိုးက ဆရာဝန်၏ခြေရင်းမှာ ဒူးတုပ်ထိုင်ချပြီး ရှိခိုးဦးချ တောင်းပန်လိုက်ပါသည်။

“လိုက်ခဲ့ပေးပါ ဆရာ၊ ဆရာလိုက်ခဲ့မှ ကျွန်မရဲ့ အဘိုးအသက်ရှင်မှာမို့လို့ပါ”

ဆရာဝန် လိုက်လာတော့ မိုးလောက် ပျော်သူ မရှိတော့။ ဆရာဝန်ကားပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်လာရင်း လက်ကလေးနှစ်ဖက်ယှက်ကာ အဘိုးအတွက် မိုး ဆုတောင်းလာခဲ့သည်။

အဲဒီညက အဘိုး အသက်ကို ကယ်တင်နိုင်ခဲ့သည်။ အဘိုးအိမ်က လူတွေက မိုးကို မကြည်ပေမယ့် မိုးကတော့ ပျော်သည်။

အဘိုးကလည်း မိုးကို သူ့ အသက်သခင်အဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့သည်။

“အဘိုးမှာ မြေးပေးတဲ့ အသက်ပဲ ရှိပါတော့တယ်၊ မြေးက အဘိုးရဲ့ အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်ပါ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်၊ တစ်နေ့ကျ မြေးကို အဘိုး ထိုက်ထိုက်တန်တန် ကျေးဇူးဆပ်ပါ့မယ်...”

“မလိုပါဘူး အဘိုးရယ်...၊ အဘိုး ခုလို အသက်ရှင်နေတာကိုပဲ မိုး ဝမ်းသာလှပါပြီ”

“ရှေ့... မြေး မုန့်ဖိုးယူထား၊ သုံးချင်တာသုံး၊ မြေး မိဘလည်း ပြန်ပေး...”

“နေ... နေပါစေ အဘိုး”

“ယူပါ မြေးရဲ့၊ စေတနာသန့်သန့်နဲ့ ပေးတာကို စိတ်သန့်သန့်နဲ့ ယူမှပေါ့၊ နောက်ဆို မှတ်ထား၊ အဘိုးက စေတနာသန့်သန့်နဲ့ ပေးရင် ဘာပဲပေးပေး မြေး စိတ်သန့်သန့်နဲ့ ယူရမယ်... ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့...”

အဘိုးပေးသည့် မုန့်ဖိုးက မိုးအတွက် များလွန်းနေတာမို့ အမေ့ကို ပြန်ပေးဖို့ မိုး ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့မှာ မိုးက အဘိုးဆီမှာ ခွင့်တောင်းပြီး မိုးတို့အိမ်လေးသို့ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

မိုး အလုပ်လုပ်နေတာ သုံးလ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်ပေမယ့် အမေက မိုးဆီကို တစ်ခေါက်မှရောက်မလာခဲ့တာမို့ အမေ အဆင်မှ ပြေပါ့မလားဟု စိတ်ပူကာ အမေ့ကို တွေ့ချင်နေမိသည်။

မိုး ရောက်သွားတော့ မိုးတို့အိမ်ကလေးမှာ လူသစ်တွေ နေနေတာကို တွေ့ရသည်။ မိုးက အိမ်နီးချင်း အဒေါ်ကြီးဆီကို သွားမေးတော့မှ အမေ့အကြောင်း သိခဲ့ရပါသည်။

“ညည်းအလုပ်ဝင်ပြီး မကြာပါဘူး၊ ယောက်ျားတစ်ယောက် လာခေါ်တာနဲ့ ထိုင်းမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ဆိုပြီး လိုက်သွားလေရဲ့၊ တာချီလိတ်ဘက်ကနေ ဟိုဘက်ကူးပြီး လုပ်မှာလို့ ပြောသွားတာပဲ...”

မိုးက ဝမ်းနည်း ယူကြိုးမရဖြစ်ကာ အဘိုးအိမ်သို့

ပြန်လာခဲ့ရသည်။ အမေ ထုံးစံအတိုင်း မိုးကို ညာသွားခဲ့ပြန်ပြီ။
ဒီတစ်ခါတော့ မညာလောက်ပါဘူးဟု ထင်ပေမယ့် အမေက
မိုး ယုံကြည်မှုကို အလွဲသုံးစား လုပ်သွားခဲ့သည်။

တွယ်ရာစရာဆိုလို့ ဘာမှမရှိတော့သော မိုးဘဝ
အတွက် အဘိုးရဲ့ အိမ်သည်သာ ခိုလှုံရာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

အမေကြိုယူသွားတဲ့ငွေတွေ ကျောသွားချိန်မှာ တခြား
အလုပ်တစ်ခု ပြောင်းလုပ်ချင်ပေမယ့် အဘိုးကို စိတ်ချလက်ချ
မထားနိုင်ခဲ့ပါ။ မိုးမရှိရင် အဘိုးဘဝက မတွေးရဲစရာမို့ပင် ...

အဘိုးနဲ့ မိုးမခဟာ အပြန်အလှန် သံယောဇဉ် တွယ်
ခဲ့ပြီး အပြန်အလှန် စောင့်ရှောက်ခဲ့ကြပါသည်။

အဘိုးက မိုးလိုပဲ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တစ်ယောက်
ဖြစ်တာမို့ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း မိုးက အိမ်နဲ့မဝေးလှသော ဘုရား
ရှိခိုးကျောင်းကို လိုက်ပို့ဖြစ်မြဲပင် ...။

ဘုရားကျောင်းဆီကို သွားရာလမ်းကလေးအတိုင်း
ဘီးတပ်ကုလားထိုင်လေးကို ဖြည်းဖြည်းတွန်းလာရသည့် ညနေ
ခင်းတွေဟာ ဘဝရဲ့ သာယာငြိမ်းအေးသော နေ့ရက်တွေ ဖြစ်ခဲ့
သည်။

ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲမှာ အဘိုးနှင့်အတူ ဓမ္မထား
သီဆိုရသောအချိန်တွေကို မိုး နှစ်သက်သလို အဘိုးလည်း နှစ်
သက်ခဲ့သည်။

အဘိုးရဲ့ နောက်ဆုံးနေ့ရက်တွေအထိ အဘိုးနားမှာ
မိုး ရှိနေပေးခဲ့သည်။ အဘိုးကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားပေးခဲ့
သည်။ အဘိုးကို စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့သည်။

အဘိုးအိမ်ကို မိုး ရောက်ခဲ့ပြီး နှစ်နှစ်အကြာမှာတော့
အဘိုးကို ဘုရားသခင်က ခေါ်တော်မူခဲ့လေသည်။

အခန်း(၃၂)

“ဦးထွန်းအောင်က သူပိုင်ဆိုင်တဲ့ ဒီအိမ်ဒီခြံနဲ့ မြေကွက်တွေအားလုံးကို မိုးမခကို ပေးခဲ့ကြောင်း သူ့သေတမ်းစာမှာ ရေးသွားခဲ့ပါတယ်”

အဘိုးဈာပန မြေချအပြီးမှာ ရှေ့နေက အဘိုးဆရာကို အသိပေးခဲ့လေသည်။

ထိုစကားက မိုးကို တုန်လှုပ်စေသည်။ အဘိုးနဲ့ တူ တူမတွေက ပို၍ တုန်လှုပ်သွားခဲ့ကြသည်။ ထိုစကား အဆုံးမှာ မိုးကို ဝိုင်းကြည့်လာသော သူတို့ရဲ့ မျက်လုံးတွေထဲမှာ ပြင်းပြသော ဒေါသအရောင်ကို တွေ့ရသည်။

“ငါထင်တော့ ထင်သားပဲ၊ အဘိုးကြီးကို ဒီလောက်ကပ်မိပြီးဆိုကတည်းက ဒီလိုဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာ ...”

“ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ချူဆီထည့်တဲ့နေရာမှာတော့ ဆရာကြီးပဲ ...”

“ပိုင်းလုံးမ ...၊ သေခါနီးအဘိုးကြီးကို မြူဆွယ်ပြီး အကုန်အပိုင်သိမ်းလိုက်တာပေါ့လေ ...”

ကြားရသော စကားလုံးတွေက ရင်သီးခဲ့သည်။ တိုးတိုးတစ်မျိုး ကျယ်ကျယ်တစ်မျိုး ပြောဆိုပုတ်ခတ်ကြသည်။ အဘိုးအရွယ်နှင့် မြေးအရွယ်ကို ဘာလို့ ဒီလို စွပ်စွဲသမုတ်ကြတယ်ဆိုတာကို မိုး အံ့သြနားမလည်နိုင် ...။

မိုးသည် ပထမတော့ ထိုအမွေပစ္စည်းတွေကို ငြင်းပယ်လိုက်မည်ဟု စဉ်းစားသည်။ သို့သော် အဘိုး မှာကြားသွားခဲ့သော စကားကို မိုး သတိရလာသည်။

“နောက်ဆို မှတ်ထား ... အဘိုးက စေတနာသန့်သန့်နဲ့ ပေးရင်း ဘာပဲပေးပေး မြေး စိတ်သန့်သန့်နဲ့ ယူရမယ် ကြားလား ...”

မိုးမခက အဘိုးစကားကို ကြားယောင်ရင်း မာန်တင်းလိုက်သည်။ ခေါင်းငုံ့ ကြောက်ရွံ့နေရာမှ မိုး၏ခေါင်းက တဖြည်းဖြည်း မော့လာကာ စွပ်စွဲတိုက်ခိုက်နေကြသူတွေရဲ့ မျက်နှာဆွေကို စေ့စေ့လိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ မိုးရဲ့အကြည့်ကြောင့် သူတို့အားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။

အဘိုးကိုယ်တိုင်လည်း အဘိုးရဲ့ အသက်ကို ကြက်တလေး ငှက်ကလေးရဲ့ အသက်လောက် တန်ဖိုးမထားတဲ့ ဖုတ်တွေ

၂၄၆ ■ ပုညခင်

ရဲ့ လက်ထဲကို သူ့ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ ပေးခဲ့ချင်မှာမဟုတ်ပါ။ မိုးက
ငြင်းဆန်လိုက်ရင် မိုးအပေါ်ထားတဲ့ အဘိုးရဲ့ စေတနာကိုလည်း
ငြင်းပယ်ရာကျပေမည်။

မိုးမခက တင်းမာနေသော မျက်နှာကလေးကို မော့
ချီလိုက်ရင်း တစ်လုံးချင်း လေးလေးနက်နက် ပြောလိုက်ပါသည်။
“တစ်လအတွင်း ကျွန်မအိမ်က ဆင်းပေးကြပါ ...”

အခန်း (၃၃)

မိုး ရလိုက်တဲ့ အမွေတွေဟာ ဘယ်လောက်တန်
တယ်ဆိုတာတောင် မမှန်းဆနိုင်၊ ဉာဏ်မမီနိုင် ဖြစ်ခဲ့သော မိုးသည်
မကြာခင်မှာပဲ မိုးရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုဟာ သိန်းပေါင်း သောင်းချီတန်
ကြောင်း သိခဲ့ရသည်။

ဘာမှ မလုပ်တတ် မကိုင်တတ်၊ မသုံးတတ် မစွဲ
တတ်ဖြစ်နေသော မိုးကို ကူညီခဲ့သူက မိုးတို့ လမ်းထိပ်မှာ ဗြူတီ
ဆလွန်းနှင့် ကိုယ်ကာယအလှသင်တန်း ဖွင့်ထားသော မမစိမ့်
ဖြစ်ပါသည်။ မမစိမ့်ရဲ့ ဗြူတီဆလွန်းမှာ မိုးက ဆံပင်သွားညှပ်
တတ်တာမို့ မမစိမ့်နဲ့ ခင်မင်နေခဲ့တာပင် ...။

“ဘယ်သူ့ဘာပြောပြော ဂရုမစိုက်စမ်းပါနဲ့ မိုးမခရဲ့၊ ခုချိန်
မှာ မိုးမခဆိုတာ သူဌေးမပဲလေ၊ ကိုယ်က အသက်လည်း
ငယ်ငယ်ပဲရှိသေးတာ၊ လောကစည်းစိမ်ကို ခံစားလိုက်စမ်း

ပါ။ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ လိုက်လျောညီထွေဖြစ်မယ့် အကောင်းစား အသုံးအဆောင်တွေကို သုံး၊ ကားအကောင်းစား စီး၊ ခုနေတဲ့ နေရာက ခြံအရမ်းကျယ်ပေမယ့် အိမ်ပုံစံက တုံးနေပြီ ဆိုတော့ ဒီခြံကိုရောင်းပြီး အမိုက်စား အလန်းစား အိမ်မျိုး ပြောင်းဝယ်လိုက် ... ၊ အဲဒီ လက်ပြင်ကြီးကို ကုန်းပြီး ကုပ်ချီချီ လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့၊ ဒီလိုလေး မတ်မတ်နေ၊ မျက်နှာထားကအစ ကြည့်လိုက်တာနဲ့ သူဌေးမပုံစံမျိုး ပေါက်နေအောင် ထည်ထည်ဝါဝါလေး နေ၊ စကားပြောတာကအစ လေယူလေသိမ်းကို ဂရုစိုက်၊ အကြည့်တွေကအစ စူးရှစွာနဲ့ ဆွဲဆောင်မှုရှိရှိလေးဖြစ်အောင် ကြိုးစား ... ”

ကြည့်လိုက်တာနဲ့ အထင်သေးစရာပုံစံမျိုး ဖြစ်နေသော မိုးမခကို ကြည့်လိုက်တာနဲ့ အထင်ကြီးစရာ ပုံစံမျိုး ဖြစ်သွားအောင် မမစိမ့်က ပြုပြင်ပေးခဲ့ပါသည်။

သို့နှင့် မိုးမခဟာ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်း အကောင်းစားတွေကို ဝယ်ယူသုံးစွဲတတ်လာသည်။ အလှပြင်တတ်လာသည်။ ကားမောင်းတတ်လာသည်။ ထည်ထည်ဝါဝါ နေတတ် ပြောတတ်လာသည်။ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လောက်အားငယ်နေပေစေ အပြင်ပန်းကတော့ ဂုဏ်ဝင့်ထည်သော ပုံစံဖြင့် နေတတ်လာပါသည်။

အိမ်က ဆင်းသွားရပြီဖြစ်သော အဘိုးရဲ့ တူ တူမများနှင့် သူတို့မိသားစုဝင် အားလုံးကတော့ မိုးမခရဲ့ မကောင်းသတင်းကို ရောက်လေရာအရပ်မှာ ဖြန့်ချိကြသည်။ မိုးမခဆိုတာ

စာရိတ္တမကောင်းသော၊ အဘိုးကြီးဆီက ‘ပိုင်း’ပြီး ချမ်းသာလာသော၊ ယခုအချိန်မှာလည်း အိမ်ထောင်ရှိ သူဌေးတစ်ယောက်ရဲ့ စပွန်ဆာနှင့် နေနေသော အငယ်အနောင် တစ်ယောက်အဖြစ် သတင်းဖြန့်ကြသည်။

မိုးမခကတော့ သူတို့ရဲ့ နာမည်ဖျက်မှုတွေကို ကြံကြံခံရင်း ဘဝမှာ ပျော်အောင်နေနိုင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည်။ ‘မိုးမခ’ ဟူသော နာမည်မှ ‘မမမိုးမခ’အဖြစ် ပြောင်းလဲခဲ့သည်။ အိမ်ဟောင်းကို ရောင်းကာ အိမ်သစ်ကို ပြောင်းခဲ့သည်။ တန်ဖိုးကြီး ကားအသစ်ကို စီးခဲ့သည်။ အဆင့်မြင့် ဗြူတီဆလွန်းဖွင့်ပြီး မမစိမ့်ကို ဦးစီးစေခဲ့သည်။ အင်းစိန်ရွာမက ခဏတာ အေးချမ်းစွာ ခိုလှုံခွင့် ရခဲ့သော ဘုရားကျောင်းလေးက မိဘမဲ့ ကလေးတွေကို ထောက်ပံ့ပေးခဲ့သည်။

မမမိုးမခ ဘဝမှာ မိဘမေတ္တာကို ငတ်မွတ်လှတာမို့ မိဘတွေကို အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားရှာဖွေခဲ့ပေမယ့်လည်း သတင်းအစအနတောင် မရခဲ့ပါ။

ဖြူစင်ပါလျက် အမည်းစက် စွန်းခဲ့ရသော မမမိုးမခရဲ့ နောက်ထပ် အမည်းစက်တစ်ခုကတော့ ဦးတင့်ဇော်ဆိုသော ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်ခဲ့မိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အခန်း(၃၄)

ဦးတင့်ဇော်နဲ့ ဆုံခဲ့တာက ဂေါ်ဖ်ကွင်းမှာဖြစ်ပါသည်။
ဂေါ်ဖ်ရိုက်တာကို ဝါသနာပါလှတယ် မဟုတ်ပေမယ့် မမစိမ့်ရဲ့
တိုက်တွန်းချက်ကြောင့် ပိုက်ဆံရှိသူတစ်ယောက်ရဲ့ အဆောင်
အယောင်တစ်ခုအနေနဲ့ ဂေါ်ဖ်ရိုက်ဖြစ်ခဲ့တာပင် ...။

ဦးဇော်က မမထက် အသက်အများကြီး ကြီးပေမယ့်
လူငယ်ဆန်သည်။ မြူးကြွသည်။ စမတ်ကျသည်။ ကြင်နာဂရုစိုက်
တတ်သည်။ ဦးဇော်ရဲ့ ဂရုစိုက်မှုတွေကို မမ သာယာခဲ့သည်။
ဦးဇော်ရဲ့ ဖန်တီးမှုကို မသိဘဲ ဦးဇော်ကို လက်ခံတဲ့ဖြစ်ခဲ့သည်။

သာယာပျော်ရွှင်သော နေ့ရက်တချို့ကို ကျော်ဖြတ်
ပြီးနောက်မှာတော့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က မမရှေ့ကို ရောက်
လာခဲ့သည်။

ဂေါ်ဖ်ကွင်းအလယ်၊ လူပုံအလယ်မှာ မမရှေ့ကို
ရောက်လာပြီး စကားတစ်ခွန်းမှမဆိုဘဲ မမ ပါးကို လှမ်းရိုက်လိုက်
သည်။

မမသည် ဘာမှ မတုံ့ပြန်နိုင်ဘဲ ကြောင်အနေဆဲမှာ
သူမက စကားတစ်ခွန်း ပြောလာခဲ့ပါသည်။

“ဘာလို့ ရိုက်သလဲ မမေးနဲ့၊ ငါက ဦးတင့်ဇော်ရဲ့ မိန်းမ
မို့လို့ ရိုက်တယ် ...”

ထိုမိန်းမက မမရှေ့မှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။
မမသည် နေရာမှာ ကြောင်အအ ရပ်ကျန်နေခဲ့ပြီးမှ သတိဝင်လာ
ကာ ဦးတင့်ဇော် ရှိနေသည့် ဟိုးဝေးဝေး ဂေါ်ဖ်ကွင်းစပ်ဆီသို့
ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

မမက ဒီဘက်ဂေါ်ဖ်ကွင်းစပ်မှာမို့ ဖြစ်ပျက်သွားတဲ့
အခြေအနေတစ်ရပ်ကို သူကမသိဘဲ အေးအေးဆေးဆေး ဂေါ်ဖ်
ရိုက်နေခဲ့သည်။

မမသည် အံတစ်ချက်ကြိတ်လိုက်ရင်း သူရှိရာသို့
အားသွန်၍ပြေးသွားလေသည်။ အဝေးကြီးသို့ မနားတမ်းပြေးသွား
ပြီးမှ သူ့ရှေ့မှာ ဖြုန်းဆိုရပ်ကာ သူ့ပါးကို ရိုက်ချလိုက်သည်။

“မင်း ... မင်း ... ဘာလုပ် ...”

“ဘာလို့ရိုက်သလဲ မမေးနဲ့ ...၊ ရှင်မှာ မိန်းမရှိနေလို့
ရိုက်တယ် ...”

ကျေမိကွင်းထဲက လူတွေက မမတို့ကို ဝိုင်းကြည့်နေခဲ့သည်။ မမက ထိမထင်ပြောပြီး လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

အဲဒီနောက်မှာတော့ ဦးတင်ဇော်ရဲ့ နာမည်ဖျက်မှုကို ခံခဲ့ရပြန်ပါသည်။ မမဟာ သူ့အငယ်ဖြစ်ကြောင်း၊ မမ ချမ်းသာနေတာဟာ သူ့ထောက်ပံ့ထားလို့ဖြစ်ကြောင်းတွေကို သူ့အသိုင်းအဝိုင်းမှာ အသားယူ၍ ပြောခဲ့သည်။

မမသည် လူတွေကို အံ့သြစိတ်ကုန်လာကာ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ဂရုမစိုက်ချင်တော့...။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ဖြေရှင်းမပြချင်တော့...။ အချစ်ဆိုတာကိုလည်း မယုံကြည်တော့။ မိဘတွေရဲ့ စိတ်ကုန်စရာ အိမ်ထောင်ရေးကို တွေ့မြင်ခံစားခဲ့ရတာမို့ အိမ်ထောင်ပြုချင်စိတ်လည်း မရှိခဲ့တော့ပါ။

အရေးကြီးတာက ပျော်ရွှင်ဖို့ပဲ။ အထီးမကျန်ဖို့ပဲ။ အရာရာကို အလေးအနက်ထား ခံစားနေရရင် နှင်ရှူးသွားလိမ့်မယ် မမမိုးမဟုတ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်သတိပေးရင်း အရာရာကို အလေးအနက်ထားဘဲ ခပ်ပေါ့ပေါ့ နေထိုင်လာခဲ့သည်။ တန်ဖိုးကြီး ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ယူသုံးစွဲကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှစ်သိမ့်ခဲ့သည်။ ကိုယ့်ကို ပျော်ရွှင်စေပြီး ခဏတာ အပျင်းပြေ အဖော်ဖြစ်စေမည့် ယောက်ျားမျိုးများနှင့် တွဲခဲ့သည်။ ငြီးငွေ့တော့လည်း နောက်တစ်ယောက် ပြောင်းခဲ့သည်။ ဘာကိုမှ အလေးအနက်မထားဘဲ ကိုယ့်သဘောကိုယ်ဆောင်၊ ကိုယ်လုပ်ချင်တာ လုပ်၍ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေခဲ့သည်။

သို့သော်လည်း မမရဲ့ နှလုံးသားနှင့် ခန္ဓာကိုယ်ကိုတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပေးအပ်ခဲ့ပါ။

မမဘဝမှာ ရင်နှင့်အောင် ချစ်ခဲ့ဖူးသူဆိုလို့ မမက 'မောင်'လို့ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ခေါ်ချင်ခဲ့တဲ့... ခေါ်ခဲ့မိတဲ့ နေ့စစ်တစ်ယောက်သာ ရှိခဲ့ပါသည်။ ခပ်ပေါ့ပေါ့ နေထိုင်လာခဲ့မိခြင်းအတွက် ဒီတစ်ကြိမ်သာ နောင်တရခဲ့ဖူးပါသည်။ ဒီတစ်ကြိမ်သာ 'သူနဲ့အတူ နေရရင်'ဟု စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ဖူးပါသည်။

ပြီးတော့...

ဒီတစ်ကြိမ်သာ အချစ်အတွက် မျက်ရည်ကျခဲ့ဖူးလေသည်။

အခန်း(၃၅)

“မမ ... ဖုန်းကိုင်တော့ဗျာ၊ ကျွန်တော် စကားပြောချင်လှပြီဗျာ ...”

နေစစ်သည် မမ ဟန်းဖုန်းကို ဘယ်နှကြိမ်မြောက်မှန်းမသိ ကြိုးစားခေါ်နေပါသည်။ သို့သော် ... မမက လုံးဝ ဖုန်းမကိုင် ... ။

နေပြည်တော်က ပြန်လာပြီးကတည်းက သူ မမနဲ့ မတွေ့ရသေးပါ။ မတွေ့ရတာ သုံးရက်ရှိပြီမို့ သူက ထွန့်ထွန့်လူးတွေ့ချင်နေခဲ့သော်လည်း ဒီရက်ပိုင်းမှာ အလုပ်များလှတာမို့ မမ အိမ်ကိုလည်း မရောက်ဖြစ်။ ဖုန်းခေါ်တော့လည်း မကိုင်၊ ပြန်လည်း မဆက်၊ အိမ်ဖုန်းကလည်း တတူတူမြည်သံသာ ထွက်နေသည်။ နေစစ်က စိတ်ပူလာကာ သိလဝါဘက်သို့ ဦးတည်

မောင်းနေသော ကားကို နောက်ပြန်လှည့်ပြီး မမအိမ်ဘက်သို့ မောင်းလာခဲ့ပါသည်။

မမအိမ်ရှေ့ရောက်တော့ ကားပေါ်ကဆင်းကာ ခြံတံခါးဝက ဘဲလ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။

ခဏကြာတော့ အဒေါ်ကြီးက လူဝင်ပေါက်တံခါးလေးကို အသာဟကာ ခေါင်းဖြူလာသည်။

“အဒေါ် ... ကျွန်တော်ပါ၊ ကားဝင်ရအောင် တံခါးဖွင့်ပေးဦးလေ”

“ဟို ... ဟို ... မမကလေ ဘယ်သူနဲ့မှ မတွေ့ချင်ဘူး ပြောထားလို့”

“ဗျာ၊ ကျွန်တော်နဲ့ပါ မတွေ့ချင်ဘူးတဲ့လား ...”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ်”

“ဟာဗျာ ... အဓိပ္ပာယ် မရှိတာ၊ ကဲ ... ကဲ ... ဖယ်ဗျာ၊ တံခါးမဖွင့်ပေးလည်း နေ၊ ကားကို ဒီမှာပဲရပ်ခဲ့ပြီး လူပဲဝင်ခဲ့မယ်”

“မဖြစ် ... မဖြစ်လို့ပါကွယ်”

အဒေါ်ကြီးက သူ့ခန္ဓာကိုယ်နှင့် တံခါးပေါက်ကို ကာကွယ်ထားပြီး သံပန်းတံခါးကို ဆွဲပိတ်လိုက်ပါသည်။

“အဒေါ် တောင်းပန်ပါတယ် သားရယ်၊ အဒေါ်တို့မှာ သူ့ဝန်ထမ်းဆိုတော့ သူ့သဘောကို ဆန့်ကျင်လို့မဖြစ်လို့ပါ”

၂၆ ■ ပုညသင်

“ကျွတ်...”

နေစစ်က မမသဘောကို နားမလည်နိုင်ချေ။ နောက်ဆုံးတော့ အဒေါ်ကြီးကို အခက်တွေ့အောင် မလုပ်ချင်တာမို့ လှည့်ပြန်လာခဲ့ရသည်။

တစ်နေ့လုံး ဖုန်းခေါ်ကြည့်သည်။ မတ်ဆု ပို့ကြည့်သည်။ မတုံ့ပြန်တဲ့အပြင် နောက်ဆုံးမှာ ဖုန်းပိတ်သွားခဲ့ပါသည်။

သူ... တစ်နေ့လုံး အလုပ်ထဲမှာ အာရုံစိုက်လို့မရဘဲ ယောက်ယက်ခတ်နေခဲ့တာကို ရုံးကလူတွေတောင် ရိပ်မိလာသည်။

အောင်ဇင်က သူ့ကို အကဲခတ်ရင်း...

“ဆရာ ဘာတွေ စိတ်တိုင်းမကျ ဖြစ်နေလဲ၊ ကျွန်တော် ဘာကူညီရမလဲ...”

“မင်း ကူညီလို့ရတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

“ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော် အင်းစိန်ဘက် သွားလိုက်ဦးမယ်”

“အင်းစိန်...”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဂိုထောင်ဘက် ခဏသွားမလို့...”

အင်းစိန် ဆိုသော စကားကြောင့် အင်းစိန်ရွာမက ဘုရားရှိခိုးကျောင်းလေးကို နေစစ်က သတိရလာပါသည်။

အဲဒီကျောင်းနဲ့တော့ မမ အဆက်အသွယ် ရှိမှာပဲ။

ပုညစင်စင်အုတ်တိုက်

တကယ်ချစ်လို့ ပူးခဲ့သည် ■ ၂၇

မမဘဝ တစ်စိတ်တစ်ဒေသကိုလည်း သင်းအုပ်ဆရာကြီးထံမှာ မေးမြန်းလို့ရနိုင်မည်။

သူ ကားသော့ကောက်ယူကာ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပါသည်။

ပုညစင်စင်အုတ်တိုက်

အခန်း(၃၆)

ဘုရားရှိခိုးချိန် မဟုတ်တာမို့ ချာချိတ်မှာ ရှင်းလင်း ဆိတ်ငြိမ်နေခဲ့သည်။

ချာချိတ်က တစ်ခုသော ခုံတန်းရှည်ပေါ်က နေစစ် နှင့် သင်းအုပ်ဆရာကြီးက ခပ်ခွာခွာ ထိုင်ရင်း စကားပြောနေခဲ့ သည်။

ဟိုးထိပ်ဆုံးမှာတော့ မမ တီးနေကျ စန္ဒရားတစ်လုံး ရှိနေသည်။

သင်းအုပ်ဆရာကြီးက သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း...

“ရှယ်လို့ဘဝလေးက အရမ်းသနားစရာ ကောင်းပါတယ် မောင်နေစစ်ရယ်၊ မိုးတွေ အရမ်းရွာနေတဲ့ တစ်ညနေမှာ ဟောဟိုက တံခါးဝမှာ သူ့ကို ဆရာတွေ့ခဲ့တာ ...၊ သူ့

တစ်ကိုယ်လုံး မိုးရေတွေ ရွံ့စိုပြီး ပြာနန်းတုန်ခိုက်နေ လိုက်တာ၊ ဆရာကို မော့ကြည့်လိုက်တဲ့ သူ့မျက်လုံးတွေ ကို ဆရာ ခုထိမမေ့ဘူး”

နေစစ်က ဘုရားရှိခိုးကျောင်း တံခါးဝဆီ လှမ်းမျှော် ကြည့်ရင်း ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို မှန်းဆမြင်ယောင်ကြည့်မိ သည်။

“သူ့ကို ဒီမှာ စောင့်ရှောက်ထားရင်း သူ့မိဘတွေ နေတဲ့ ဒီနားက ရပ်ကွက်လေးကို ဆရာကိုယ်တိုင် သွားစုံစမ်း ကြည့်ခဲ့သေးတယ်၊ ဆရာ သိရတာတော့ သူ့မိဘတွေက”

ဆရာကြီးက ပြောရမှာ ဝန်လေးတွန့်ဆုတ်သွားပုံ ဖြင့် ခဏငြိမ်သွားပြီးမှ အယဉ်ကျေးဆုံးစကားလုံးကို ရွေးချယ် ပြောခဲ့ပါသည်။

“သူ့မိဘတွေက အကျင့်စာရိတ္တပိုင်းဆိုင်ရာ လိုအပ်ချက် ကလေးတွေ ရှိခဲ့တယ်ဆိုပါတော့ကွယ်၊ သူ ထွက်ပြေးလာ တဲ့ ညက သူ့မိဘတွေ ကွဲကွာသွားခဲ့တယ်လို့လည်း သိရ တယ်၊ အဲဒါနဲ့ ရပ်ရွာကို အသိပေးပြီး သူ့ကို ဆရာတို့ ကျောင်းဝမှာ စောင့်ရှောက်ထားခဲ့တယ် ...၊

“ဒီမှာနေတဲ့ အချိန်တွေမှာတော့ သူ ပျော်ရွှင် ခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လေးနှစ်လောက်ကြာတော့ သူ့အဖေ ရောက်လာပြီး သူ့ကို ပြန်ခေါ်သွားတယ်၊ ဆရာတို့ထံသို့

ထည့်လိုက်ရမှာ စိတ်မချပေမယ့် မိဘုရားက လာခေါ်ပြီဆို တော့လည်း မထည့်လို့မဖြစ်ဘူးပေါ့ ... ၊

“အဲဒီနောက်ပိုင်းတော့ ရယ်လို့ သတင်းကို မကြားရတော့ဘူး၊ နောက်သုံးနှစ်လောက်ကြာတော့မှ သူက အရမ်းချမ်းသာတဲ့သူတစ်ယောက်အဖြစ် ဆရာတို့ကျောင်း ကို ရောက်လာခဲ့တယ်၊ သူ့ကြုံခဲ့ရတာတွေကိုလည်း ပြော ပြခဲ့တယ်၊ သူ့ခမျာ သူ့အမေခိုင်းတာနဲ့ လူမမာအဘိုးကြီး တစ်ယောက်ကို ပြုစုတဲ့အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့ရတယ်၊ သူ့အမေ ကလည်း လခတွေ ကြိုယူပြီး ဆိုင်းဘက်ထွက်သွားတယ်၊ တူ တူမတွေ မတရားအနိုင်ကျင့်တာခံနေရတဲ့ အဘိုးကြီးက သူ့ကိုကျေးဇူးတင်ပြီး အမွေတွေပေးခဲ့တယ်၊ အဲဒါကြောင့်ပဲ အဘိုးကြီးနဲ့ စွပ်စွဲသမုတ်ခံရပြီး နာမည်ပျက်ခဲ့ရတယ် ...”

သင်းအုပ်ဆရာကြီးရဲ့ စကားတွေကို နေစစ် ဆင် လက် ကြားနိုင်စွမ်း မရှိတော့ ... ။ ရင်ဝမှာ ဆို့နင့်ကာ မျက်ရည် ဝဲစို့လာရပါသည်။

ဘဝက အဲဒီလောက်တောင် ဆိုးခဲ့သလား ...

အဲဒီလောက် အကာအကွယ် မဲ့ခဲ့သလား ...

အဲဒါကြောင့်ပဲ ချစ်ရမှာ ကြောက်ခဲ့တာလား ...

အိမ်ထောင်ရေးကို စိတ်ပျက်ခဲ့တာလား မမရယ် ... ။

ဘုရားကျောင်းဝန်းထဲက ကားမောင်းထွက်လာခဲ့

မှာတော့ နေစစ်က ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို အခိုင်အမာ ချကာ မမအိမ်ဘက်သို့ ဦးတည်မောင်းနှင်လာခဲ့ပါသည်။

အခန်း(၃၇)

“အထဲကို ဝင်ခွင့်မရမချင်း ကျွန်တော် ဒီတံခါးဝမှာပဲ ရှိနေမယ်လို့ မမကို သွားပြောလိုက်ပါ အဒေါ်”

နေစစ်က ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောခဲ့ပြီမို့ အဒေါ်ကြီးက မျက်စိမျက်နှာပျက်ပျက်ဖြင့် အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်သွားခဲ့သည်။
ခဏကြာတော့ ခြံတံခါးကို အိမ်ထဲမှ လှမ်းဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

သူက ခြံဝန်းထဲသို့ ကားမောင်းဝင်လာပြီးနောက် မမရှိနေမည့် အပေါ်ထပ်သို့ အပြေးတက်လာခဲ့ပါသည်။

အပေါ်ထပ် ဧည့်ခန်းဝမှာ ရပ်မိတော့ ဆိုဖာရုံပေါ်မှာ ခွေခွေလေး လဲလျောင်းနေသော မမကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူက မမဆီသို့ ခြေလှမ်းကျဲဖြင့် လျှောက်သွားလို့ရင်း မမရဲ့ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ကိုင်ကာ ဆွဲထူလိုက်ရင်း...

“ကဲ ... ထ ... မမ သွားရအောင်”

မမက သူ့ကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်လိုက်ရင်း

“ဘယ်ကိုလဲ ...”

“တရားရုံးကို ...”

“ကျွတ် ... ဘာတွေလာပြောနေတာလဲကွာ”

“ကျွန်တော့်ကိုလက်ထပ်ပါ မမ ...၊ မမဘဝကို ကျွန်တော် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်မယ်၊ မမကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားမယ်၊ မမဘေးမှာ အဖော်အဖြစ် နေပေးမယ်”

မက သူ့ကို စိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“မင်း ... တို့အကြောင်းတွေ သိခဲ့ပြီလား”

“ကျွန်တော် အခုပဲ ချာချီမှာ သင်းအုပ်ဆရာကြီးနဲ့တွေ့ပြီး ပြန်လာခဲ့တာ ...”

“အဲဒါနဲ့ပဲ ငါ့ကို လက်ထပ်ချင်တယ် ဖြစ်သွားရောလား၊ ဒီမှာ မှတ်ထားပါ မောင် ...၊ မမမိုးမခဆိုတာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ယောက်ကို မှီတွယ်ပြီးမှ ရှင်သန်နိုင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ... ငါကသာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ငါ့သာယာမှုအတွက် အသုံးချချင် ချမယ်၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ သာယာမှုအတွက် အသုံးချခံ မိန်းမတော့ ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေရဘူး၊ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ ငါ လက်မထပ်ဘူး၊ ငါ့ဘဝကို မအပ်ဘူး”

“မမကို ကျွန်တော် ချစ်တယ်။ မမလည်း ပါးစပ်ကဘာ ပြောပြော ကျွန်တော့်ကိုချစ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိတယ်။ မမ ဘာဆင်ခြေမှမပေးဘဲ ကျွန်တော်နဲ့ လက်ထပ်လိုက်ပါ။ မမ ပျော်ရွှင်စေရမယ်လို့ ကျွန်တော် အာမခံတယ်”

“အဟက် ...၊ အရူး ...၊ မင်းကိုယ်မင်း သိပ်အထင်ကြီး မနေနဲ့၊ ငါ မင်းကို လုံးဝမချစ်ဘူး၊ ငါသာယာမှုအတွက် မင်းကို အသုံးချတာ၊ ခု ... ငါ မင်းနဲ့တွဲဖို့ ပျင်းသွားလို့ ရှောင်နေတာလေ၊ ဒီလောက်လေးတောင် နားမလည်ဘူး လား အရူးရဲ့ ...”

“ကျွန်တော် မရူးဘူး၊ ခင်ဗျားသာ ရူးတာ၊ စိတ်ထဲက တစ်မျိုး ပါးစပ်က တစ်မျိုးပြောပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ညာ ရင်း ရူးနေတာ၊ ကဲ ... လာဗျာ ... ထဗျာ ... လိုက်ခဲ့၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ် မေမေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ် လက်ထပ်မယ်ဆိုတာ ဖွင့်ပြောလိုက်တော့မယ်”

“မင်း အမေက သဘောတူပေးမယ်လို့ ထင်တယ်ပေါ့ ...”

“မေမေက ကျွန်တော့် အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကို ခြယ်လှယ် ချင်တဲ့သူမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ မမစိတ်ကို ကျွန်တော် နားလည် တယ်၊ မမဘဝကို ကျွန်တော် နားလည်တယ်၊ မေမေကို ပြောပြရင် မေမေလည်း နားလည်ပေးမှာပါ၊ မေမေက သဘောထားပြည့်ဝတဲ့သူပါ ...”

မမက တက်ကြွ ယုံကြည်စွာပြောနေသော နေ့စစ်လို့

သနားစရာ လူတစ်ယောက်လို ငေးကြည့်နေပြီးမှ သက်ပြင်းချ လိုက်ရင်း ...

“ငါနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်း မသိတဲ့အကြောင်းတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ် မောင် ...၊ မင်း သင်းအုပ်ဆရာဆီက သိလာ ရတာတွေဟာ အကုန်မဟုတ်သေးပါဘူး ...၊ မင်း ငါ့ကို လက်ထပ်ချင်တယ်ဆိုတာ မင်းမိဘတွေကို ပြောကြည့်လိုက် ရင် မင်း မသိသေးတဲ့ အကြောင်းတွေကိုပါ သိလာရလိမ့် မယ်၊ ကဲ ... ပြန်တော့ မောင်၊ မင်း မသိသေးတာတွေ သိလာတဲ့အချိန်ကျမှ မမဆီကို နောက်တစ်ခေါက် ထပ် လာခဲ့ဦးပေါ့၊ အဲဒီအချိန်ကျရင် မမအပေါ်ထားတဲ့ မင်းရဲ့ ခံယူချက်တွေ၊ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ပြောင်းလဲသွားပါလိမ့် မယ်”

အခန်း(၃၈)

“မေမေ ... ဖေဖေ၊ သား လက်ထပ်ချင်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုး တွေပြီ၊ သား သူနဲ့ လက်ထပ်ပါရစေ ...”

“မမမိုးမခနဲ့လား သား ...”

မေမေ မေးခွန်းကြောင့် သူက အံ့သြသွားမိပါသည်။

“မေမေ ... သိတယ် ... !”

“သိတယ် ... သား၊ သားနဲ့ ဘယ်လောက်ထိ ပတ်သက်မှု ရှိထားတယ်ဆိုတာ၊ သူ့ဘဝက ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ မေမေရော ဖေဖေပါ အားလုံး သိထားပြီးသားပါ ...”

မေမေက အေးအေးဆေးဆေး ပြောတာမို့ သူက အားတက်သွားမိကာ ...

“သားလည်း သူ့အကြောင်းတွေကို သိပြီးသားပါ မေမေ၊ သူ့ဘဝက သနားစရာ ကောင်းပါတယ်၊ သား သူ့တို့ နားလည်နိုင်ပါတယ်”

“သား သိတဲ့အကြောင်းတွေထဲမှာ သား ဖေဖေရဲ့ မိတ်ဆွေ ကိုတင့်ဇော်နဲ့ ဖြစ်ခဲ့တဲ့အကြောင်းတွေရော ပါလား သား”

“ဗျာ ...”

မေမေအသံက တုန်ရိုနေကာ စကားကို ရှေ့မဆက် နိုင်ဘဲ မျက်နှာအပျက်ပျက်နှင့် မျက်ရည်ဝဲလာပါသည်။ ဖေဖေက မေမေ့ ပခုံးကို ပုတ်၍ နှစ်သိမ့်လိုက်ရင်း ...

“နေ ... နေ မြတ်၊ မြတ် ဘာမှမပြောနဲ့တော့၊ ကိုယ်ပဲ ဆက်ပြောလိုက်မယ်”

ဖေဖေက မေမေ့လို တုန်လှုပ်ဝမ်းနည်းမနေဘဲ တည်ငြိမ်စွာ ပြောလာခဲ့သည်။

“မမမိုးမခ ချမ်းသာလာရတဲ့အကြောင်းတွေကို ဖေဖေတို့ သိပြီးသားပါ သား ... ၊ အများ စွပ်စွဲသလို ဟုတ်မဟုတ် ဆိုတာကိုတော့ ဖေဖေတို့ မသိနိုင်ဘူး၊ ကိုယ် သေချာမသိတဲ့ အကြောင်းတစ်ခုကို ဟုတ်ပါတယ်လို့လည်း ဖေဖေတို့ မပြောဘူး”

“အဲ့ဒီကိစ္စက မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ ... ၊ သူ လူမမာကို စေတနာသန့်သန့်နဲ့ စောင့်ရှောက်ခဲ့လို့ အသက်ကယ်ခဲ့လို့ ကျေးဇူးတုံ့ပြန်ခံခဲ့ရတာပါ ...”

“ဟုတ်ပြီ ... ၊ ဒါဆိုရင် ဖေဖေတို့ သူ့ကို ချွေးမအဖြစ် လက်ခံသင့် မခံသင့် စဉ်းစားတဲ့နေရာမှာ ဒီတစ်ချက်ကို ဖယ်လိုက်မယ် ... ၊

“နောက်တစ်ချက်က သူ့မိဘတွေရဲ့ အကျင့်စာရိတ္တ၊ ဒါကိုလည်း ဖယ်လိုက်ဦးမယ်၊ မိဘမကောင်းပေမယ့် သားသမီးကောင်းတွေ အများကြီး ရှိတယ်ဆိုတာ ဖေဖေတို့ နားလည်တယ် ...”

“နောက်တစ်ခုက ကိုးကွယ်တဲ့ ဘာသာမတူညီတာ၊ ဒါကိုလည်း ထည့်မစဉ်းစားဘဲ နေလိုရတယ်၊ လူတွေကို ယဉ်ကျေးအောင်၊ မကောင်းမှုကို ရှောင်ရှားအောင် ဆုံးမတဲ့ ဘယ်ဘာသာကိုမဆို ဖေဖေတို့ လေးစားတယ်၊ လွတ်လပ်စွာ ကိုးကွယ်ခွင့်ကို အလေးထားတယ် ...”

“နောက်တစ်ခု ... မိန်းကလေးဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အစိုးရလွန်းရင်၊ ကိုယ့်သဘောကိုယ်ဆောင် စိတ်သွားတိုင်းကိုယ်ပါ နေချင်သလိုနေ သွားချင်သလိုသွား လွတ်လပ်လွန်းတာ တစ်ခုကတော့ မကောင်းဘူး သား၊ ဒါပေမယ့် ဒါကိုလည်း ပြုပြင်ယူလို့ ရတယ်လို့ ယူဆရင် ယူဆလို့ ရတာဆိုတော့ ဒီတစ်ချက်ကိုလည်းပဲ မဖယ်ချင် ဖယ်ချင်နဲ့ပဲ ဖယ်ထားပေးလို့ ရပါသေးတယ် ...”

“ဒါတွေကို ဖယ်လိုက်ပြီးရင် ထည့်မစဉ်းစားဘဲ ဖယ်ထားလို့မရနိုင်တဲ့ အချက်နှစ်ချက် ကျန်တယ် သား ...”

“ပထမတစ်ချက်က သားနဲ့မတွေ့ခင်ကတည်းက ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် တွဲသွားတဲ့လာ လုပ်ခဲ့တာ၊ ရည်းစား အတည်တကျမထားဘဲ သာယာမှုသက်သက်အတွက် တွဲခဲ့တာ ...”

“ဒုတိယအချက်ကတော့ အဆိုးဆုံးပဲ သား၊ မမမိုးမခကို ဖေဖေ စမြင်ဖူးခဲ့တာ ကိုတင်ဇော်ရဲ့ အငယ်အနေနဲ့ပါ၊ ဦးတင်ဇော်အကြောင်းကိုလည်း သားလည်း သိနေတာပဲ၊ သူက လူမှုရေး ရှုပ်ထွေးမှုတွေ များလွန်းတယ်လေ၊ မမမိုးမခနဲ့ ပတ်သက်မှုက အများပြောသလို ဟုတ်ချင်မှလည်းဟုတ်မယ်ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဂျေမင်းကွင်းမှာ သူတို့ တွဲနေတာကိုတော့ ဖေဖေ မြင်ခဲ့ဖူးတယ်၊ ပြီးတော့ ကိုတင်ဇော် မိန်းမက ပါးလာရိုက်တာ၊ မမမိုးမခက တင်ဇော်ကို ရိုက်တာ၊ အဲ့ဒီမြင်ကွင်းတွေကို ဖေဖေ မြင်ခဲ့ရသလို ဖေဖေ မိတ်ဆွေတွေလည်း မြင်ခဲ့ရတယ် ...”

“အဲ့ဒီလို မိန်းကလေးမျိုးကို ဖေဖေ ဘယ်လို ချွေးမတော်မလဲ သား၊ အဲ့ဒီတစ်ခုကိုပဲ သား စဉ်းစားပေးပါ ...”

နေစစ်သည် ဖေဖေရှေ့မှာ ထိုင်နေရင်း ပြောစရာ စကားလုံးတွေ မရှိတော့ဘဲ ဆွံ့အ နာကျင် ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

အခန်း(၃၉)

ဒီတစ်ခေါက် မမဆီကိုရောက်ခဲ့တာကတော့ ဒေါသ
တွေနှင့်အတူ ဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျား ... ဘာလို့ ဒီလိုလုပ်ခဲ့တာလဲဟင်၊ ခင်ဗျား ဘာလို့
ဒီလောက် မိုက်ခဲ့တာလဲ ...”

သူက မမ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆောင့်
ခါလှုပ်ယမ်းရင်း မေးမိတော့ မမက သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ဆွဲဖြုတ်
၍ နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်ရင်း...

“မိုက်တော့ ဘာဖြစ်လဲ ...၊ ငါ့ဘာသာ ဘာဖြစ်ဖြစ် မင်းနဲ့
မယူရင် ပြီးတာပဲမဟုတ်လား၊ မင်းကို အစကတည်းက
ငါ ပြောခဲ့တယ်လေ ...၊ မင်းကို ငါ လက်မထပ်ဘူးလို့
ပြောထားသားနဲ့ မင်းဘာသာ ဇွတ်တိုးလာခဲ့တာလေ ...”

“ခင်ဗျား ပြောစမ်းပါ၊ ကျုပ် အခုကြားလာတာတွေဟာ
အမှန်ပဲလားဆိုတာ ခင်ဗျားပါးစပ်က သေသေချာချာ ပြော
ပြစမ်းပါ”

“အေး ... အမှန်ပဲ၊ ငါ ပျင်းလို့ တွဲခဲ့တာ၊ ငါ အထီးကျန်
လို့ တွဲခဲ့တာ ...”

“အထီးကျန်တိုင်း တွဲစရာလား ...၊ အထီးကျန်တိုင်း
အဲ့ဒီလို လျှောက်လုပ်စရာလား ...”

“ဒုန်း ...”

“ဝွမ်း ...”

နေစစ်က အနားက ကြွေပန်းအိုးကြီးကို မြှောက်ကိုင်
ပေါက်ခွဲလိုက်တာမို့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ အဖြူရောင် ကြွေကွဲစတွေ
ဖွေးခနဲ လွင့်စင်ပြန့်ကျဲသွားသည်။

“မင်း ... ငါ့အိမ်မှာ လာမသောင်းကျန်းနဲ့၊ အခုထွက်သွား၊
ငါ ရဲမခေါ်ခင် မင်း ထွက်သွား ...”

“ပြော ...၊ ခင်ဗျား မညာဘဲ ပြော၊ ဟိုလူကြီးနဲ့ တွဲခဲ့တာ
ရော အမှန်ပဲလား ... ပြော”

“အေး ... တွဲခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါမသိလို့ တွဲခဲ့တယ်၊
သိတဲ့အချိန်မှာ ငါ ရှေ့ဆက်မတိုးခဲ့ဘူး၊ ငါ သူ့ကို ချစ်
လည်းမချစ်ခဲ့ဘူး၊ လွမ်းလည်း မလွမ်းခဲ့ဘူး၊ အရမ်းလည်း
မုန်းခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် လူတွေက ငါ့ကို လက်ညှိုးခိုင်း
ထိုးခဲ့တယ်၊ အခု အဲ့ဒီ လက်ညှိုးတွေအပြန် မင်းဆီက

လက်ညှိုးတစ်ချောင်းရယ်၊ မင်းမိဘတွေဆီက လက်ညှိုး
နှစ်ချောင်းရယ်၊ ပန်မဒီဆီက လက်ညှိုးတစ်ချောင်းရယ်
လက်ညှိုးလေးချောင်း ထပ်တိုးလာပြီလေ ...၊ မင်း ငါ့ကို
နားလည်တယ်၊ နားလည်တယ်ဆိုပြီး သိပ်အသံကောင်း
ဟစ်မနေနဲ့၊ လောကမှာ မမမီးမခကို အပြည့်အဝ နားလည်
တဲ့သူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး၊ နားမလည်လည်း ငါက
ဂရုမစိုက်ဘူး”

“ခင်ဗျား အဲဒီလိုမပြောနဲ့၊ ခင်ဗျား အဲဒီလိုမပြောနဲ့ ...”

“ခွမ်း ...”

“ချမ်း ...”

နေစစ်က အော်ဟစ်ရင်း စားပွဲပေါ်က ရေဖန်ခွက်
ကိုယူကာ နံရံဆီ ပစ်ပေါက်ခွဲလိုက်ပါသည်။

“မင်း ထွက်သွား၊ ထွက်သွားလို့ ငါပြောနေတယ်နော် ...”

မမမီးမခက ဧည့်ခန်းထောင့်စားပွဲဆီက ဖုန်းကို
သွားယူပြီး နံပါတ်တစ်ခု ရှာနှိပ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဘာလုပ်မလို့မလဲ ...”

မမမီးမခက နေစစ် မေးတာ မပြောဘဲ ဖုန်းဝင်သွား
တာကို စောင့်နေလိုက်ပြီးမှ ...

“ပန်မဒီ ... တို့ မမမီးမခပါ၊ တို့အိမ်မှာ နေစစ် လာသောင်း
ကျန်းနေလို့ မင်း အခု လာခေါ်ပါ”

“ခင်ဗျား ...”

နေစစ်က မမ လက်ထဲက ဖုန်းကို ဆွဲလှပြီး ဆိုဖာ
ပေါ် ပစ်တင်လိုက်ပါသည်။

“ခင်ဗျား မဆိုင်တဲ့သူကို ဆွဲမထည့်နဲ့”

“ဘာလို့မဆိုင်ရမှာလဲ၊ ပန်မဒီက မင်းနဲ့ အသက်ဆိုင်ဆုံး
သူ၊ မင်း လက်ထပ်ရမယ့်သူ၊ မင်း သူ့ကိုပဲ လက်ထပ်ပါ”

“ခင်ဗျား ရူးနေလား၊ ပန်က ကျုပ် သူငယ်ချင်း”

“မင်း သူ့ကို ချစ်နိုင်တာပဲ မဟုတ်လား”

“ချစ်နိုင်တယ်၊ ပန်ကို ကျုပ် သိပ်ချစ်တယ်၊ ဒါပေမယ့်
ပန်အပေါ်ချစ်တဲ့ ကျုပ်အချစ်က ဖြူစင်တဲ့ သူငယ်ချင်း
အချစ်၊ ခင်ဗျားကို ချစ်တဲ့အချစ်လို မပြင်းရဘူး၊ မရူးသွပ်
စေဘူး၊ ပိုင်ဆိုင်ချင်တဲ့ လောဘတွေ မရှိဘူး၊ ဝေးရမယ်
ဆိုရင်လည်း သေလောက်အောင် မလွမ်းဘူး ...”

အခန်း(၄၀)

ဝေးရမယ်ဆိုလည်း သေလောက်အောင် မလွမ်းဘူး
တဲ့လား စစ်ရယ် ...။

တစ်ဖက်က မမမိုးမခရဲ့ ဖုန်းက မကျသေးတာမို့
သူတို့ပြောစကားတွေကို ဖုန်းထဲကနေ တစ်ဆင့်ကြားနေခဲ့ရသည်။

ထိုအသံတွေကို နားထောင်ရင်း ပန့်ပါးပြင်ပေါ်သို့
မျက်ရည်စတွေ စီးကျလာခဲ့ပါသည်။

ပန့်က မျက်ရည်စတွေကို ခပ်မြန်မြန် သုတ်ပစ်လိုက်
ပြီး ကားသော့ဆွဲကာ အိမ်ပေါ်ထပ်မှ ပြေးဆင်းလာခဲ့ပါသည်။

ကားစတီယာရင်ကို ကိုင်ထားသော ပန့်လက်တွေက
အေးစက်တုန်ရင်နေခဲ့သည်။

မမမိုးမခ အိမ်ပေါ်သို့ လှမ်းတက်လာသော ပန့်
ခြေထောက်တွေကလည်း ထိုနည်းတူပင်။

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

“စစ် ...”

လှေကားဘက်သို့ နောက်ခိုင်း၍ ရပ်နေသော စစ်ကို
လှမ်းခေါ်ရင်း ပန့်က စစ်ဆီသို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာသည်။

ပန့်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သော စစ်ရဲ့ မျက်နှာက
သနားစရာကောင်းလောက်အောင် ချောက်ချားတုန်လှုပ်နေသည်။
စစ်မျက်လုံးတွေက နီရဲနေပြီး ပါးပြင်ပေါ်မှာတော့ မျက်ရည်စ
တချို့ ...။

မမမိုးမခကတော့ ဧည့်ခန်းထောင့်က ဆိုဖာပေါ်မှာ
ခံစားချက်မရှိသလို အေးစက်နေသော ကြောင်စိစိမျက်ဝန်းများဖြင့်
ဦးတည်ချက်မရှိ ငေးမော ငြိမ်သက်နေသည်။

သူတို့ကြားမှာတော့ ကြွေအကွဲအစတွေ ဖွေးဖွေးလှုပ်
နေသည်။

ပန့်ကိုတွေ့တော့ စစ်က သွေးရူးသွေးတန်း ပုံစံမျိုး
ဖြစ်လာကာ တစ်ချက်ရှိက်လိုက်ရင်း ...

“ပန့် ... ဒီမိန်းမကြီးကလေ ငါ့ကို နင်နဲ့ လက်ထပ်ခိုင်းနေ
တယ်၊ သူပြောတာမှန်တယ်၊ ငါနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ထိုက်တန်
တဲ့သူက နင်ပဲ၊ နင်နဲ့ငါ လက်ထပ်လိုက်ရင် ငါတို့ဘဝရော
ငါတို့မိဘတွေဘဝရော အရမ်း ပျော်စရာကောင်းသွားမှာ
ငါတို့ဘဝ သာယာမှာ၊ ငါတို့ လက်ထပ်ကြ ...”

“နင် ရူးနေလား စစ်၊ လာ ... ပြန်ရအောင်”

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

၂၇၆ ■ ပုညောင်

ပန်က နေစစ်ကို သွားဆွဲခေါ်လိုက်သည်။ နေစစ်က ပန်ဆွဲခေါ်ရာသို့ ပါလာရင်းက မမ မိုးမခကို လက်ညှိုးထိုးကာ ...

“ခင်ဗျားကိုလည်း ကျုပ်က လက်မထပ်ချင်ပါဘူး၊ ခင်ဗျား လို မိန်းမမျိုးကိုလည်း ကျုပ် မချစ်နိုင်ဘူး၊ ကျုပ် ပန်ကိုပဲ လက်ထပ်မယ်၊ ခင်ဗျား စောင့်ကြည့်နေလိုက် ... ”

ဒေါသဖြင့် စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြောနေသော စစ်အသံ က ငိုသံဖြင့် ကွဲအက်လျက်ရှိလေသည်။

အခန်း(၄၁)

“ပန် ငါတောင်းပန်ပါတယ်ဟာ၊ ငါ့ကို လက်ထပ်ပါနော်၊ ငါတို့ လက်ထပ်ကြရအောင်နော်၊ ငါ အဲ့ဒီမိန်းမကို မေ့အောင် နင် ကူညီပေးပါနော်၊ ငါ နင့်ကို ချစ်သူလိုချစ်နိုင်အောင် ကြိုးစားမယ်ကွာ ... ”

ပန်သည် သွေးရူးသွေးတန်း ကယောင်ချောက်ချား ပြောနေသော စစ်ကို စိုက်ကြည့်ရင်း ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး ကွဲအက် ကြေမွလာသည်ဟုပင် ထင်လိုက်မိသည်။

“ပြောလေ ... ပန်၊ နင် ငါ့ကို လက်ထပ်မယ် မဟုတ်လား၊ ငါ ပျော်အောင် နင် ကူညီမယ်မဟုတ်လား၊ နင်က ငါ့ကို အမြဲ စိတ်ချမ်းသာစေခဲ့တဲ့ သူပါ၊ အဲ့ဒီမိန်းမကသာ ငါ့ကို စိတ်ဆင်းရဲစေတာ ... ”

ပုညောင်အုပ်စုတိုက်

ပုညောင်အုပ်စုတိုက်

အဆက်မပြတ်ပြောနေသော စစ်ရဲ့ စကားတွေကို နားထောင်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ ...။ ပန့်မျက်ဝန်းတွေက တဖြည်းဖြည်း နီရဲလာကာ လူက ကြေကွဲဒေါသဖြင့် ဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။

“ငါက အရပ်လား စစ် ...။ နင် ရွှေတဲ့အတိုင်း လိုက်ရွှေပြီး နင်ထားတဲ့နေရာမှာ နေရအောင် ငါကအရပ်လား။ အသက်မရှိတဲ့ အရပ်လား။ နှလုံးသားမရှိတဲ့လူလား။ ခံစားချက်မရှိတဲ့ လူလား။ ဦးနှောက်မရှိတဲ့ လူလား။ မမမီးမခကို ရင်ဘတ်ထဲ ထည့်သိမ်းထားတဲ့ နင့်ရင်ခွင်ထဲကို ငါက အရူးမို့လို့ ဝင်ရမှာလား ...”

“ငါ သူ့ကိုထုတ်ပစ်မှာ၊ ငါ့ရင်ဘတ်ထဲက မရရအောင် ဆွဲထုတ်ပစ်မှာ၊ အဲ့ဒါဆို နင်လက်ခံမယ် မဟုတ်လား။”

“နင် ရူးသွားပြီ စစ် ...။ နင် ခံစားရလွန်းလို့ ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေပြီ၊ သွေးရူးသွေးတန်း ဖြစ်နေပြီ၊ ပြောသင့်တဲ့ စကား၊ မပြောသင့်တဲ့ စကား မခွဲခြားနိုင်တော့အောင် နင် ရူးနေပြီ၊ ငါ့မေတ္တာကို နင် စော်ကားနေပြီ၊ ငါ့ခံစားချက်ကို နင် မထိမဲ့မြင်လုပ်နေပြီ၊ မမမီးမခကလွဲရင် နင့်စိတ်ထဲမှာ ဘာမှမရှိတော့ဘဲ ဗလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေပြီ”

“ပန့် ... ငါ ... ငါ တောင်းပန်ပါတယ်ဟာ၊ ငါ မှားသွားပါတယ်ဟာ၊ ငါ့ကို မစွန့်ပစ်ပါနဲ့ဟာ ...”

နေစစ်သည် ပန့်နံ့နား ကားထဲမှာ ထိုင်နေရာက ပန့်ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆွဲလှည့်၍ ပန့်ပခုံးပေါ် မျက်နှာအပ်ကာ ငိုချလိုက်သည်။ ပန့်ကလည်း ရောနှော ငိုကြွေးမိလေသည်။

တခြား မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ခံစားရလို့ ကျလာတဲ့ မျက်ရည်တွေက ပန့်ပခုံးပေါ် မညှာမတာ ကျကြွလာသည်။

တခြား မိန်းမအတွက် ခံစားရလွန်းလို့ တုန်ရီနေတဲ့ လက်တစ်စုံက ပန့်ကို ဖက်တွယ်လာသည်။

ဒါလည်း ပန့်မဒီရဲ့ လှပသော အရုံးတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။

အခန်း(၄၂)

မမကို အရမ်းချစ်ခဲ့သလောက် အရမ်းမုန်းနိုင်အောင် သူကြိုးစားခဲ့သည်။ သို့သော် ... မလွယ်ကူချေ။ မုန်းနိုင်အောင် ကြိုးစားလေ မုန်းမရလေ ...။ မေ့နိုင်အောင် ကြိုးစားလေ တိုးပြီး သတိရလေ ...။ ခွင့်မလွှတ်ချင်လေ ခွင့်လွှတ်မိလေ ...။

မမရဲ့ မထိမဲ့မြင်အပြောတွေ၊ ထင်ရာစိုင်းတဲ့ အပြောတွေ၊ နာကျင်သော မျက်ဝန်းတွေ ... ဒါတွေကပဲ သူ့စိတ်ကို လာလာကြီးစိုးနေခဲ့သဖြင့် ညဆိုလည်း မျက်စိကြောင်ကာ အိပ်ရ နိုင်ပေ ...။

မမနဲ့လမ်းခွဲရလည်း မမရဲ့ချစ်တယ်ဆိုသော စကားကို သူ ကြားချင်ခဲ့သည်။ ဖုံးကွယ်ထားသော မမစိတ်ကို မမကိုယ်တိုင် ဖွင့်လှစ်ပြသစေချင်သည်။

မမက သူ့အာရုံတွေကို အချိန်တိုင်း ကြီးစိုးနေတာ

မို့ ညဘက်တွေမှာ တော်တော်နဲ့ အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ မနက်ကျတော့လည်း အစောကြီး နိုးနေခဲ့သည်။

မနက် လေးနာရီပဲရှိသေးတာမို့ ပြန်အိပ်ဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း အိပ်မပျော်နိုင်တာမို့ သူ အိပ်ရာမှထကာ ကားမောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

တမင် ရည်ရွယ်စရာမလိုဘဲ သူ့ကားက မမအိမ်ရှိရာသို့ ဦးတည်သွားနေခဲ့သည်။

မမအိမ်ရှေ့ရောက်တော့ မိုးမလင်းသေး။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှောင်လို့ပင် နေသေးသည်။

သူက မမအိမ်ကို လှမ်းမြင်နိုင်သည့် လမ်းတစ်ဖက်ခြမ်းမှာ ကားရပ်ပြီး မီးပွင့်ကလေးတွေ လင်းနေသည့် မမအိမ်အပေါ်ထပ် ဝရံတာလေးကို လှမ်းမျှော်ကြည့်မိသည်။ အဲ့ဒီ ဝရံတာလေးမှာ မမနှင့်အတူ သူ ရပ်ခဲ့ဖူးပါသည်။

မမမိုးမခရယ် ...။

ခင်ဗျားမှာ နာမည်ပျက်တွေ အထပ်ထပ်ရှိလည်း ကျုပ် ချစ်ပါတယ် ...။

ခင်ဗျားဘဝ ဘယ်လောက် စုတ်ပြတ်သတ်ခဲ့လည်း ကျုပ် ခင်ဗျားကို ချစ်ပါတယ် ...။

ခင်ဗျား ဘဝမှာ ခင်ဗျား ထင်သလိုကြီးနေလည်း ကျုပ် ခင်ဗျားကို ချစ်ပါတယ်။

တဆိတ်လောက် ခင်ဗျားရဲ့ ဘဝကို အရွဲ့တိုက်ချင်
စိတ်ကြီးကို လျော့ပြီး ကျုပ်ကို နူးနူးညံ့ညံ့လေး ဆက်ဆံပေးဖို့
ကျုပ် မျှော်လင့်ပါတယ်။

ကျုပ်ကို ချစ်ကြောင်း ခင်ဗျားပါးစပ်က ဖွင့်ဟစေ
ချင်ပါတယ်။

ကျုပ်နဲ့ အတူနေချင်ကြောင်း ရိုးရိုးသားသား ဝန်ခံ
စေချင်ပါတယ်။

ကျုပ်နဲ့ မခွဲချင်ဘူးလို့ ခင်ဗျား ပါးစပ်က တစ်ခွန်းဟာ
လိုက်တာနဲ့ ကျုပ် မိဘတွေဆီမှာ ခင်ဗျားနဲ့ပေါင်းရဖို့ ကျုပ်
အသေအကျေ တိုက်ပွဲဝင်ပါ့မယ် ...။

ဒီလိုဘဝမျိုး ရှိခဲ့လို့ ဒီလို စိတ်ဓာတ်နဲ့ ဒီလိုအဖြစ်
အပျက်တွေ ရှိခဲ့တာပါလို့ ကျုပ် မိဘတွေကို ရှင်းပြရင်း ခင်ဗျားကို
နားလည်ပေးပါ့မယ်၊ ခင်ဗျားဘဝကို သာယာအောင် တည်ဆောက်
ပေးပါ့မယ် ...။

ကရုဏာဒေါသတွေ၊ မချင်မရဲစိတ်တွေနဲ့ ခင်ဗျားဆီ
မှာလာပြီး ဝုန်းဒိုင်းကျဲ သောင်းကျန်းခဲ့တာဟာ ခင်ဗျားကို ရူး
လောက်အောင် ချစ်မိလို့ဆိုတာ ခင်ဗျား နားလည်စေချင်တယ်။

ဒေါသနဲ့ တမင်အရွဲ့တိုက်ပြောနေပေမယ့် ခင်ဗျား
မျက်လုံးလေးတွေထဲက နောင်တနဲ့ သိမ်ငယ်မှုကို ကျုပ် ဘယ်
လောက် သနားရတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား စိတ်မဆိုးဘူးဆိုရင် ပြောပြ
ချင်ပါတယ်။

နေစစ်က ကားထဲမှာ ထိုင်ကာ လှမ်းမျှော်ငေးကြည့်
ငြိမ်သက်နေရင်း အရှေ့ကောင်းကင်မှာ ရောင်နီဖြာလာတာကို
မြင်ရသည်။

မကြာခင် မိုးလင်းတော့မည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ မမတို့ ခြံတံခါးပွင့်သွားတာကို မြင်
လိုက်ရသည်။

သူ အံ့သြစွာ လှမ်းကြည့်နေချိန်မှာ ခြံဝန်းထဲက
မမရဲ့ ကားက အရှိန်ပြင်းပြင်းဖြင့် ဝေါခနဲ မောင်းထွက်သွားသည်။

သူ ရုတ်တရက်မို့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ကြောင်နေ
ပြီးမှ ကားစက်နှိုးကာ မမကားနောက်မှ မောင်းလိုက်လာခဲ့သည်။

မမ ကားက လန့်စရာကောင်းလောက်အောင် အရှိန်
ပြင်းလှသည်။

မနက်အစောကြီးပို့ လမ်းတွေပေါ်မှာ ကားရှင်းနေ
သဖြင့် မမက လုံးဝ အရှိန်မလျော့ဘဲ မောင်းနေသည်။

မမ ကားအရှိန်ကို သူ တဖြည်းဖြည်း လန့်ဖျပ်လာ
ခဲ့သည်။

သူ မမကားကို မိအောင် လိုက်မောင်းသော်လည်း
လန်ဘော်ဂီနီရဲ့ အရှိန်ကို ယှဉ်လို့မရဘဲ လမ်းကွေ့တစ်ခုမှာ ပြတ်
ကျန်ခဲ့သည်။

မမကားကို မမြင်ရတော့တာမို့ သူက ဖုန်းဟန်းဖုရီး

ကို နားမှာတပ်ပြီး မမကို ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။ ဘုရားသိကြား
မလို့ မမက ဖုန်းကိုင်လေသည်။

“မမ ... အခု ဘယ်သွားနေတာလဲ”

“မောင် ... ဘယ်လိုသိသလဲ”

“မမ ကားနောက်မှာ ကျွန်တော် လိုက်လာတယ်၊ မမကား
က အရှိန်ပြင်းလွန်းတယ်၊ အရှိန်လျော့ပါ မမ ...”

“တို့ နေပြည်တော် သွားနေတာ ...”

“ဟာ ... ဒီအရှိန်နဲ့ နေပြည်တော်ထိ မမတစ်ယောက်တည်း
မောင်းလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ပြန်လှည့်ခဲ့ပါ မမ၊ ကျွန်တော်တို့
အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရအောင်ပါ ...”

“တို့ ဒီလို မောင်းလိုက်ရမှ စိတ်သက်သာရာ ရမှာမို့လို့ပါ”

“မမ အဲလိုကြီး မိုက်ရွေးရဲ မဆန်စမ်းပါနဲ့၊ ပြန်လှည့်ခဲ့ပါ
မမရယ် ...”

မမက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ဖုန်းချသွားခဲ့သည်။

နေစစ်က ကားလီဗာကို ဖိနင်းက နေပြည်တော်
အထွက်လမ်းသို့ ဦးတည်၍ မောင်းလာခဲ့သည်။ မြို့အထွက် တိုးလ်
ဂိတ်ကို ရောက်လာပေမယ့် မမကားကို အရိပ်အယောင် မမြင်ရ
တော့ပါ။

နေစစ်က တိုးလ်ဂိတ်မှာ လက်မှတ်ဖြတ်ရင်း လှမ်း
မေးလိုက်သည်။

“မိန်းကလေး မောင်းတဲ့ အပြာရောင် ပြိုင်ကားတစ်စီး
ဖြတ်သွားတာ သတိထားမိလိုက်လား ခင်ဗျ ...”

“ဪ ... ခုလေးပဲ ဖြတ်သွားတယ်၊ အရှိန်ပြင်းပြင်း မောင်း
သွားတာဆိုတော့ တော်တော်ဝေးဝေး ရောက်လောက်ပြီ”

သူ ပိုစိတ်ပူလာကာ လီဗာဖိနင်းပြီး တိုးလ်ဂိတ်မှ
မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

ကားမောင်းရင်း မမကားကို လှမ်းမမြင်ရလေ စိတ်
ပူလေ ...။ ဖုန်းထပ်ခေါ်ကြည့်သော်လည်း မမက မကိုင်တော့ချေ။

အခန်း (၄၃)

ဟိုးဝေးဝေး လမ်းမပေါ်မှာ ကားတွေ လူတွေ ရှုပ်
ယှက်ခတ် အံ့ခဲနေတာကို တွေ့ရသည်။

နေစစ်က ကားကို အရှိန်လျှော့လိုက်ပြီး ထိုလူအုပ်
နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်လိုက်သည်။

ဘာလဲ။ ဘာဖြစ်တာလဲ။ အက်ဆီးဒင့် ဖြစ်တာ
လား။ ဘာကားလဲ။

တွေးရင်း သူ့ရင်က တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာသည်။
မျက်စိတွေ ပြာဝေချင်လာသည်။

ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်တော့ သူ့ခူးတွေက ဆတ်ခနဲ
ညွတ်ကွေးတုန်ရင်သွားတာမို့ သတိဖြင့် ပြန်မတ်လိုက်ရသည်။

ဒီနေရာဟာ သူနဲ့ မမ နေပြည်တော် သွားခဲ့စဉ်က
ခဏတစ်ဖြုတ် ရပ်နား ထမင်းစားခဲ့သော နေရာ ...။

ပုည ဝ ဇ ဝ ခ အ ဝ တို့ က်

ဓာတ်ပုံရိုက်ခဲ့သော နေရာ ...။

စကားတွေ ပြောခဲ့သော နေရာ ...။

ရယ်မောခဲ့သော နေရာ ...။

သူ့မြင်ကွင်းရှေ့မှာတော့ ကားတွေ လူတွေ ရှုပ်ယှက်
ခတ်နေဆဲ ...။

ထိုမြင်ကွင်းက သူ့ကို ချောက်ချားလာစေသည်။
ဟင့်အင်း ... မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွာ။ မမက ဒီလောက်
ကားမောင်းကျွမ်းကျင်တာ ...။ ခုလောက်ဆို မမက ၁၁၅ မိုင်
တောင် ရောက်လောက်ပါပြီ။

ဟိုမှာ တစ်ခုခုစားရင်း နားနေလောက်ပါပြီ။
သူ ရှေ့ဆက်မောင်းသွားရင် ၁၁၅ မိုင်မှာ မမကို
မိနိုင်မှာ ...။

မမနဲ့ စကားတွေ ပြောရဦးမှာ ...။
မမကို ချော့မော့ဖျောင်းဖျရဦးမှာ ...။
မမက ခေါင်းမာရင်လည်း ရန်တွေဖြစ်ရဦးမှာ ...။

ပြီးရင် ... နေပြည်တော်က မောင့်ပလဲစန့် ဟိုတယ်
ကို အတူသွားပြီး တာဝါပေါ်က ညဦးအချိန်လေးကို ပိုင်ဆိုင်ရဦး
မှာ ...။ မမရဲ့ တယောသံလေးကို နားထောင်ရင်း ခါးသက်သက်
အချစ်တွေ ပြန်ချုံ့မြိန်လာမယ့် အချိန်လေးကို အတူဖြတ်သန်းခဲ့ဦး
မှာပါ ...။

ပုည ဝ ဇ ဝ ခ အ ဝ တို့ က်

၂၈ ■ ပုညခင်

နေစစ်ရဲ့ စိတ်က အကောင်းတွေချည်း ရှာတွေးနေ
 သော်လည်း လူကတော့ ကားဆားမှာ သတိမဲ့စွာ ရပ်တန့်နေသည်။
 သူ့ခြေထောက်ရှေ့မှာ မှန်ကွဲစတွေ ပြန့်ကျဲနေသည်။
 လူအုပ်စုရှိရာနေရာသို့ သွားဖို့ ခြေတစ်လှမ်း လှမ်း
 ချိန်မှာ သူ့ခြေထောက်က တစ်စုံတစ်ခုကို နင်းမိသွားသည်။
 သူ နင်းခဲ့မိတာက တယောထိုးသည် ဘိုးတံ အကျိုး
 လေး ဖြစ်လေသည်။

အခန်း (၄၄)

လူအုပ်ထဲသို့ သူ တစ်ရှိန်ထိုး ပြေးဝင်လာခဲ့သည်။
 ‘မမ ...’
 ‘မမ ...’

လက်ဘေးသို့ လွင့်စင် တိမ်းမှောက်ထားသော
 လန်ဘော်ဂီနီကား အပျက်အစီးများကြားမှ မမကို ခက်ခက်ခဲခဲ
 ဆွဲထုတ်နေသော မြင်ကွင်းကြောင့် သူက သွေးရူးသွေးတန်းခေါ်
 ရင်း မမကို ပြေးပွေ့လိုက်မိသည်။

မမ ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်က သွေးတွေက သူ့ခန္ဓာကိုယ်
 ကို ပေစွန်းသွားသည်။

မမက သတိမလစ်သေး ...။

နေစစ်ကို မြင်လိုက်ချိန်မှာ မမ မျက်လုံးလေးတွေ
 ခဏတစ်ဖြုတ် ရှုန်းရီတောက်ပလာခဲ့သေးသည်။

၂၉၀ ■ ပုညသင်

“မောင်...”

မမရဲ့ ခေါ်သံက သူ့မျက်ရည်တွေကို ခြွေချခဲ့သည်။

မမက လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို အားယူမြှောက်လာကာ နေစစ်ရဲ့ လည်ပင်းကို ဖက်၍ နေစစ် ခေါင်းကို နှိမ့်ချလိုက်သည်။

ပြီးတော့...

နေစစ်နားသို့ ကပ်ကာ တီးတိုးပြောလိုက်ပါသည်။

“မောင်နဲ့တွေ့ရမယ်ဆိုတာသာ ကြိုသိခဲ့ရင် မမ... ထင်သလို မနေခဲ့ပါဘူး...”

အခန်း (၄၅)

ဘုရားရှိခိုးကျောင်းရဲ့ ရှေ့ဘက် မျက်နှာစာ မှန်ချပ်များဆီမှ ဖြာကျနေသော နေရောင်ခြည်သည် သင်းအုပ်ဆရာများရှေ့မှ မမရဲ့ အသက်မဲ့သော မျက်နှာကလေးပေါ်သို့ ဖြန့်ကျက်ထားခဲ့သည်။

ဘုရားကျောင်းလေးထဲတွင် သင်းအုပ်ဆရာများ၏ တရားပြသမှုအပ တိတ်ဆိတ်နေခဲ့သည်။

မမ၏ အသက်မဲ့ ခန္ဓာဘေးတွင် ရပ်တန့်နေသော မိဘမဲ့ ကလေးများဆီမှ ငိုရှိုက်သံသဲ့သဲ့ကလေးကို ကြားရသည်။

နေစစ်သည် မမရဲ့မျက်နှာကလေးကို မျက်စိအောက်မှ အပျောက်မခံသော ကြည့်ခြင်းမျိုးဖြင့် စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။

ပန်မဒီသည် နေစစ်၏ နောက်ဘက်တွင် ရပ်တန့်လျက် ကြေကွဲသူ၏ ကျောပြင်ကို ငေးကြည့်ရင်း အပူတွေ ငြိမ်းအေးပါစေဟု ဆုတောင်းနေခဲ့သည်။

၂၂ ■ ပုညောင်

ကိုယ်ချစ်ရသူရဲ့ အကျိုးကို လိုလားခြင်းဟာ ချစ်
တတ်သူများ၏ မပြောင်းလဲသော ထာဝရဆန္ဒ ဖြစ်သည်။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာသည် ကြမ်းတမ်းသော ကမ္ဘာကြီးထဲ
က အနူးညံ့ဆုံး အမွန်မြတ်ဆုံး လက်ဆောင်ပင် ဖြစ်သည်။

သူ့အကျိုးကို မဖျက်ဆီးတတ်သော ချစ်ခြင်းမေတ္တာ
သည် အကျင့်တရားပြည့်စုံရာလည်း ဖြစ်လေသည်။

ပုညောင်

4 : 44 Pm

6.3.2013

